

Grammatica Graecae

**G R A M M A -
T I S T I C A L I N G V A E
G R A E C A E A V C T O R E
P. I O H. N V N N E S I O
V A L E N T I N O.**

Cui accessit libellus eiusdem, sed multo locupletior de mutatione Linguae Graecae in Latinam cum formulis ad extremum Graecis epistolarum, & duplici earum interpretatione Latina.

B A R C I N O N E.

Cum licentia ex Typographia Jacobi Cendrati Anno M. D. LXXXIX.

R. 66. 700

Libellū de Grāmatistica linguae Graecae Doctoris eximij P. Io. Nunnesij at-
tente legi iussu Illustrissimi & Reue-
rendissimi D. D. Dimae Loris Episcopi Barci-
nonēsis .in quo quam plurima tradi animaduer-
ti quae studiosae iuventuti maximo vsui futura
sint neq. in eo quidquam prorsus est, quod vel
tantillum contra fidem sit orthodoxam, neq. etiā
quod bonis moribus possit ratione vllā officere.
Quamobrē dignus nobis visus est, qui typis mā-
daretur.

Franciscus Calça.

Hic libellū, qui Grāmatistica linguae
Graecae inscribitur, ab eruditissimo Do-
ctore Petro Iohanne Nunnesio Valen-
tino olim in lucem emissum, & nunc denuo ab
eodem quam diligentissime perlustratum, plu-
rimisque locis auctum, Ego frater Iacobus O-

173000128

chom Sacrae Theologiae doctor, ac minister Mo-
nasterij ordinis Sanctissimae Trinitatis ciuitatis
Barcinonen. dignum censeo, quod typis rursus
mandetur. Dat. Barcinone 21. die mensis Februa-
rij Anno Domini 1589.

Frater Iacobus Ochom.

Nos Iohannes Dymas Loris, Dei, & sanctae
sedis Apostolicae gratia Episcopus Barcino-
ne, uisis approbationibus praedictis huius li-
belli, cuius titulus est Grammatistica linguae Graecae,
editi a doctore Petro Iohanne Nunnesio concedimus
licentiam imprimendi, & diuulgandi eum, in nostra
diocesi. Dat. in palatio nostro Episcopali Barcino-
ne die 19. Martij. 1589.

Ioannes Ep̄s. Barcinonen.

P. IOHANN V N

NESIVS STUDIOSO

LECTORI S. P. D.

VETVS, & nobilis Grammaticorum professio a primo eius artis ortu ea fuit, studiose lector ut poetarum scripta, quod ceteris antiquiora, & obscuriora viderentur, explananda susciperent, eorumque sensus intimos, ac recōditos, quam planissime fieri posset, interpretarentur. Quam, quia tueri honeste non poterāt sine fabularum, atque historiarum accurata explicatio-
ne, verborumque obscuriorum, & peregrinorum quibus illi sua poemata exornarunt, diligentī interpretatione, accessit antiquae illi professioni altera pars Grammaticae historica: quae cū veras, tum falsas, & commenticias narrationes, tum etiam glossarum, sic enim Grammatici loquuntur, explanationem contineret. Sed quia poetae dimensis quibusdam numeris sua omnia incluserant, adhibita quoque est ratio diligens sonorum, & scripturae, quae illorum comes, & ministra est, considerata quadam obseruatio. Cumque verborum interpretatio, quae illius veteris artificij propria magis erat, ex eorum origine magnam partem, atque aliorum simili-
tudi

tudine penderet, verborum origo, ad quam etiam grauisissimi philosophi studiose suas cogitationes demiserant, ab iisdem quaesita, & quod veros locutionis fontes aperiret, nomē etymologiae accepit, ut altera, quod rationum similitudinem spectaret, veteri verbo Geometrarum, a analogia est appellata. Ex analogiae autem potissimum animaduersione profecta ea pars Grammaticae, quae a ratione, & via qua tradebatur, proprium nomen methodicae inuenit. Cui ex tanta membrorum strue, cum diu, multumque ea ratio agitata esset, quattuor ad summū partes attributae: vna orthographiae, quae certam scribendi rationē doceret, altera prosodiae, siue metricae, quae sonorum legitimos numeros ex euteret, etymologiae tertia, aut potius analogiae, in qua nominum praecipue, & verborum declinatus notarētur, vltima quae ab apta quadam, & consentienti verborum serie, quā subtiliter considerat, syntaxis apposite est dicta. Ac ne tantum oneris vni arti imponeretur, & ut iij qui non tam ad studiorum progressus, quā ad quotidianas vitae rationes huius artis opera egebant, eius fin minus perfecta cognitione, parte saltem aliqua frui possēt, ex vna duae Grammaticae factae, ut obseruat Sex. Pyrrhoneus: rudior vna, & imperfectior, ac paene popularis, quae a posteris Grammatica, ut ab illa grauiori differret, est vocata, ut a Romanis auctore Varrone litteratio, altera perfectior, & absolu-
A 3 tior,

tior, quaeque ad politiores tantum pertineret,
nomen commune apud Graecos Grammaticae
tanquam proprium, quemadmodum apud Ro-
manos litteraturae sibi vindicauit. Illa, quae po-
sterioris quasi infantia quaedam est, Grammati-
stae, hoc est, ut Latini loquuntur, litteratores,
aut *σοιχητραι*, ut Apollonius eos nominat, pue-
ros fere elementarios docebat, hanc Grammatici,
quod est more Latino, litterati. Illam scientiam
legendi, & scribendi, quod dictatum est, defini-
uit Aristoteles: quam nos hoc potissimum libel-
lo, quod ad linguam Graecam spectat, tradere
institimus: non ea quidem tenuitate, neq. ijs
angustijs, in quas est ab Epicureis odio fortasse
potioris litteraturae, aut a Pyrrhoneis studio
quodam perpetuo oppugnandi bonas artes con-
pulsas, sed liberioribus spatijs, qualia videtur ei-
re bene considerata Apollonius, & alij veteres
scriptores concessisse. Qua in re, quia neq. Grae-
cos illos priscos audire, neq. manum eorum legere
placere conceditur, ut opera nostra testatior sit, ad-
uocamus grauissimos quosque testes cum ex
Graecis, quorum maior in hoc studio auctoritas,
tum ex Latinis. Et quoniam olim una cum Gram-
matica calculorum disciplina tradebatur, li-
cet alterius artis sit, quam logisticam prisci no-
minant, notas etiam quasdam illorum ex Hero-
diano, & alijs repetitas cumuli loco adiunximus.
Neque uero alienum prorsus a nostrae instituto,
quo Graeca cum Latinis, quoad possumus, con-
iun-

iungere cupimus, arbitrati sumus, assuere hic dis-
putationem de mutatione linguae Graecae in La-
tinam. Qua item in disputatione, ne nimium no-
bis videamur arrogare, scriptores quosq. clarissi-
mos saepe laudamus. Quod si quid paulo liberi-
us interpretamur, condonabitur, ut spero, post il-
las licentiae plenas Platonis, & Varronis etymo-
logias, ut alias intolerabiles & paene militares hu-
jus aetatis taceam, dum commodis studiosae iuuen-
tutis consulamus. Sunt & eiusdem paene argumē-
ti, quae a nobis extremo libello adduntur, aliquot
locutionum Graecarum formulae cum duplici
interpretatione Latina, ut certius, & utilius Grae-
ca cum Latinis earum exemplo, si quis cum la-
borem posteris non inuiderit, coniungi possint.
Postremo, ut expeditior, & promptior facultas
esset tyronibus Graeca scribendi, tabellae binae a
nobis ex consuetudine vulgari legendi, & scribendi
descriptae, ita ut antecederent Latinarum litterarum
notae tamquam notiores, & Graecae ut obscuriores
sequerentur. Hanc lucubrationem, quia iam pri-
dem Manib. Francisci Carbonellij sacerdotis ho-
nestissimi Tarraconensis debebamus, illis quasi
nostrae in illum benevolentiae, & obseruantiae,
μνημόσυνον consecratam uolumus. Quam si tibi,
studiose lector, probari senserimus, institutio-
nes Grammaticae linguae Graecae pleniores,
quas multi ex nostris auide expectant, prope-
dit edemus. Vale, & nos ama. Barci. ex bibliotheca
nostra A. D. III. ID. Mart. ∞ DLXXXIX.

ERRATA INSIGNIORA:

Fol. 3. u. 25. 6. post assequuntur interponendum, ut ait Curtius Valerianus. fol. 6. u. 9. uerba illa, ex ijs conijcere licet usque ad illa plenam edat, reponenda sunt uersu tertio ejusdem paginae, post illa in Cratyl. fo. 6 b. u. 14. delend. 7. fol. 7. b. u. 23. leg. cs. fol. 11 a. u. 3. repon. Δ. fol. 12. b. u. 15. post cernitur interponenda hcc nota. □. fo. 14. a. u. 10. male diuulsa notæ VV. paenuria characteris, ut ̄ fol. 22. b. u. 14. ̄ 15. male nota subunionis, ut uulgo loquuntur, expressa, cum inani partem duarum litterarum contingere deberet. fol. 23. a. u. 8. proprie. fol. 24. b. u. 13. leg. ex Χειροῦ. fol. 27. b. u. 7. nota auersae obelismenae, ̄ obeli perperam expressae. fol. 28. a. paenul. u. pag. llæ notarum repon. 5000. eadem pag. u. 23. dcl. t. post minuittur. ̄ seq. u. leg. 1100. ̄ seq. pag. notæ nonagenarij, ̄ non genticimi ob eandem inopiã characterum, ut millenorum fere male acceptae. fol. 38. a. u. 22. leg. ex hodus. ̄ b. u. 10. pecus. fol. 41. a. u. 9. post frequētissime interpon. Papirianus. fol. 44. b. u. 6. post libo interp. Adamantius Martyrius. fol. 45. a. u. 15. διοικησι. fol. 47. b. u. 14. post Hercules interp. Eutychiides. fol. 52. a. u. 12. εὐχομαε. f. 53. b. u. 28. mu= tuo. fol. 56. b. u. 22. leg. ἐσιρ. fol. 59. c. 2. ut 2. petiuit. fol. 64. b. u. 9. Phaselita. reliqua quisque pro sui ingenij acumine facillime emendabit.

GRAMMATISTICA LINGVAE GRAECAE.

Nomina litterarum ut lingua communi efferuntur.

Αλφα	Alpha.
Βῆτα.	Beta.
Γάμμα.	Gamma.
Δέλτα.	Delta.
Ε, ψιλόν.	Epsilon.
Ζῆτα.	Zeta.
Ητα.	Eta.
Θῆτα.	Theta.
Ιῶτα.	Iota.
Κάππα.	Cappa.
Λάμβδα.	Lambda.
Μυ.	My.
Νυ.	Ny.
Ξι.	Xi.
Ο, μικρόν.	Omicron.
Ρι.	Pi.
Ρῶ.	Rho.
Σίγμα.	Sigma.
Ταυ.	Tau.
Υ, ψιλόν.	Upsilon.
Φι.	Phi.
Χι.	Chi.
Ψι.	Psi.
Ω, μέγα.	Omega.

FIGURAE MAIUSCULAE
litterarum. Figurae minusculae.

A.	α.
B.	β, υ.
Γ.	γ.
Δ.	δ.
E.	ε.
Z.	ζ.
H.	η.
Θ.	θ, θ
I.	ι.
K.	κ, κ.
Λ.	λ.
M.	μ.
N.	ν, υ.
Ξ.	ξ.
Ο.	ο.
ΠΡ.	π, π.
P.	ρ.
ΣΖ.	σ, σ.
T.	τ, τ.
Υ.	υ.
Φ.	φ.
X.	χ.
Ψ.	ψ.
Ω.	ω.

PO

POTESTAS LITTERARUM
rum vera.

A, α.	a.
B, β, υ.	b.
Γ, γ.	g, vt sequente a.
Δ, δ.	d.
E, ε.	e, breue.
Z, ζ.	z.
H, η.	e, longum.
Θ, θ.	th.
I, ι.	i, vocalis.
K, κ.	c, vt sequente a, & o.
Λ, λ.	l, vt sequente a, & o.
M, μ.	m.
N, ν.	n.
Ξ, ξ.	x.
Ο, ο.	o, breue.
Ρ, π.	p.
P, ρ.	r.
Σ, σ, σ.	s.
T, τ.	t.
Υ, υ.	y, aut u, Gallicum.
Φ, φ.	ph.
X, χ.	ch.
Ψ, ψ.	ps, sed pressius.
Ω, ω.	o, longum.

B, 2 Gramma

GRAMMATICIS TICA lin-
 guae Graecae est ars legendi, & scri-
 bendi. Huius quattuor sunt partes:
 de litteris, de syllabis, de dictionib.,
 atq. de oratione. in litteris haec spe-
 ctanda: nomen, figura, potestas, hoc est quo mo-
 do singulae proferendae, spiritus praeterea, & tē-
 pora. nā accētus litteris & syllabis non qua tales
 sunt, sed quū dictiones ex his fiunt, tribuūtur.
 ac elementa quidē quū enunciātur, vocantur a
 Grāmaticis, quasi initia reliquarū vocū, litterae
 vero quū scribuntur. & quoniam scriptura ad so-
 nos earum notandos inuenta est, primum de ge-
 neribus litterarum secundum sonos disputandū
 deinde de earū potestate sigillatim, tū de earū
 figuris, atq. nominibus, postremo de spiritu &
 tēporib. ex litteris igitur illae quae quū pronū-
 ciantur solae, non egent alterius adminiculo, vt
 plenam vocem reddant, vocales per excellentiā
 nominantur, reliquae consonantes. hanc diuisio-
 nem comprobat Plato in Cratylo cum facit ele-
 menta alia vocalia, alia muta. sunt autem voca-
 les septem α, ε, η, ι, ο, υ, ω. e quib. duae sunt longae
 natura η, nempe ε, ω: totidem breues natura ε, &
 ο. in longis efferendis plus commorandum, quā
 in breuib. quod percipi posse videtur ex ouium
 balatu, quae, vt expressit Cratinus, proferūt βη,
 βη, hoc est be, be, sed ita proferendae longae, vt
 sonus non interrumpatur, vt recte monet Dio-
 nyfius

nyfius Halicar. quare nō erit sonus geminatae vo-
 calis, sed eiusdē cū mora. vulgo vix distinguim?
 haec tēpora in pronūciādo. Catalani, & nostrates
 videntur haec internoscere, quū proferunt deū
 pro deo, aut debet quasi δεῦ, & pro decē veluti
 δεῦ. sic & molt pro multo vt μέλτ: at promolito
 μέλτ vt prudenter videatur Simonides, aut
 qui cūq. fuit η, & ω ab ε, & ο, separasse. reliquae
 vocales sunt ancipites: quia in quibusdā verbis
 longae, in alijs breues obseruantur, & aliquan-
 do in eodem verbo & breues, & longae. conso-
 nantium mutae aliae, aliae semiuocales appellā-
 tur: semiuocales dicuntur eae, quarum sonus
 proxime ad vocalium sonum accedit, vt plenius
 quam mutae audiantur, neq. videantur conse-
 quenti adminiculo vocalium, vt mutae indige-
 re. hae octo sunt: quattuor immutabiles siue li-
 quidae λ, μ, ν, ρ, tres duplices ζ, ξ, ψ, reliqua σ,
 sui iuris: quae neq. immutabilis est, neq. du-
 plex, ac propterea ἀσμιμον quasi nulla propria no-
 ta insigne elemētum, & μοναδικόν, vt ait Diome-
 des, idest solitarium nominatur. immutabiles
 vocantur quae vix in linguarum, & dialecto-
 rum migratione, & nominum, atq. verborum
 declinatione mutantur: vt ἔλλην, ἑλλενος, νεμω,
 νεμω, ῥεπω repo. caedem liquidae, & humi-
 dae nominantur: quod pressu anteceden-
 tium mutarum ita vrgeri videantur, vt fere ea-
 rum sonus quasi hum or quidā liquefcat, & fun-
 datur.

Grammatica Graeca.

datur. quod assequi praeclare videntur Illegitimes in pronuntiatione nominum blad, id est frumenti, & pla hoc est plani: balbutientes illas plane elidunt. ex quo fit ut antecedentem vocalem non semper producat liquida praecedente muta, licet duae sint consonantes. propter quam causam praecipue vocantur liquidae, aut vdae, ut ait Terentianus, quia lubrica est earum natura, & mutabilis. duplices appellantur quarum sonus ex duarum consonantium sonis corruptis conflatur, ut docet Dionysius Halicarn. ita ξ, recte proferri videtur a nostris in nomine caxa, hoc est arca, licet fiat ex κ, & σ, ut ζ, ex τ, & σ, quod postulat ratio analogiae, aut quae publica opinio & certior ex α, & σ: cuius assipulator Plato in Cratylo, quum docet priscos ante reperi tum ζ, vfos loco illius τσ, α: ita δυογός pro ζυγός, & δυνατα pro ζυγατα usurpabant. idem testatur Victorin. qui scribit nisi z, esset, dicturos Latinos Dsephurus, non oportet tamen nimis expressos esse duos illos sonos, sed aliquantulum reufos. atq. ψ, ex π, et σ, ut disputat Scaurus contra Varronem. corrumpendus tamen tantisper sonus vtriusq. consonantis: quod quia Latini non assequuntur, propterea hanc litteram non receperunt. latet tamen in ijs vis reliquarum mutarum, quae sunt illis cognatae, ut in ψ, βσ, & φσ, & in ξ, γσ, & χσ, & in ζ, ασ, & θσ: quae apparent in declinatu, & mutatione, licet

P. Io. Nunnesij.

4

et proferri eo modo non possint. quis enim exprimet vnquam ore suo φσ, χσ, aut θσ? Graeci quia sonum harum probe exprimunt, has litteras duplices siue a Palamede, siue a Simonide, siue ab Epicharmo repertas, approbaverunt. cur autem tres tantum duplices inuentae docet Aristoteles extremo libro de Sapientia: quia nimirum tres tantum loci quib. mutae concipiuntur palatus, dentes, & labia. quib. cum subiungitur sigillatim sigma, necesse est tres tantum duplices confici. eadem ratio exposita fuerat ab Archino, ut Syrianus & Philoponus ex Theophrasto retulerunt. mutae sunt quae nisi vocalium illas consequentium proximo sono nitentur, intra oris sonum perirent: ut β, α. hae sunt novem: tres tenues π, κ, τ, totidem mediae ς, γ, δ, totidem etiam aspiratae φ, χ, θ. aspiratae necessariae visae Graecis, ut ait Priscianus, quia addita aspiratio saepe mutat significationem: ut κρόν & Saturnus, χρόν & tempus, praeclare ergo Palamedes, aut Epicharmus has superiotibus adiunxerunt. Aspiratae densius enunciantur, quam ceterae, ut carum sonus videatur tenuium sonum augere addito afflatu. ita φ, profertur ut ph, prioribus labijs, quam f, Latinorum, ut censuit Priscianus. mediae densius efferendae, quam tenues, & exilius, quam aspiratae. ita fit, quod observat idem Priscianus, ut, si quis attente animadvertat, quum proferuntur exterior pulsus sit leuius, interior

B 4

aspera

asperarum, inter vtrumq. mediarum. ex his no-
uem mutis fiunt tres ordines, singuli exillis
quae maxima inter se cognatione coniunctae
sunt. primus harum π, β, φ, secundus illarum
κ, γ, χ, tertius reliquarum τ, ς, θ. qui ordines
sunt longe utilissimi ad obseruandos nominum
& verborum declinatus: vt λέγω λέλεχα, θύω τε,
θύκα, φλέψ φλεβός, & qui migret lingua vna
aut dialectus in alteram: vt θρίαμβος, triumphus
ob hanc causam αντίστοιχα vocantur elementa
muta eiusdem ordinis, quod cum alijs saepe cō-
mutentur, ex trib. priorib. consecutionib. litte-
rarū potestas ceteris est praestabilior: reliquae
namq. propter eam quaeruntur, & potestatem
earum magna ex parte indicant. quapropter
de singularum legitimis sonis hoc loco dissen-
dum est.

DE VERA POTESTATE
singularum litterarum.

OMNES vocales, vt docet Halicarnasaeus,
proferendae sunt sic, vt arteria contineat spiri-
tum & os simpliciter figuretur, & lingua nihil
efficiat, sed quiescat: praeterquam quod longae
& quae producuntur ex ancipitibus continent
fistulam spiritus extensam et continuam: bre-
ues autem, & ex ancipitibus quae corripuntur,
proferendae sunt vno ictu spiritus, ita vt arteria
parum

parum moueatur.

A, proferatur aperto plurimū ore, & spiritu
versus palatum sublato, vt idem docet.

B, P, Φ, efferuntur summis labijs, vt explicat
Dionysius, cum spiritus, qui compresso ore ex
arteria prodit, soluerit vinculum ipsius. Vere
de his potest pronuncari quod Aristoteles li 2.
de partib. scripsit quaedā elementa esse συμβο-
λὰς τῶν χειλῶν, id est labrorum pressu fieri. Sed
tenui quodam sono proferatur π, densiori autem
& cum afflatu maiori φ, medio vero modo β.
quare valebit β. non u, consonum, sed b, vt cen-
stat ex versu Cratini Comici, quo balatum ouīū
expressit littera β, qui versus exstat apud Ae-
lium Dionysium.

Ὁ δ' ἡλίθιος ὡσπερ πρόβατου βῆ, βῆ λέγων βαδίζῃ.

id est, fatuus autem tamquā ouis, be, be, dicens
vadit. Deinde ex M. Tullio qui nono libro Epi-
stolarum ad Varronem, & alios in epistola qua-
dam ad Paetum negat dictionem binei si Lau-
ne proferatur, obscaenam esse: cum Graece eadē
significet coniunctionem maris & feminae. Tū
ex mutatione linguae Graecae in Latinam &
contra: nam quem illi βάρβαρον appellant, La-
tini barbarum dicunt. Si quae autem dictio La-
tina incipiat ab u, consonante, vertitur in sermo-
nem Graecum sic vt diphthongus ou, loco u, cō-
sonantis

sonantis reddatur, non θ . ut Valerius, Graece $\theta\upsilon\alpha\lambda\epsilon\pi\iota\omicron\varsigma$. Ad extremum ex littera Hebraica Beth, quae ut b, Latinum pronunciatur. Huc accedit nomen vulgo usurpatum alphabeti, & beta togatorum Martialis. Vascones & ex nostris Burgenfes, Toletani, & Aragonenses laxius per v, consonantem ex primunt male.

τ , ut annotat idem Dionysius, κ , & χ , efferuntur lingua affurgente secundum palatum prope guttur, sic ut arteria succinat spiritui. Sed κ , sine vli'o afflatu tenui sono exprimitur, χ , vero cum afflatu crassiori & densiori: at γ , media quadam ratione. Quamobrem eodem modo proferenda haec littera, cum sequuntur e, & i, atq. cum sequuntur ceterae vocales, ut palato nitatur pronuntiatio. γ , autem ante alterum γ , aut κ , aut ξ , aut χ , cum cohaerere non possit, ante has litteras, mutatur a Graecis in ν non ut sonus litterae γ , ante eas litteras proferatur, quod fieri non posse videtur praesertim in ultimis syllabis $\sigma\upsilon\epsilon\gamma\gamma$ Syrinx, sed ut significetur illud n, peregrino quodam sono esse exprimendum, ita ut lingua palatum non feriat, ut Agellius ex Nigidio obseruauit, & Victorinus.

Δ , ut tradit idem Dionysius, τ , & θ , enunciantur sic, ut lingua nitatur summo ore secundum dentes superiores, deinde a spiritu caedatur, ut lingua exitum ei circa dentes reddat. Probe ergo in has cadet illud Aristotelicum ex li. 2. de partibus, quaedam elementa esse $\pi\epsilon\omicron\beta\omicron\lambda\omicron\sigma\tau\omicron\varsigma$ $\gamma\lambda\acute{\omega}\sigma$

$\sigma\eta\varsigma$. etenim haec fiunt quum lingua opponitur dentibus. & quasi ab illis compressa, atq. eis nitens cedit, ut Plato monstrat in Cratylo. Differunt tamen, quia sonus τ , est tenuis sine vlla scilicet aspiratione, sonus autem θ , pinguior: at sonus $\tau\theta$, δ . inter vtrumq. interiectus.

E, ut ait Aristides Quintilianus, facit quodammodo hiare os, quamquam illam, ut ait Capella spiritus facit lingua paullulum pressiore. Ex his conicere licet quam prudenter excogitata fuerit nota illa silentij, st, quae apud Latinos poetas est frequentissima: quia, t, caedit & coerces sibilum, sine longius euolutus vocem plenam edat.

Z, non est proferendum ut duplex σ . nam isto pacto nihil interesset inter verba quae desinunt in $\zeta\omega$, & quae desinunt in $\sigma\sigma\omega$. neque etiam proferendum est duplici sono, sic ut vtriusq. litterae ex quibus constat sonus audiatur: quia, ut scribit Dionysius, vtriusq. simplicis sonus in duplicibus corrumpitur, & vox propria redditur. quare neq. pronuntiandum erit ut ds, neq. ut sd, sed tertio quodam sono, quem ex primunt nostri cum efferunt nomen Lazaro. Oportet tamen illud cum plurimo spiritu efferri, cum sit $\pi\upsilon\delta\iota\mu\alpha\tau\acute{\omega}\delta\eta\varsigma$ littera id est plenioris spiritus. Quam etiam sententiam videtur confirmasse satis Capella testimonio Appij Claudij, qui de testabatur huius litterae sonum, quia cum exprimitur, dentes mortui imitatur quid quod iudicio Prisciani, melius sonat, quam cs, aut gs, & \downarrow melius, quam ps, vel bs. quod

esset falsum, nisi alius esset sonus duplicium litterarū atque earum ex quibus constant. Eadem igitur ratio in Z, valebit, quin etiam hoc sono reddetur suavitas illa, quam Quinctilianus lib. 12. in pronuntiatione τζ, Z, observavit, ac praefertim cum, δ, sonus in ea audiatur, qui lenior est, & mollior quam, τ, tenuis. Quod si quis requirat, cum ex duobus sonis constet, vter antecedere debeat, respondebo elementum τζ, δ, antecedere debere, ut in ceteris duplicibus: quod Aristoteles animadvertit extremo libro de Sapientia. sic & Terentianus docet ξ, sonare es, non cōtra, se, qui sonus est dissimilis. Iam vero cum respondeat τζ, Tzade Hebraeorum, aperte colligitur sonum mutae praecedere debere, ut in extrema dictione illi pronuntiant, atque nos etiam interdum in media dictione Ladzaro. Postremo quia esset pronuntiatione Aeolica, non communis. Nam qui de dialectis scripserunt, annotant ab Aeolibus inuerti ordinem litterarū simplicium in duplicibus exprimendis: ut σπέλλιου pro φέλλιου Aeoles proferebant, & σκίφος pro ξίφος, & σδύς pro ζεύς.

H, ut ait Dionysius, profertur sic, ut sonū confirmet circa basim linguae, non in parte superiori, & ut os modice aperiatur: non est igitur proferendum ut, i, sed quasi, e, lōgum, ut Var. 2. de re rustica in nomine μηλα proferendo fieri solere docet, quod etiam constat ex versu Cratini
supra

supra citato, & ex mutatione linguae Graecae in Latinam: ut ζήλος, zelus, quin & Plato in Cratulo scribit veteres Graecos vbi utendam erat ζῆν, adhibuisse vocalem ε. quod & Aufonius poeta his versibus videtur observasse.

Ηα quod Aeolidum, quodque valet hoc Latiar E. Praesto quod E. Latium semper breue Dorica vox, ε, Hoc etiam confirmat P. in. quum docet ex inscriptione quadam Delphica Graecos olim τδ, ε loco τδ, η, scripsisse. in numisma is quoque Graecis legimus ΑΘΕΝΑΙΩΝ, pro Αθηναίων.

Θ, ut t, cum adspiratione proferendum est: vide supra quae in δ, observauimus.

I, ut annotat idem Halicarnasensis, sic effertur ut spiritus pulsetur circa dentes, aperto parum ore, ita ut labia nihil addat pronuntiationi, quod sit alicuius momenti: proferendum autem semper ut vocalis, non ut consonans: licet in epigramatis aliquando pro consonante usurpetur. quod & Claudianus imitatus in nomine Iacobi, & alijs, & Terentianusa Graecis poetis factitatum confirmat.

K, de huius litterae legitimo sono vide, quae scripsimus in γ, ex quo percipietur proferendum esse eodem modo ante omnes vocales: cum sit littera palati. quod si continetur post γ, sequatur, non est proferendum, ut g, sed ut c: quod testatur nomen ἀγκυρα, quod Latine ancora dicimus.

A, ut prodidit Dionysius, exprimitur sic, ut lingua palatum versus assurgat, & arteria spiritum contineat. hic sonus videtur levis & mollis, ut scribit Plato in Cratylo, & quasi labentis linguae. quocirca eodem etiam modo pronuncian- dum quaecumq. vocalis sequatur, nō ut gli Italorum, vel si, i, sequatur.

M, pronūciādū, ut idem scribit, ita ut os labijs prematur, & spiritus per nares distribuatur.

N, ex eodem Dionysio sic efferendum est, ut lingua impetum spiritus occludat, & sonum in nares transferat: ut vere Plato sonum ipsius ν, in- tus sentiri affirmet in Cratylo. Aristides etiam Quinctil. μ, & ν, naribus proferri ait: profertur igitur τέ, ν, eodem modo, quaecumq. vocalis se- quatur. quare si sit, i, non est proferendum ut gni: neq. vero si post, n, in diuersis dictionibus sequatur ε, aut π, proferendum est ut, m: quia negat Quinctilianus vllam dictionem Graecā in, m, terminari: quare non dicendū τόν βίον, tom bion, sed ton bion, neq. τόν πόρον tom poron, sed ton poron.

Ξ, quod ξ, littera non sit pronucianda ut es, neq. ut gs, si linguam communem sequamur, satis percipitur ex ijs, quae supra disputata fue- runt de duplicib. in littera ζ. Sonus igitur quae- rendus est proprius huius litterae, ut ibi demon- strauimus, qui alius certe esse nō potest, quā qui a nobis exprimitur, cum patrio sermone pronū-
ciamus

ciamus axi, Quare errant si qui proferunt aliter hanc litterā, ut vulgo nostri Latine loquuntur, & Capella pronuciandam esse innuit, cum illam litteram esse negat, quoniam duplex est.

O, ut docet Felix Capella, comparatur rotun- di oris spiritu, sic, ut os melius diducat, quam ε, & ictum maiorem circa arteriam reddat, ut an- notat Dionysius. Est autem sonus ο, virilis, ut ait Aristides Quinctilianus, quia conuoluit instrumentum vocis, & sonum antequam expri- matur arripit.

P, de sono legitimo litterae π, vide quae dis- seruimus in littera β, ex qua disputatione vi- detur proferendum ut p, Latinorum, etsi antece- dat m, non ut b: quod confirmat nomen πώμ- πη. Latine enim pompa, non pomba dicimus.

P, auctore Dionysio, pronuciatur, ita ut sum- ma lingua feriat spiritum, & palatum versus as- surgat prope dentes. qui sonus concitatus est & durus, ut Plato innuit in Cratylo. Quare praepo- ste re quidam eum sonum molliunt.

Σ, ut inquit Plato in Sophista sonus est veluti linguae sibilantis: qui ut ait idem est πνευματώ- δης. Huius elementi sonum vehementer oderat Pericles. Euripidis item versus ille πολύσι- γμοῦ exagitatus ἔσωσα σῶσις, unde & Comi- ci iocus ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Euripίδος Pindari quoque δᾶ Ἀσοι γμοῦ fecit atque σι- γμα κίβδηλον hoc est adulterinum, ut Dionysius refert.

refert, appellauit. quin & Attici odio fortasse huius elementi illud in, τ, saepe cōmutant. Σ, ut inquit. Capella, sibilum facit dentibus verberatis.

Τ, ut τ, Latinorum, non ut d, quamuis praece dat continenter υ, nec in eadem dictione, neq. in diuersis: non in eadem, quia frustra laborarent viri docti de dissimilitudine nominum εντελεχειας & ενδεδεχειας. Quod etiam confirmant iurisconsulti Graeci, qui τρισαμέντω cum scribunt, per υ, & τ, nolunt tamen proferri testamendo, in diuersis vero dictionibus multo minus hoc recipiendum est, alioqui nihil iuueret inter τὸν τρέμου, & τὸν δρόμου, & nihil etiam inter οἰκόνδε, aduerbium loci, id est, domum & οἰκόντε id est, domumq. De huius autem germano sono consule ea quae obseruauimus in prolatione litterae δ. τ, sonum leuissimum esse in consonantibus docet Aristides Quintilianus, atq. solum eum similem esse illi sono quem reddunt fides pulsatae.

Υ, ut Dionysius adnotat sic perficitur, ut contractione quadam insigni labiorum opprimatur, & sonus quam minutissimus exeat, quomodo profertur υ, Gallicum: non igitur ut i, pronuntiam, neq. etiam ut u, Latinum, quod, u, Aeolico more profertur, ut tradidit Priscianus, quasi diphthongus ου, obscura quadam ratione exprimitur. Quod autem non sit, proferendum tamquam i, confirmant dictiones, quae ex alterutra
lingua

lingua in alteram conuertuntur: ut μῦς, mus, τὴν λῆος, Tullius. Hoc argumento ductus Verrius Flaccus, ut docet Velleius Longus, putabat υ, idem valere quod u, Latinum.

Φ, non est pronunciandum ut f, Latinorum, cuius sonus est lenis, & hebes, ut ait Terentianus, sed ut p, cum afflatu: quem sonum exprimimus, cum afflatu ignem excitamus, ut obseruat interpres Aristophanis: quam sententiam comprobatur Priscianus, cum inquit φ, pressioribus labijs proferendum esse quam f, Latinorum. Est autem sonus φ, quem Graecus edit πνολμα τώδης, ut Plato docet in Cratylo. Quod clare cernitur in auersantium aduerbio Graeco φεῦ, quod Plautus Latine reddidit Phu. Vide etiam quae annotauimus in B.

Χ, non est efferendum, ut f, profertur vulgo a nostris in dictione caxa, sed eodem modo atque omnes vocales: de cuius etiam vero sono repetenda sunt quae supra scripsimus in F.

Ψ, littera, ut disseruimus in Z, proferenda est alio sono quam duae simplices, ex quibus constat, quem tamen non assequimur. spiritus autem exprimendus in eius enunciatione: quia πνολμα τώδης item est, ut monuit Plato in Cratylo.

Ω, si Dionysium consulas, effertur ore rotundo & contractis labijs, ita ut spiritus feriat os summum: profertur autem ut o, longum.

Grammatica Graeca:
DE FIGURIS VERIS
litterarum.

Absoluta disputatione de potestate litterarum, de earum figuris agendum.

A. figura huius litterae colligitur ex eius prolatione, quā supra ex Halicarnasico didicimus, tum etiam quia cum Δ , confunditur, ut paullo post intelligitur ex Terentiano & veteribus in scripturibus: quae ut fortasse distinguantur, additur recta linea traiecta $\tau\omega$, A. nisi quis malit illa linea notari spiritum, qui os diducat.

B. figura huius, ut ait Ianus Lascaris, posset confirmari ex eius tenui & aspirata, quarum partem sua figura videtur complecti.

Γ . hanc figuram fuisse huius litterae confirmat figura digammatis Γ . quod autem digamma hac figura notaretur, diserte tradidit Halicarnasens, cum scribit illam fieri ex duabus lineis transuersis, cum vni rectae adhaereant. quare si figurae duplicis Γ , in hac apparent, gamma erit quale exprimitur figura maiuscula Γ . quam etiam sententiam confirmat Ianus Lascaris ex libro quarto Iamblichii de secta Pythagorica. hanc etiam figuram $\tau\zeta$ Γ , edit Alypius in notis Musicis.

Δ , figura trianguli notabatur: quod declarat Aegyptus & pars in Aegypti medio, quae Delta vocabatur propter trianguli similitudinem,
& li.

& libelli $\Delta\epsilon\lambda\tau\omega\iota$ appellati, quod epi stolae antiquitus trianguli figura plicarentur: acies etiam ad cunei formam structa, & media pars figurae rhombi, quae triangulum refert, hoc nomine appellatur. Et in figuris caelestibus $\Delta\epsilon\lambda\tau\omega\iota$ astrum ab hac figura nomen inuenit: quin & Galenus in libello, qui Medicus inscribitur, ait figuras quasdam, quae accidunt fronti specie quadam trianguli similes esse $\tau\omega$, Δ .

E. de figurae, qualis esset intelligitur ex loco quodam Euripidis in Theseo, cum pastor ait quartam litteram nominis $\Theta\epsilon\sigma\epsilon\upsilon\varsigma$ sic scribi ut vna recta nitantur tres lineae transuersae, quin & alius locus Agathonis Tragicis in Telepho idem confirmat, cum de eodem nomine quidam illiteratus ait quartae litterae figuram esse tridecis obliqui. Quod & repetit Theodectes Phaselita, cum rusticum inducit de eodem nomine disputantem.

Z. huius figura a parte aedium, quam $\zeta\eta\tau\alpha$ Graeci apellarunt, sumitur, ut idem Lascaris docet. cognoscetur autem plane hanc figuram $\tau\zeta$ Z, olim fuisse ex eo quod scribit Aristo. figuram huius elementi, & ipsius N, solo situ discrepare.

H. figura huius litterae exprimitur in eadem fabula Euripidis hoc modo: duae lineae rectae, & tertia quae vtraque traiecit. Agatho tamen idem apertius scribit duas esse regulas vno iugo ligatas.

ligatas. Sed multo certius Theodectes inquit duas esse regulas pari omnino mensura, quas colligat regula transversa per medium. quidquod veteres Grammatici docent figuram huius litterae constare ex nota aspirationis & spiritus tenuis: quae duae notae in maiusculis sic notabantur Ϟ , ϟ .

Θ, figura sic ex primitur ab Euripide: circulus quidam toro affabre factus cum puncto aperto in medio. posset etiam confirmari figura Ϟ Θ, ex fabarum floribus auctore Varrone, ut refert Plinius.

I. figura eius colligi potest ex secundo Metamorphoseon Ouidij, cum fabulam Ionis describit: tum etiam ex nota Romana unitatis, quam Priscianus littera I, exprimi asserit.

K, vera figura colligitur ex nota quae inurebatur equis in Asia, quos ab ea figura κοππατίας nominabant, ut scribit interpret Aristophanis. κοππαφόνους vocat Lucianus: quae ad huc memoriâ nostrâ in equis cernitur, ut refert Ianus Lascaris.

Δ, figura constat ex figuris acuti, & grauis accentus, ut Grammatici veteres docent: quam etiam confirmat futura occipitis, quae propter similitudinem eius litterae Δαμβλοειδης a medicis vocatur, & Δάμβλωμα figura monanguli quae traditur ab arithmetiis, hac etiam figura notabant veteres A, ut refert Terentianus, quâ
senten

sententiam comprobatur epigramma antiquum, quod spectatur Tarracone: in quo legitur vox Δαλίση triplici figura Ϟ υ, repetita hoc modo Δ Δ Δ Η C E I. Hinc apud Suidam Δατωρ pro Αδιστωρ.

M, N. figurae μ , ν , verae colligi possunt ex fragmentis Florentij, de ponderibus & mensuris.

Ξ. figura litterae ξ, comprobabitur, quod argumentum omnium litterarum est commune, ex veteribus inscriptionibus & libris manuscriptis: potest etiam confirmari ex pronuntiatione. nam si eius pronuntiatione est qualem supra docuimus, videtur proferri diductis labijs, & in terposito spiritu, ut duae rectae transversae labia notent, & quae minor interiecta est, spiritum.

Ο. figura ο, notatur circulo paruo: quia profertur ore rotundo: ac legimus aliquando eius figuram minorem Ϟ ω, ut ex ipsa nota eius quantitas significetur.

ΠΡ. has duas figuras scribit Lascaris se reperisse in antiquis libris vsitatas, neque satis posse discernere vtra sit antiquior. videtur tamen antiquior esse, quae constat utroque latere aequali, tum quia ea cernitur in notis poenarum in antiquissimis decretis, & legibus Solonis, ut Δ significet quinquaginta, & Η quingenta, & Χ quinq. millia, Accedit etiam huc quod Alypius

in notis Musicis cum P, καθεκυσμῶν hac figura P notat, appellaret potius ἀπετραμῶν, si haec esset legitima figura π, P.

P. figura huius litterae praeter fidem veterum codicum, & nummorum, & inscriptionum constitui potest ex vera illius pronuntiatione: quam supra repetiimus ex Halicarnasico.

Σ. figura huius litterae cicinno conuoluto similis dicitur ab Euripide & Theodecte, ab Agathone vero arcui Scythico: quin & Galenus figuram olis cuiusdam in ancone similem esse ait litterae sigma. quare videtur hac figura notanda esse C: quod & confirmat figura τῶ anti sigma a Claudio Caesare inuenta, quae legitur apud Prisc. lib. 1. hoc modo OC. quamuis apud D. Isidorum antisigma aliter notatum legitur, confirmat etiam hanc sententiam Terentianus quā etiam figuram π C, legimus semper in notis musicis Atypij, & inscriptione veteri Tarraconensi.

TOYC COYC APYNAC AIYN
AAAHCEI.

Martialis quoq. fedile quoddam vocat sigma: forsitan sella erat figura hemicycli.

T. figura huius litterae colligitur facile ex libello Luciani, in quo inducit contendētes C, & T, apud vocales, ubi C, obicit τῶ T, quod supplicij nota sit: quod etiam confirmatur a Tertuliano li. 3. aduersus Marcionem.

Y. fi.

Y, figuram huius litterae sic expressit pastor apud Euripidem: duae lineae disiunctae, quae in vnam basim concurrunt. Agatho vero scribit duas esse regulas supra vnam cōiunctas, at Theodectes duas esse virgulas superne pari mensura, quae in vnam basim concurrant: existant etiam de huius litterae figura versiculi, qui vulgo circumferuntur.

Littera Pythagorae discrimine scēta bicorniēte. φ, huius figurā, inquit Lascaris, edocuit, qui caduceum scribit baculum esse mediocris mensurae anguibus vtrinq. supra eius medium cōplicatis in circuli modum, vt baculus sit diameter ad similitudinem φ, litterae.

X, ex diagono aut diallelo figura cognoscitur: quam & χιασ τῶν, & χ, appellant Rhetores. Scribit etiam Eustathius χ, litteram quattuor punctis inter lineas quae in ipsa conjunguntur distinctis asteriscū notare. Est autē haec figura asterisci ⋈. vt legitur apud Ephraestionē & alios quae & huiusmodi notabatur -⋈- quin & ex Timaeo Platonis idem cōfirmatur: vbi compositionem animae sic describit lineis, vt eam producat in longum, mox per longitudinem diuidat, lineisq. duabus cōiectis alteram per medium admouet alteri, & huiusmodi intersectionem similem esse dicit litterae X. Hinc etiā Proclus eandem figuram cōfirmat, cum scribit eoloco significaria Platone allegorice axium sectiones

C 4

etiones

etiones interse & Zodiaci cum aequinoctiali Priscianus etiam scribit eadem nota, qua decima consonans a Latinis significatur, notari mille, quod sit ea littera prima aut principalis, ut ille loquitur, in nomine Graeco *χίλια*.

Ψ. huius figura satis percipitur ex trifisili epitheto, ut obseruat Lascaris & ex notis Musicis Alypij. Aufon. item tricorneram eam nominat.

Ω. hac figura videtur notari debere Ω, ex Alypio, qui appellat ω, supinum quadratum, ω. quasi vellet significare eandem figuram inuersam, detractis duobus angulis interioribus esse legitimam, τὸν ω. haec etiam figura in monumentis antiquitatis cernitur: quamquam in aliquibus numismatis Graecis legitur hac figura **Ω** quasi sit **T**, supinum, ut loquitur Alypius. Huius Ω, notam memini me vidisse apud Illustrissimum Antonium Augustinum Episcopum Ilerdensem in nomine **B P E T T I Ω N**.

Ex his perspicuum fit litterarum figuris potestatem illarum, propter quam factae sunt, significari. Figura igitur elemēti **A**, os diducendum ostendit. **B**, pressis intus labris proferendum, **F**, pulsandum palatū spiritu, **Δ**, pulsandos primā lingua imos dentes, tum modice eadem curua ut ait Terentianus, summos quoque feriendos. **E**, premi hinc & hinc molares remotos lingua media, sine magno oris hiatu. **Z**, superiori parte

Δ, so-

Δ, sonum imperfectum, neque enim clausa est eius figura, & inferior spiritum **ϕ** **C**, repraesentat, qui recta fertur ad dentes. **H**, plane exprimit duplicis **E**, figuram contrario situ copulatam. **Θ**, spiritum ostendit, qui interposita lingua modico rictu oris prodit. **I**, pressis dentibus attenuatum spiritum exprimit. **K**, hiatus oris interiorē repraesentat. **Λ**, ut spiritus in palatū versus primos dentes assurgat, tum ut labatur, **M**, pressa medio loco labia indicat, & sonum in fauces intus utrinque secludi, ut ait Terentianus. **N**, oris & naris geminum spiritum, ut inquit Victorinus, explicat. **ο**, rotundi oris spiritum plane testatur, nam de **Ξ**, in eius figura satis explicatum. **π**, ut spiritus foras proferatur, docet. **P**, quasi vincino per rupes & confragosa spiritū trahi. **C**, rictum attrahendum ut sibilet, demonstrat. **T**, quasi malleolo ferit dentes superiores **Υ**, insignem labiorum pressum repraesentat. **Φ**, modico rictu labiorum spiritum recta efflari declarat. **X**, sonum τὸν **K**, interius niti indicat. **Ψ**, praefert figuram **π**, sed inuersam & corruptam, & spiritum τὸν **C**, quasi ita notaretur **Ψ**. **Ω**, oris rotundi spiritum utrinque niti ut diutius duret, indicat.

*DE NOMINIBVS
litterarum.*

Nomina

Nomina ex Hebraeis fere conformata ad sonos earum exprimendos. quattuor in his sunt epitheta potius, quam nomina propria litterarum, ut observat Plato in Cratyllo. sunt autem haec E, O, Y, & Ω. E, Ψιλὸν igitur nominatur, id est e, nudum, atque sine vlla adiunctione alterius vocalis: ut intelligatur solum illud proferendum esse, non ut olim notabatur addito, I, quod rotat Grammatici & Plutarchus, ut posset circumflecti quemadmodum cetera nomina monosyllaba litterarum, ut observat Eustathius a Priscis in, o, quoque, factum fuisse addito, υ. sic & υ, Ψιλὸν exponetur nudum, & sine alterius vocalis adiunctione, ut differat ab Υ, diphthongo. nam de reliquis facilis est & expedita ratio propter soni quantitatem, ut ο, μικρὸν, id est parvum, & ω, μέγα id est magnum i. o. minetur. reliqua nomina sunt tantum fere productiones eius soni, quo quaeque littera exprimenda. hinc γάμμα, κάππα, & λάμβδα proferenda semper ut sequenti, α. ita & nomina μῦ, & νῦ, cum, υ, indicant sonum harum litterarum pressu quodam spiritus, qui naribus trahatur, ut docet Halicarn. exprimi oportere, quemadmodum υ, labiorum pressu enunciat. Ρῶ, ut generosior sit sonus, nec, I tenui sono, neque, υ, pressu notatum, sed pleniori sono τοῦ Ω, sunt & alia nomina litterarum secundum alias dialectos, sed nos de communis tantum linguae nominibus disputamus.

Spiritum, qui adhibetur in proferendis ele

mentis si desus sit, aspiratione vocamus: quasi absit, lenis atque exilis dicitur. aspiratio notatur in litteris quidem grandiusculis hoc modo, F, & in eodem versu, in quo & litterae scribitur JAMA, hama, at lenis nota contraria est huic, & in eodem ite versu litterarum notatur: ut JANA, ana. Aeoles loco aspirationis adhibebant hanc notam F, quae eadem fere est cum communi, nisi quod caput illius in latus producit, fortasse quod validius, & crassius sonaret, ut V V Germanorum. a quo sono vocata a veteribus. haec nota, vau, ut observat Priscian. ex Varione, & Didymo. Claudius illam inuertit sic J, ut apparet in lapidibus. litteratis, vicit tamen consuetudo vetus, ut docet Priscian. eadem nota Aeolica a figura digamma nominata, quasi unum gamma supra alterum collocatum videatur. ita Φελένυ pro ἐλένυ legitur, & in media dictione ad vitandum hiatus Δαΐων pro Δαίον. in minoribus litteris aliae usurpantur horum spirituum notae, & supra litteras consignantur. sunt autem notae aspirationis quidem semicirculus, lenis vero spiritus contraria afflatui nota, laevis scilicet semicirculus: ut ἀμα, & ἀνά. aspiratio praesertim initio facit ut densiori spiritu & crassiori littera proferatur. contra lenis spiritus tenuiorem facit sonum vocalis. Omnis dictione quae incipit a vocali habet aspirationem ei vocali appositam, aut spiritum lenem: ut, υ, ex vocalibus, quae semper initio aspiratur:

ratur: fortasse quia compressis labijs densior fit eius pronuntiatio, ut ὄλη, ut ex consonantibus. P, semper initio cum afflatu scribitur, ut ῥόδου. Et quoniam uau Aeolicum asperrime ante, g, sonaret, ab illis τ β, quod sono proximum, sed lenius est, aspirationis loco praeponebatur: ut βρη τωρ pro ῥητωρ. reliquae consonantes his spiritibus non ornantur, nisi dicat quispiam tres illas tenues P, K, T, aspirari: sed tunc degenerant & in aspiratas mutantur. Prisci etiam in medio dictionis vocales aspirabant, ut obseruat Athenaeus, aut leni spiritu eas afficiebant: ut Trypho in nomine τρωσ aspirabat, ω. hinc illa Latinorum mihi, nihil, prehendo, vehemens, contra in nominibus in os, purum, id est praecedente vocali desinentibus. lene est, o, ut πρῶτος, λαγῶς. in nominibus quoque compositis nihil propria sint, retinetur in media dictione aspiratio: ut ἐξέδρα ex hedra, συνέδος synodus. propria tamen differentiae causa, ut annotat Eustathius, aspirationem in leni spiritu mutant: ut Λέυκιππος Πάνορμος. sed quando aspirandae vocales, quando leni tantum spiritu contentae sint, usus docebit, atque emendatorum librorum assidua, & attenta lectio: Grammaticorum etiam praeceptiones, ut Choerobosci & aliorum. Tempora supersunt. tempus moram declarat, quanta adhibenda in cuiusque litterae pronuntiatione. sunt autem duo tempora, longum scilicet, & breue. longi nota est linea longa supra

pra litteras sic inscripta, - ut ᾰ̄̄̄̄ breuis linea inflexa supra litteras notata hoc modo: ὡ̄ ut ᾰ̄̄̄̄. η, & ω, ut supra explicatum longae sunt naturae, diphthongi item, de quibus infra differemus, duplices quoque consonantes, aut duae etiam, aut plures antecedentem vocalem reddunt longam: nisi sint ex illis quae syllepsim, ut Grammatici loquuntur, cum consequente vocali faciunt: quae plerumque vocalem antecedentem non producant. de quibus paullo post disputabitur. Hanc autem disputationem copiosius persequuntur Grammatici, & Metrici, ad quos reijcienda. His ita constitutis perspicuum fiet, cur, ut docet Dionysius, quidam tredecim tantum elementis contenti erant. Nam si longae vocales a breuibus tempore tantum, non sono differunt, poterant Graeci, ut Latini quinque elementis omnium vocalium sonos exprimere. Et quemadmodum Latini sonum, ψ, duplicis repraesentant duabus consonantibus ex quibus conflatur, sic & reliquarum duplicium sonos potuissent Graeci reddere. ita quinque solae semiuocales superessent. ex nouem autem mutis tres tenues videntur posse reliquarum potestatem explere. nam quemadmodum apud Romanos C, pro G, commode usurpabatur, antequam G, a Spurio Caruilio reperiretur, ut adhuc apparet in praenominibus. C. & Cn. & in columna Duilij, sic & ceterae tenues in locum suarum

rum mediarum suffici posse videbantur, pro aspiratis quoque eadem adhiberi poterant appositae nota aspirationis: quin & Romani consulo videntur aspiratas omisisse. ita tredecim elementa minus viginti & quattuor elementorum praestitissent. expressior tamen ratio & certior visa est, qua viginti & quattuor elementa distinguuntur. neque enim, ut supra docuimus, idem plane sonus est duplicium, atque earum e quibus componuntur: mediae item & aspiratae, non eundem sonum, quem tenues edunt. postremo, ut ex nostrae linguae pronuntiatione colligi posse videtur, in solis elementis vocalibus e, & o, sonum productum a correpto aperte fortasse Graeci distinguebant. praecclare ergo viginti & quattuor elementa notata sunt, quam sententiam sapientissimi viri approbarunt, ut Plato, Aristoteles, & alij. atque ita quaestio de abundantia elementorum facile ad exitum perducitur: illa vero de elementorum defectu multo obscurior, nam ut alia mittam, quae & gu, & f, atque u, vocalis vix videntur a Graecis, ut a Latinis exprimuntur, reddi posse. ex κόςοι Dorico, in quo nullum vestigium, u, vocalis, neque consonantis, ac ne digamma quidem, fecerunt Latini suum quot, atque alia multa similiter. ex Quincti praenomine Κύντορ Graeci faciunt, alij tamen Κύντορ, & quod mirabilius ex Aquilae cognomine Ακύλας, nisi mendum, & legendum sit Ακύλας, quod observa
uit

uit aliquando Terentianus, ut in cuius monosyllabo Latinorum, vi, diphthongus exprimitur. nam de gu, non adeo laborandum praesertim initio dictionum, quum barbara illa nomina sint Guillemi, & Gualteri: in quae irrepsit, gu, pro vau Acolico. in media vero dictione plane manavit ex, χ, Graeco: ut apparet in ἰγγελλυς anguilla, & quum ἐκ τοῦ λείχειρ id est alingendo fecimus Latine linguam: ut mollius proferatur a Romanis ipsum κ, ut in praenomine Cn. observat Quinctilianus. F, Latinorum leuior quidem est, Graecorum vero densior, dissimilis certe sonus: & propterea irrisus testis Graecus a Cicerone in enunciatione nominis Fundanij, ut Fabius retulit. in multis tamen Graeca retinent Romani: ut φήμη fama, φυγή fuga, φάρι fur, quasi leue sit discrimen. V, vocali satisfaciunt Graeci sua diphthongo, ou ut Menandru & Apollodoru in titulis comoediarum Terentij. Sic ex illa tertia plurali futuri Dorici τὴν ψῶντι videntur Romani duxisse illa dicunt, faciunt & huiusmodi in quibus ille sonus, o, obscurus agnoscitur, ut voluit Priscianus, praesertim quum a Gallis proferuntur. In columna item Duilij legitur licet obscure L & CAS BOVES. Quapropter & Nigidius huius diphthongi usum Graecis condonabat, quod V, vocali careret. Et Terentianus a sola vocali, V, scribit satis eius diphthongi sonum compleri. Respondet interdum
v, Graec

v, Graecum V, Latino, licet illud pressius proferatur: vt in nominibus $\Sigma\upsilon\lambda\lambda\alpha\varsigma$ Sulla, $\tau\upsilon\lambda\lambda\iota\varsigma$ Tullius.

DE SYLLABIS

Syllaba est proprie comprehensio minimum duarum litterarum, quam & syllapsim Graeci appellant. Quare singulae vocales licet syllabae dicantur, improprie syllabae vocantur. Syllabarum igitur sex sunt species: quae constant nimirum vna littera, quae duabus, quae pluribus, usque ad sex. longius enim vix progrediuntur. Syllabae itaque vnus litterae sunt septem tantum, quot sunt scilicet vocales. At quae ex duabus litteris cū ponuntur, aut ex duabus vocalibus, aut ex duabus consonantibus, vt censuit Aristoteles in Poeticis, aut ex altera tantum vocali constāt. quae ex duabus vocalibus fiunt, diphthongi dicuntur, quasi duplices soni: hoc enim valet nomeu illud. quod in illis duarum vocalium sonus in vnā syllabam coierit, vt Fabius significat. hae sunt duodecim, sex propriae, in quibus differte sonus vtriusq. vocalis auditur, & propterea $\acute{\epsilon}\upsilon\phi\omega\upsilon\iota$, id est recte sonantes nominantur, ceterae impropriae, in quibus aut non exauditur plane sonus vtriusq. uocalis, aut peruersē auditur. olim diphthongus erat tantum vnus vocalis

pro

productio, vt tradit Proclus in Cratyl. Platonis hinc fortasse manauit, vt Latine, $\alpha\iota$, diphthongū vt, e, lōgū proferamus. & α , vt iota lōgū olim proferebatur, quātum licet ex Nigidio conijcere, quin & harū & τ & θ , simplicē esse sonū ait Sex. Empiric⁹. omnes diphthongi sonis fere naturalibus, quales sunt interiectionū, apposite exprimuntur. propriae quidem sex $\alpha\epsilon$, $\alpha\upsilon$, $\epsilon\iota$, $\epsilon\upsilon$, $ο\iota$, $ο\upsilon$. ω , valet ai, coniunctim pronunciatum: qualis est interiectio spirantis, vt expressit Sophocles in nomine $\Lambda\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$: diaeresis item illa, qua vtuntur poetae Latini, satis hunc sonum confirmat aulāi, pietāi. Romani quoq. illa olim utebantur, vt apparet in nominibus. Aimilij, & Paiti. quin & vetustissimi Romani hac diphthongo, vt ait Quinctil. utebantur in casibus. numeri singularis, vt differrent a pluralibus; quos notabant sua diphthongo $\alpha\epsilon$, $\alpha\upsilon$, valet au, quam diphthongum reddit Aristophanes in latratu canum. quem etiam sonum Demosthenes vt plane redderet, solebat diligenter latratum canum obseruare. α , ei, coniuncte. Romani in multis hac diphthongo vsi differentiae causa: vt ex Lucillio Quinctil. & Victorinus, atq. ex Varrone Scaurus tradiderunt. hinc apud illos recti plurales pueri, & acrostichis Plautinae fabulae capteiuēi, atq. datiui singulares mendacei. in quibus superuacaneam fuisse docet Fabius, quia I, longa vti potuissent, quod postea factum scribis

D bis

bit Priscianus; id quia Graeci non praestiterant propterea forte a Nigidio reprehensi apud Aegellium, quod nulla necessitate coacti hanc diphthongū adiunxissent. Crassus tamen 3. de orat. irridet Cottam, quod i, ex hac diphthōgo tolleretur, quasi messorum imitaretur. licet idē M. Tullius 9. epist. ad famil. ut i, omnino enunciatum decideret, quum iocatur in ambiguitate verbi Graeci βίος, si Latine idem proferatur. Hermogenes certe soli huic diphthōgo detrahit σεμνότης, dicit amplum sonum in extrema dictione, quod exilior eius sonus, quam ceterarum esset. eu, oi, oi vna tantum syllaba. quae tres interiectiones a Latinis usurpantur, ut a Terentio hei, hoi sonum autem τοῦ, oi, interiectionis esse confirmant Grammatici Graeci, qui docent eam vocem esse lugentium, & timentium. ou, ou, sed sono correpto vocalis o. impropriae item sunt sex α, η, ω, ηυ, ωυ, υ. quibus. quinq. priores origine magis quam sua natura diphthongi censentur. ac propterea καταχρηστικῶς, id est abusive diphthongi nominantur. nam primum α, facta ex αι, diphthongo: ut cernere licet in his ex κέραι, κέραι, δάϊς, fax a δαίω, vro δαῖς, & ex θραῖς fit θραῖς, Thrax. & ab eadem origine θρησκεία, & θρησκεία quasi a Thracibus cultus ille religionis manarit. ita a χάλω, hio κέχνηα, hianu, & a φαίνω, appareo πέφνηα, & κρήνον, apud Homerum ex κραιάινον: in his omnibus origo diphthongi

η, pla-

η, plane cernitur ex α, η, neq. vero ex α, η, tantum proficiscuntur hae diphthongi, sed ex aliis quoque: ut ex αἰδω, αἰδω, cano, ex βοῖαι, βοῖαι. sic ex τύπται, & τύπται, Ionico fit τύπται, & ex λυῖσται, Ionico λυῖσται, latro. ex οι, eodē modo fit, ω: ut ab ἀκτεῖρω, misereor ἀκτεῖρου, ab οι, μενέλαοι, μενέλεω. Attice. non quin aliter fieri possit: ut a λῶσος, λῶσος, ab ἡρώϊος, ἡρώϊος. hae tres diphthongi ἀφωνοι, id est mutae nominantur, quod sonus τοῦ, i, in illis non audiatur. quod indicat puncti nota subscripta in minoribus characteribus, quasi lateat sonus τοῦ, i, subscripti illis vocalibus. idem quoque significare videtur iota minoris figura his vocalibus adscriptum in maiusculis hoc modo Αι, Ηι, Ωι. neque mirum in his diphthongis plane τδ, i, non sonare, nam si eius sonus ut in diphthongis proprijs audiretur, constaret diphthongus quaeque ex tribus temporibus, longa scilicet antecedente, quae valet duo tempora, & brevi ad iuncta, quae vnum tempus efficit. at negat Terentianus diphthongum e tribus temporibus confici posse. itaq. nō plus sonabunt hae tres diphthongi, quā simplices vocales longae, quibus. fuerunt. apud veteres tamē vtraq. audiebatur: quod aperte declarat Fabius lib. 1. quum scribit iota dativis adscriptū, & interpositum ut in ληῖσται. licet necessario fieret propter etymologiam ex diuisione, tamē impedimēto fuisse ijs qui ad lectionē

D 2

institue

instituebantur. cognoscemus tamen diphthongos illas esse ex diaeresi vocalium ex quibus componuntur: ut κέρα dissoluitur in κέραι, λῆγῆς in λῆγῆς, & λῶσος in λῶσος. dices in κν, & ων, tria esse tempora. est ita. sed quia υ, deteriori conditione est quam iota (ut Terentianus de, u, quae huic finitima est demonstrat) propterea fortasse tolerabiliores. quanquam nec isto pacto vitare possunt, quin sint impropriae diphthongi, quae ex illis, quae propriae sunt, orientur, ut docet idem Terentianus. nam ex ἀνδράω fit ἠνδραου, & ex ὀάντος fit ὠντος Ionice. hae κακῶφωνοι id est peruerse sonantes appellantur: fortasse quod difficile sit tria tempora perfecta in vna syllaba exprimere, aut certe quia in prioribus vocalibus quum longae sint, diutius hiat os, in υ, vero pressu labiorum insigni comprimitur. nos videmur quodammodo assequi sonum prioris in nomine nostro deu, id est decem, & posterioris, in ou, particula vocandi, atq. nomine vulgari oui. est quoq. & κακῶφωνος reliqua diphthongus, γ, fortasse quoniam υ, efferendum labris compressis, & iota a pertis, siue enuncietur ut, cui, monosyllabum, quod aliquando Terentianus videtur probare, siue ut pui, Gallice elatum. hanc diphthongum semper sequitur proxime vocalis, nunquam consonans. syllabae quae perficiuntur ex duabus consonantibus aut fiunt ex vtraque muta, aut ex vtraque semivocali, aut ex altera ta-

cum

tum muta, & altera semivocali. ex vtraque muta sex tantum syllabae, aut syllepses fiunt: quae sunt πῖ, κῖ, βῖ, γῖ, φῖ, χῖ. ex quibus γῖ nō inchoat dictionem, sed syllabam tantum: ut in nomine ὀγδοος, secunda syllaba est γδο. at reliquae & syllabas, & dictiones inchoant, ut πῖωχός, πῖπῖωκα, πῖπῖμα κῖκῖμαι, φῖθῖνος, ἀφῖθῖνος, χῖθῖμ, Εἰχῖθῖνιος. ex duabus semivocalibus duae tantum vulgo vsitatae, μν, & σμ: ut μνήμη, μέμνημαι, σμικρός, δε-σμός. reliquae sunt tres σλ, σν, σρ. a quibus nulla incipit dicitio, syllaba vero aut raro, ut in duobus nominibus proprijs apud Xanthum historicum obseruauit Hephaestio Α-σνῆς, & πῖ-σνῆς, aut fit licentia aliqua, aut figura, ut in nomine Αμα-σλῆς idem monet fieri. σρ Hephaestio non expressit, quod apparet in nomine barbaro Χο-σρῆς. Carisius recipit hanc Latina, tonsrix, cursrix, quae tamē Priscianus, aut quicumq. auctor est lib. de. 12. carminibus repudiat, ut asperiora atq. interponendum monet, ut M. Tullis in Timaeo fecit, quum extulit defenstrix. nostri has commissuras imitantur, quum dicunt e-flauon pro anulo catenae, & a-sno pro asino. sed hoc posterius figura synopae effectum est. qui ζ, & μ, iungunt vitiū faciunt, ut ait Priscianus. nunquam enim duplex in capite syllabae iungi potest cum alia consonante, praepostere igitur quidam scribunt Ζμύρα, quum scribendum sit Σμόρα. causa

D 3

autem

autem cur soli, μ , ex liquidis concinne praepona-
tur, σ , haec affertur a Terentiano: quia loco in-
timo fauces prope ipsas huius sonus excluditur
quum, σ , dentib. & labris proximam sedem te-
neat. syllabae concretae ex altera tantum muta
aut habent mutam praecedentem, & semiuocalē
consequētem, aut contra affectae sunt. ex priori
muta & posteriori liquida fiunt triginta quidē
& sex syllabae. quinque. tamen ex illis non sunt v-
sitatae $\pi\mu$, $\beta\mu$, $\phi\mu$, $\beta\nu$, $\delta\lambda$. Priscianus vnum nomē
barbarum Abodias scribi observauit cum dl. cū
ceteris semiuocalib. Graece non possunt mutae
copulari, Latine vero iunguntur, bs, & ps, vt in
caelebs, & cyclops. quia Latini non possunt red-
dere sonum duplicis ψ . ex vsitatis autem $\gamma\mu$, $\theta\mu$,
 $\tau\nu$, & $\phi\mu$, inchoant quidem syllabas, dictionem
vero Graecam nunquam. nam $\phi\nu\epsilon\iota$ fictum ab
Aristophane ad imitandam vocem quarundam
aunum, & $\phi\nu\acute{\alpha}\iota\tau\eta\varsigma$ nomen est Aegyptium, vt ani-
maduertit Varinus. supersunt igitur viginti &
septem, quae possunt & syllabas & dictiones in-
choare, atq. ex his $\kappa\mu$, & $\chi\mu$, singulas paenedictio-
nes inchoant: vt $\kappa\mu\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\tau\rho\alpha$, id est trabes, quod re-
tulit Herodianus ex Pamphili glossis, & apud
Hesichium $\chi\mu\acute{\alpha}\iota\nu\epsilon\iota$, id est cupit. reliquae sunt fre-
quentiores, videlicet $\pi\lambda$, $\pi\nu$, $\pi\rho$, $\beta\lambda$, $\beta\rho$, $\phi\lambda$, $\phi\rho$,
 $\kappa\lambda$, $\kappa\nu$, $\kappa\rho$, $\gamma\lambda$, $\gamma\nu$, $\gamma\rho$, $\chi\lambda$, $\chi\nu$, $\chi\rho$, $\tau\lambda$, $\tau\mu$, $\tau\rho$, $\delta\mu$, $\delta\nu$, $\delta\rho$,
 $\theta\lambda$, $\theta\nu$, $\theta\rho$. ex his apparet β , & ϕ , cum bis tantum
iungi, ceteras vero cum tribus liquidis. quod si
prima sit semiuocalis, & secunda muta, fiet tantū

nouē iūcturae, vt loquitur Capella, ex littera sci-
licet σ , & nouē mutis: ideo $\acute{\alpha}\rho\kappa\tau\iota\kappa\acute{\alpha}\nu\ \sigma\omicron\iota\chi\acute{\alpha}\iota\omicron\upsilon$ voca-
tur a Graecis, quod omnib. mutis atq. $\tau\omega\ \mu$, prae-
ponatur, vt obseruat Terentianus. reliquae semi-
uocales nō possunt facere syllepsim cū mutis, sed
poti⁹ in diuersas syllabas discedūt: vt $\acute{\alpha}\lambda\text{-}\mu\upsilon\epsilon\acute{\iota}\varsigma$. ex
ijs quae syllepsim faciūt $\sigma\gamma$, nūquā in capite est di-
ctionis, neq. $\sigma\lambda$, nisi Aeolicomere: vt $\sigma\sigma\lambda\upsilon\varsigma$ pro
 $\zeta\epsilon\upsilon\varsigma$, Iuppiter. ex ceteris & dictiones, & syllabae
incipiūt: quae sunt $\sigma\pi$, $\sigma\phi$, $\sigma\kappa$, $\sigma\chi$, $\sigma\tau$, $\sigma\theta$. His abso-
lutis exponēdae sunt syllabae quae cōglutinātur
ex vocali, & cōsonante: in quib. cōsonans primū
locum teneat, fiunt centum decem & nouem syl-
labae vsitatae. quas facile quiuis enumerabit, si
singulis vocalib. singulas cōsonantes accommoda-
uerit. quod si praecedat uocalis consonantē, diffi-
cile est recensere quot syllepses efficiantur, in se-
miuocales quidē omnes desinere posse videntur
dictiones integrae, exceptis λ , μ , & ζ . syllabae ve-
ro ceterae in omnes praeter duplices, & σ , nisi
quā geminatur: vt $\delta\sigma\text{-}\sigma\delta\varsigma$, aut figurae cuiuspiā
caussa, aut cōpositionis: vt $\tau\delta\varsigma\ \acute{\epsilon}\lambda\epsilon\phi\epsilon$, & $\tau\omicron\varsigma\text{-}\acute{\alpha}\upsilon\tau\alpha$.
quamuis Herodianus in cōpositione volebat cō-
sonantē ultimā prioris dictionis copulari cū se-
quenti: cōtra sentit Terentius Scaurus in lib. de
orthographia: quā sententiā Priscianus sequitur,
& illā Herodiani multis argumentis refellit, stu-
diosissimus alioqui eius sectator in ν , quoq. nō d-
finet syllaba, si sequatur β , aut π , aut ϕ , aut ψ tūc

enim vertetur in μ : ut $\pi\acute{\alpha}\mu\phi\iota\lambda\omicron\varsigma$, pro $\pi\acute{\alpha}\nu\phi\iota\lambda\omicron\varsigma$.
 in omnes itē mutas (quamuis retorridas appellat
 illas Varro) praeter aspiratas finiri possunt syllaba
 bae, si geminētur, aut figurae causa, aut cōpositio
 nis: ut $A\tau$ - $\tau\acute{\iota}\kappa\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\pi\epsilon\mu\delta$, $\acute{\alpha}\pi\acute{\omega}\lambda\epsilon\upsilon\epsilon\nu$. in γ , tamen
 scriptura tantum desinet, non sono, si sequun-
 tur γ , κ , χ , aut ξ , ut supra explicatum est. possunt
 etiam syllabae terminari tennibus consonanti-
 bus, si sequantur aspiratae: ut $\Sigma\kappa\pi$ - $\phi\acute{\omega}$, $B\acute{\alpha}\kappa$ - $\chi\omicron\varsigma$.
 Ex his manifestum iucundius cadere syllabas
 in semiuocales, quam in mutas, praesertim quū
 illas mutae consequuntur. nam semiuocales cum
 mutis sequētibz nō possunt cohaerere praeter
 σ , quod sui iuris est, ut diximus. syllabae quae
 ex tribus litteris componuntur, aut constant ex
 duabus consonantibus & vna vocali, aut ex
 duabus vocalibus & vna consonante. quod
 si vna tantum sit vocalis, aut primum lo-
 cum tenet in syllaba, aut secundum, aut ter-
 tium, ex his syllaba in qua primum locum te-
 neat vocalis vix reperitur apud Graecos, ut
 $\acute{\alpha}\lambda\varsigma$: apud Latinos tamen, & nostros aliqua re-
 peruntur: ut *ars, arx, ens, & nostrae, ams*, id est
hami, oms, hoc est *vlmi*. quū medium locum te-
 net vocalis, multo plures reperuntur, & praes-
 fertim si prima sit muta, aut quae illam in se in-
 cludat, ut *duplices*, & vltima semiuocalis: ut
 $\pi\acute{\alpha}\lambda$ - $\mu\omicron\varsigma$, $\phi\acute{\omicron}\rho$ - $\mu\omicron\varsigma$, $\psi\acute{\alpha}\lambda$ - $\mu\omicron\varsigma$, $\xi\acute{\alpha}\nu$ - $\theta\omicron\varsigma$. non
 quia aliter fieri non possint: ut $\xi\acute{\omega}\nu$ - $\nu\upsilon\mu\iota$, $\sigma\acute{\alpha}\lambda$ -

- $\pi\eta$, $\mu\acute{\alpha}\rho$ - $\nu\acute{\alpha}\mu\alpha\epsilon$, $\nu\acute{\epsilon}\rho$ - $\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, $\nu\acute{\upsilon}\mu$ - $\phi\eta$. Si vltima
 sit vocalis, fieri poterunt quā plurimae ex illis
 syllabis, quas docuimus ex duabus consonan-
 tibus posse cohaerere: ut $\kappa\tau\eta$ - $\mu\alpha$, $\pi\eta\acute{\omega}\sigma\iota\varsigma$, $\mu\eta\eta$ - $\mu\eta$
 $\sigma\mu\eta$ - $\gamma\mu\alpha$, $\pi\lambda\eta$ - $\gamma\eta$, $\pi\rho\acute{\alpha}$ - $\gamma\mu\alpha$, $\sigma\omega\epsilon$ - $\rho\acute{\omega}$, $\sigma\epsilon$ - $\nu\omicron\varsigma$: quas
 facile poterit quis iam ex superioribz repetere.
 Porro syllabae ex duabus vocalibus, & una con-
 sonante, aut habent duas vocales, id est di-
 phthongū antecedentē, aut in extrema syllaba
 si antecedit diphthongus, fiunt eiusmodi sylla-
 bae, seu potius dictiones: $\acute{\alpha}\epsilon\zeta$, $\epsilon\iota\varsigma$, $\omicron\iota\varsigma$, $\delta\varsigma$. Ex ceteris
 diphthongis raro inuēiuntur: ut $\eta\iota\varsigma$, $\theta\omicron$ - $\acute{\alpha}\varsigma$. Ex η ,
 nullo modo fieri potest. Si vltimum locum te-
 neat, fiunt multo plures: ut $\pi\acute{\alpha}\iota$, $\beta\acute{\alpha}\upsilon$ - $\nu\theta$, $\omega\epsilon\iota$ - $\rho\alpha$
 $\phi\epsilon\upsilon$, $\omega\sigma\iota$, $\pi\delta$, $\acute{\alpha}\rho$ - $\pi\eta$ - α . Ex ceteris vix reperuntur
 $\tau\acute{\omega}\upsilon$ - ρ Ionicū & $\nu\eta\upsilon$. Ex quattuor litteris syllabae
 concreatae, aut habent vnam tantum vocalem,
 & tres consonantes, aut duas vocales, & totidem
 consonantes. Si ex vna tantum vocali constent,
 aut illa est secundo loco, aut tertio, aut vltimo
 collocata. Secundo quidem paucae, & sunt fere
 vltimae syllabae: ut $\tau\iota$ - $\rho\upsilon\upsilon\varsigma$, $\sigma\acute{\upsilon}$ - $\rho\iota\gamma\zeta$, $\phi\acute{\alpha}$ - $\lambda\alpha\gamma\zeta$.
 Tertio vero plures ex iunctura scilicet antece-
 dente: ut $\theta\rho\acute{\alpha}\xi$, $\kappa\rho\acute{\epsilon}\xi$, $\theta\rho\iota\psi$, $\sigma\kappa\acute{\omega}\psi$, $\rho\delta\upsilon$ - $\gamma\upsilon\upsilon\varsigma$, $\tau\acute{\upsilon}$ -
 $\pi\iota\omega\mu$, $\sigma\phi\acute{\alpha}\lambda$ - $\lambda\omega$, $\sigma\kappa\acute{\omicron}\mu$ - $\beta\rho\theta$, $\sigma\omega\epsilon\upsilon$ - $\delta\iota\omega$, $\phi\rho\eta\mu$,
 $\sigma\omega\iota\upsilon$ - $\theta\eta\rho$, $\sigma\phi\acute{\epsilon}\nu$ - $\delta\iota\alpha\mu\upsilon\theta$, $\theta\rho\iota\gamma$ - $\gamma\omicron\varsigma$, $\sigma\omega\alpha\rho$ - $\tau\omicron\varsigma$,
 $\sigma\omega\delta\gamma$ - $\gamma\theta$. ex vocali etiam vltimo loco posita
 multae syllabae conficiuntur, quum praecedant
 illam syllepses supra commemoratae, quae ex
 duabus

duabus consonantibus fieri poterant: dum ter-
 tiasit liquida: alioqui non possunt in vnam sylla-
 bam coire tres consonantes, vt docet Terentia-
 nus. vt $\sigma\rho\acute{o}-\phi\theta$ $\sigma\rho\omega-\mu\eta\eta$, $\Lambda-\sigma\kappa\lambda\eta-\pi\iota\delta\varsigma$ $\acute{o}-\sigma\rho\epsilon-\omicron\mu$
 $\acute{o}-\sigma\pi\rho\iota-\omicron\mu$, $\alpha\omega\lambda\acute{\alpha}-\chi\eta\omicron\mu$, $\sigma\rho\acute{\upsilon}-\chi\eta\theta$, $\sigma\rho\eta-\nu\iota\acute{\alpha}\mu$. $\acute{\alpha}-$
 $\sigma\theta\mu\alpha$ $\iota-\sigma\theta\mu\acute{\omega}$ $\epsilon-\sigma\theta\lambda\acute{\omega}$, $\alpha\iota-\sigma\chi\rho\acute{\omega}$ $\epsilon-\chi\theta\rho\acute{\omega}$ $\sigma\phi\rho\alpha-\gamma\iota\varsigma$,
 $\iota-\sigma\chi\eta\acute{\epsilon}$. Syllabae quae habent duas vocales, & to-
 tidem consonantes, aut habent duas vocales, hoc
 est diphthongum in medio, aut extremo loco.
 Nam primo vix in uenietur medio omnes fe-
 re diphthongi praeter $\omega\upsilon$, & $\upsilon\eta$, reperientur, praet-
 fertim si antecedit muta, & consequatur semivo-
 calis. & in dictionibus vnus syllabae: vt $\omega\alpha\iota\varsigma$,
 $\nu\alpha\acute{\upsilon}$, $\theta\epsilon\iota\varsigma$, $\zeta\epsilon\upsilon\varsigma$, $\tau\omicron\iota\varsigma$, $\nu\epsilon\varsigma$, $\nu\iota-\lambda\acute{\alpha}\mu$, $\theta\epsilon-\lambda\eta\varsigma$, $\nu\alpha\upsilon\varsigma$. Vlti-
 mo autem loco si fuerit diphthongus, multo
 plures, & dictiones, & syllabae existent, praee-
 dente aliqua iunctura ex duabus consonantibus
 supra descripta: vt $\sigma\omega\alpha\iota-\omicron\omega$, $\sigma\omega-\rho\delta\varsigma$, $\phi\theta\epsilon\iota-\rho\omega$,
 $\sigma\omega\epsilon\upsilon-\delta\omega$ $\sigma\omicron\iota-\chi\theta$, $\sigma\omega\varsigma-\delta\eta\iota$. Ex improprijs au-
 tem vix vlla fit. His expositis syllabae ex quin-
 que litteris, aut componuntur ex vna vocali, &
 quattuor consonantibus, aut ex duabus vocali-
 bus, & tribus consonantibus. ex vna vocali, &
 quattuor consonantibus ita vt aut praegrediatur
 syllepsis aliqua ex duabus consonantibus, & se-
 quantur duae ad extremum consonantes, aut
 vt praecedat iunctura ex tribus consonantibus,
 & supersit vna tantum consonans post vocalem.
 Posterioris generis: vt $\sigma\pi\lambda\eta\upsilon$, $\sigma\tau\lambda\epsilon\gamma-\gamma\iota\varsigma$, $\acute{\alpha}-\sigma\tau\rho\upsilon$

$\pi\lambda\eta\tau$

$\pi\lambda\eta-\kappa\tau\rho\upsilon$, $\delta\iota\acute{o}-\pi\tau\rho\alpha$, $\sigma\kappa\eta-\pi\tau\rho\upsilon$, $\alpha\iota-\sigma\chi\rho\epsilon\varsigma$,
 $\epsilon-\chi\theta\rho\acute{\varsigma}$, $\sigma\tau\rho\delta\iota-\beta\omicron\varsigma$, $\acute{\upsilon}-\sigma\pi\lambda\eta\gamma\epsilon$, $\acute{\upsilon}\sigma\tau\rho\iota\epsilon$. prio-
 ris rarae admodum: vt $\sigma\phi\iota\gamma\epsilon$. Ex duabus
 autem vocalibus & tribus consonantibus aut
 sic efficiuntur, vt praecedat iunctura ex binis
 consonantibus & subdita sit diphthongus cum
 consonante extrema, aut vt praecedat syl-
 lepsis ex tribus consonantibus & sequatur di-
 phthongus vltima. prioris generis satis mul-
 tae syllabae, & dictiones: vt $\sigma\tau\acute{\alpha}\iota\varsigma$, $\tau\acute{\upsilon}-\pi\tau\eta\varsigma$,
 $\lambda\epsilon-\chi\theta\epsilon\iota\varsigma$, $\tau\upsilon-\phi\theta\epsilon\iota\varsigma$, $\chi\upsilon\delta\varsigma$, $\chi\rho\delta\varsigma$, $\acute{\alpha}\rho-\theta\rho\iota\varsigma$, $\pi\lambda\delta\varsigma$.
 posterioris non pauciores: vt $\acute{\alpha}-\sigma\theta\mu\omega\iota-\nu\omega$,
 $\iota-\sigma\chi\eta\alpha\iota-\nu\omega$, $\acute{o}\sigma\phi\rho\alpha\iota-\nu\omega$, $\sigma\kappa\eta-\pi\tau\rho\alpha$, $\pi\lambda\eta-\kappa\tau\rho\upsilon$, $\nu\iota-$
 $-\pi\tau\rho\omega$. Maximae autem sunt syllabae ex sex
 litteris compositae: vt $\sigma\tau\rho\acute{\alpha}\gamma\epsilon$, in parte autē di-
 ctionis nulla fere extat, quin praecedat syllepsis
 ex tribus consonantibus & sequatur diphthon-
 gus cum consonante ad extremum: vt $\acute{\alpha}\iota-\sigma\chi\rho\epsilon\iota\varsigma$,
 $\lambda\epsilon-\sigma\tau\rho\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon-\chi\theta\rho\iota\varsigma$, $\pi\lambda\eta-\kappa\tau\rho\iota\varsigma$, $\nu\iota\pi\tau\rho\iota\varsigma$ $\epsilon-$
 $\omega\delta\lambda\epsilon\varsigma$, $\acute{\alpha}-\sigma\rho\iota\varsigma$. atq. haec de syllabis: in qui-
 bus liquid praeteritum, po-
 terit facile ex his, quae
 exposuimus
 expleri.

(:.)

DE

VI syllabarum vim, & naturam nouerit, facile dictiones & legere, & scribere poterit. In quibus haec tria praeterea ad legendum, & ad scribendum obseruanda: hyphē id est, ut vulgo ad verbum interpretantur, sub vnio, aut quod malim, cōiunctio, hypodiasola, quasi dicas subdistinctio, & accentus. Hyphē adhibetur ad significandum vnā esse dictionem non duas. Cuius nota sic vulgo describitur ϑ , in codicibus autem manuscriptoris hoc etiam modo υ , ut sigma supinū: quod & Seruius Honoratus, & ceteri Grammatici sequuntur. Vt $\chi\epsilon\rho\iota\sigma\sigma\phi\theta\omega\alpha\sigma\iota\mu\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\sigma\alpha$: ut apud Latinos post υ illa & apud Virgilium ante υ malorum. hypodiasola siue, ut alij appellant, diasola, cōtra adhibetur, ut admoneat duas esse dictiones, non vnā: notatur autem semicirculo non dextram versus, ut quidam falso docuerunt, sed laeuam: quia eādē nota qua apostrophus, sed adimam litterā notabatur, ut diserte obseruat Seruius Honoratus, & omnes Grammatici Graeci & Latini consentiunt subextrema littera prioris dictionis: ut $\theta\tau\iota$ quod nomen, $\theta\tau$, vero absq. diasola, quod particula indeclinabilis. sic $\tau\acute{o}$, $\tau\epsilon$ articulus cum coniunctione, at $\tau\acute{o}\tau\epsilon$ vna dicitio id est tunc.

Accentus sunt tres acutus, grauis, & circumflexus.

xus: quorum hae notae, acuti linea recta dextram versus ascendens sic /, grauis contrariatione exprimitur laeuam versus \, circumflexi nota ex notis grauis, & acuti sic componitur, Δ , aut describitur hac ratione, \sim , quae vsitata est: quae fortasse sigma deuexum Martiano: nisi malis ita exprimi \wedge quam notam & libri manuscripti ostentant. hi propriae accentus nominantur: quod accinantur dictionibus & quasi elementa sint musicae, ut ait Martianus. monet enim quae syllaba in quaq. dictione contendenda pronūciatione sit, & quae remittenda, im mouero & quantum contendenda, ut voluit Dionysius Halicarn. acutus enim, ut ille ait, ad monet syllabae supra quam notatus est sonum interuallo diapente, ut Musici loquuntur, ab aequali, & pari ceterarum syllabarum sono attollendum. in circumflexo contentio soni est magis remissa, quam acuti, & effertur magis quam sonus ille par, & aequalis reliquarum syllabarum, qui proprius est grauis accentus. propter quam etiam causam grauis appellatus, quod inferior sit pronūciatione ceteris. horum discrimē nos agnoscim⁹ & in Latinis vocibus & in nostris Hispanis vnaquaq. dictione praeter accētus graues, qui nō notātur, quia nō attollūtur, vnus tantū accētus auditur acutus scilicet, aut inflexus, certe nos eorum distinctionem plane assequimur, neq. verum est, quod quidā falso obijciunt, sem-

tempora cum accentib. vulgo cōfundi: nisi hoc vitium rudib. plane & imperitis adscribatur. haec autem accentuum varietas, tam in dictionibus vnius syllabae, quam in maiorib. notari potest, nisi encliticae sint, vt post docebimus. quare quum efferunt nostri deu, pro decē nomine & molt pro molitum, circumflexum accentum videntur reddere, vt quū enunciant molt, pro multū, quum dicunt deu, pro deum, acutum videntur exprimere. Harum dictionum exemplo facillimum erit accentus in ceteris internoscere, nam quod tempora tantum non sint, quae in illis nostris dictionib. distinguuntur, hinc potest percipi, quod in quaq. dictione multarum syllabarū, tot tempora distinguenda sint, quot syllabae, accentus vero vnus tantum exprimendus, & quod in temporib. efferendis non sit vox contēdēda, in acuto vero, & in flexo accentu necessario tollenda sit. accentus autem circumflexus, & acutus non possunt citra tertiam syllabā a fine diserte exaudiri, nec vlla est gens, quae plane hoc faciat: nam quum Galli, atq. Etrusci videntur illud efficere in dictionib. quae ex sex, aut plurib. syllabis constant, vnam prorsus dictionem in duas distrahere videntur, & duos omnino accentus tollere, tres igitur tantum sunt sedes accentuum apud Graecos, quemadmodum apud Latinos: vltima, paenultima, & antepaenultima. grauis nunquā notatur, quū vox nulla illo in naturali serie loquendi

loquendi sit efferēda, nisi quū dictione quae proferenda erat acuto accētu in vltima, citra locū extremum plenae sententiae cōstiterit. tunc enim notatur grauis pro acuto, vt significetur non tam contēdēdum esse sonū vltimae syllabae, quū dictione citra finē sentētiaē cōstiterit, quā quū vltimū locum periochae tenuerit: vt *λόγος τὸ τὸ ἀνδρῶν*, quod si inuertas ordinē dices *τὸ τὸ ἀνδρῶν λόγος*. τὸ is interrogandi nomen nec isto quidē modo mutat accentum. Sic & nos vulgo contēdimus extremam syllabā, quū dicimus, non est possibile *αὐτὸ*, remittimus vero eandem tantisper, quū inuerso ordine enunciamus, *αὐτὸ* non est possibile. circumflexus nunquā adhiberi potest in antepaenultima, nam quum fiat ex acuto, & graui, acutus in quartā a fine retrocederet: quod nulla ratione constare potest. acutus solus potest tres sedes occupare, quāquā in antepaenultima min⁹ exauditur. circumflexus nunquā potest in syllaba breui collocari, sed necessario in lōga: quia fit ex acuto, & graui. contractio namq. duorū tēporū, longum tempus reddit. His ita constitutis breui aliquid de accentibus animaduertamus. ac primum dictiones vnius syllabae, quae incipiunt a vocali, neque sine aliarum adiunctione quicquam perfecte significant, fere carent accentu: vt *ὀ*, *ἦ*, articuli, *ἰκ*, *ἔξ*, *ἔσ*, *ἔσ*, praepositiones, *ὄν*, *οὐκ* aduerbia, & *εἰ*, coniunctio. si in vltima tamen periodo sint, accentu notantur acuto:

acuto: ut πῶς δ', quidni? excipiuntur paucae: ἦ, aut ὦ, aduerbium vocandi, ὡς ut. vltima quū breuis est, plerunq. acuitur: ut φίλος, si vtraq. breuis sit, aut vtraq. longa, aut prior breuis, & longa posterior, acutus in paenultima fere ponitur: ut λόγος, ἦρως, γέλως, τελέως, si vltima sit breuis natura, aut pro breui censeatur (quod cōtingit solis diphthōgis αε, & οι, nisi optatiui sint, aut nominum contractorum syllabae vltimae) acuitur antepaenultima: ut ἄνθρωπος, λέγονται, τύπτῃ. sed si paenultima facta fuerit ex contractione, circumflectitur: ut τελεῖς, ex τελέε, χρυσῶν, ex χρυσίου. Attici licet vltima naturalongā sit, accentum in antepaenultima collocant: ut μέγας, πρᾶξος, quū paenultima acuitur, & vltima contrahitur, adhibetur inflexus in vltima syllaba: ut χρυσῶ, χρυσῶ. excipe νῶ, & σφῶ, ex νῶι, & σφῶι, & ex, οα, ut λητόα λητόα, dictio vnus syllabae si sit lōga natura & facta ex detractioe prioris, aut posterioris syllabae, circumflectitur: ut δῶ, ex δῶμα, φῆν, ex ἔφην, sic & ποσειδῶ, ex ποσειδῶνα. in εῦ, finita circumflectuntur: ut βασιλεῦ. Differentiae causa multa mutant accentum, & praesertim propria: ut βοηθός, adiutor, Βόηθος, Boethus. δεξαμένη, accipiens, δεξαμένη piscina, Αθηναίος, Atheniensis, Αθηναίος Athenaeus. eiusmodi verborū similium differentias collegit quidam Cyrillus. Quaedam in declinatu mutant tonum: ut παῖδες, παιδοῖν.

μήτηρ

μήτηρ, μήτερος, ταχύτης, ταχυτήτος. Praepositiones per anastrophe, hoc est quum in serie orationis eorum ordo inuertitur, accentum referunt in antecedentem syllabam: ut τούτων περί, alio iui περί scribendum. Sic τούτων ἀπό, pro ἀπό. Hoc obseruari in hac arte solere, monuit Apollonius in libb. de syntaxi. quod tamen nunquam accidit praepositionibus, ἀνὰ, & διὰ ad vitandam ambiguitatem nominum ἀνά, & δία. Porro dictio quae suum accentum transfert in vltimam syllabam praecedētis dictionis, dicitur enclitica. quod accidit nomini τις, quā significat aliquid τι, τινος, τινι, τινά, τινε, τινῶν, τινές, τινά, τινῶν, τισι, τινάς, & τῶ, & τῶ, quum idem valent: ut ἔγραψέ τινα. in uerbis εἶμι, & φημί idem fit in praesenti, εἶς, εἶσι, εἶσι, εἶσον, εἶσμεν, εἶσε, εἶσι, φησὶ φησι, φατον, φαμεν, φατε, φασι. ut ἐγὼ φημι τῆτο. at εἶσι trahit tonum ad priorem, quum tenet initium sententiae, aut quum sequuntur οὐκ, ἀλλά, καὶ, ὡς, τῶτο, εἶ: ut εἶσι πόλις. si praecat dictio, quae in paenultima acuatur, non mutat sonum: ut τόπος ἐσὶ: quod etiam obseruatur quum paenultima circumflectitur, si vltima sit longa positione: ut φθίνεσιν. enclitica item sunt με, μεν, μοι, με, τοι, μεν, σφι, σφει, σφω: ut δώματα με. at σὺ, τῷ, σε, σευ, σι, σε, εὔ, σι, οἱ, ἐμεν, σφι, ἰσ, σρῶ, σφίσι, σφιας, enclitica sunt, quum absolute dicuntur, nec ad aliam personam referuntur: ut ὡς σε νῦν ἔραμα.

E

ut te

vt te amo, quod si dicas ἔραμαι σὺ. ἢ κείνῃς te amo, non illum, tum non erit enclitica, alioqui non sunt enclitica. σφω, quū significat vos duo, non est encliticum, at quum significat ipsos, est encliticum. Haec eadem non mutantur post ἐνεκα, ἵνα, ποδι, ἢ: ut ποδι σφ. Haec quoque ad uerba enclitica sunt ποτε, ποδι, ποτε, ποτε, ποτε, ποτε, ποτε, ποτε, si non significant interrogationem: vt ποτε πρ. ἐώρακα. Coniunctiones praeterea hae sunt encliticae γε, τε, κε, νυ, θη, νω, πο, ρα: vt εἰμενός πο. Contexi ex his possunt multae encliticae deinceps: vt ἡνυ ποτε εἰς ἴσχυ. accuratior, & copiosior de accentib. disputatio a Grammaticis est repetenda.

DE ORATIONE.

VI syllabas iungere, & dictiones contexere nouerit, legendo, & scribendo, is facile orationem legerit, & scribere poterit, dum rationē interpungendi, & apostrophī teneat. Apostrophus nota est, qua significatur vltimā vocalem, aut diphthongū praecedētis dictionis, quia sequēs incipit a vocali, elisā fuisse: vt βέλομ' ἐγώ. Diomed. etiā si nō sequatur vocalis, dū elidatur vltima, cōsonāte manēte apostrophū fieri vult: vt tanton' me crimine dignū? non potest autē elidi vocalis natura longa, neq. diphthōgus vlla praeter αε, & οι, quae pro breui bus

bus aliquādo vsurpatur, ac ne, υ, quidē detractū isto modo reperitur, sed breues tantum vocales & reliquae ancipites. Quū per apostrophū detrahitur vltima vocalis aut diphthongus, consonans quae superest vltima praecedentis dictionis, coniuncte pronūcianda est cum vocali, aut diphthongo prima sequentis: vt in κατ' ἐλένο, τ, iungendum cum proximo ε, est autē nota apostrophī semicirculus extremae consonanti antecedentis dictionis ad summū adscriptus. Sic & Terentius egon' illam? Similis huic notae est nota cōtractionis, quae fit in media dictione, atq. ex iisdem fere vocalib. & diphthodgis fit, quū concurrunt atq. eadem nota semicirculi supra diphthongū tamen vulgo notatur: vt intelligatur ex duabus dictionibus vnam factā fuisse: vt τούνομα ex τὸ ὄνομα τούργου, ex τὸ, & ἔργου, καὶ, ex καὶ & αὐ, aut καὶ & ἐν, τὰμα, pro τὰ ἐμα. Si consonās vltima, quae superest ante apostrophum, aut cōtractionem fuerit tenuis, & sequēs vocalis aspiretur, mutanda in aspiratam: vt ex καὶ, & ἡμῶν fit καὶ ἡμῶν. sic ex τὸ, & ἰματίου, fit θοιματίου. Illa liberiora, sed vltata, ἀτέρ, pro ὁ ἕτερος, & ἀτέρ, pro τὸ ἕτερος, & ἀτέρ, pro οἱ ἕτεροι, & ἀτέρ, pro τὸ ἕτερον, non pro τὸν ἕτερον. Eodem modo quum a poetis prima vocalis consequentis dictionis eliditur, notari solet semicirculo ante dictionem descripto: vt ἡ' γὰ, pro ἡ ἰγὰ.

Sed de his etiam Grammatici diligentius. Contraria huic affectioni, & apostropho videtur compositio, quod ad accentum pertinet: quia accentum ad priora reuocat: ut ἵππος, φίλιππος, κάλλιππος, ὄσδος μέσδος, λόξα παράσος. talia, illa Latinorum sacraui Charitij, statim, ex aduersum, Anniani, deinde, aliquando, suauerubens, interea loci, & illa mirabiliora, vir illustris, orbis terrae, praefectus fabrum, Iuriconsultus obseruata a Prisciano. Ratio interpungendi apud veteres tam Graecos, quam Latinos haec fuit.

DE NOTIS DISTINCTIONIS.

RES notae distinctionis erant olim apud Graecos: ad quas significandas punctum tantum adhibebatur, diuersis tamen locis. summo loco, cum plena erat sententia, aut interrogatio: ut τίστι· nā accessio illa, quae vulgo fit puncto, siue fiat semicirculo infra descripto, ut Graeci nunc vtuntur, siue nota vulgari accentus circumflexi, quam vulgo Latini vsurpant, apud veteres quoad meminisse possum, nō legitur. Hoc genus notae appellabatur a veteribus Graecis, στυμὴ τελεία: quasi dicas punctum perfectum: a Latinis distinctio, quod nomen per catachresin, vt ait Seruius, ad genus

genus translatum est. Punctum in ima parte notatum significabat sententiam semiplenam: quae nota Graece nominatur ὑποστυμὴ, Latine subdistinctio. Nota huius puncti vulgo adhibetur contra veterum consuetudinem, cum sententia plena est, quam periodum vulgo nominamus. Punctum in medio spatio collocatum adhibebatur a Graecis, aut a Latinis respirandi causa, siquid interpungendum esset citra subdistinctionem, aut ultra subdistinctionem: quae nota appellatur Graece στυμὴ μέση, Latine media distinctio, aut mora, quae & post singulas dictiones plerumq. notabatur aetate posteriori, vt inquit Victorinus Afer. cum autem singulae dictiones a sequentibus distinguerentur interposito puncto medio, vel illae quae vltimae erant in sententia plena, accidit vt magna esset in ijs punctis notandis perturbatio. nam punctum distinctiois notabatur duobus punctis summo vno, altero medio: & subdistinctio duobus item punctis vno medio, altero imo. Ex qua consuetudine illud reliquum est nostra aetate, vt in distinguendis sensibus pro subdistinctione duo puncta notentur summum vnum, alterum imo: quod genus scripturae nusquam apud veteres, quoad recordari possum, legitur: cum ex nota perfectae distinctiois & subdistinctiois componatur. Ne qua igitur perturbatio fieret in notanda media distinctione, Victorinus voluit pon

poni ἀπλη. auersam, id est, simplicem auersam: quā notā ille vno nomine Latino sicilicū appellat: quae nota quomodo describeretur colligi potest ex ijs, quae D. Isidorus lib. 1. de auersa disputat. nam auersam obelismenem, hoc est, obelo affixo facit hanc notam $\text{I} \text{---} \text{I}$. 3. Erat autem obeli figura apud illum haec $\text{I} \text{---} \text{I}$. quare si obelum detrahas illi figurae, relinquetur sola auersa hac figura 3. Quoniam autem Victorinus sicilicū esse ait simplicem auersam, & in hac nota duplex est figura similis, veri simile est auersam simplicem esse dimidium eius figurae, quae proprie sicilicū appellatur: cum ea figura sit falcis, quae aptissima est messibus siciliendis, id est, metendis: vnde & sicilici nomen videtur inuenisse. Hinc etiam nostra aetate genus hoc distinctionis irrepsit, vt sub puncto sicilicū notaretur: cuius notae usum videmus a plerisque, falso usurpari. Sed cum posteriori saeculo tollerentur illa puncta, quae singulis dictionibus distinguendis interponebantur, sola nota sicilici reliqua fuit, quae significaret sub distinctionem. Hac etiam nota concludebatur olim parenthesis, quod in ea bis respirandum sit & initio, & in fine. Subdistinctio enim est nota respirationis propria, praesertim cum sensus non est plenus, nec semiplenus: quod conuenit parenthesi. Vetustiores tamen cum hanc notam sicilici non agnoscerent, puncti varia

θεσσι

θεσσι quam & posituram Latine appellat, ad haec omnia distinguenda utebantur. Ita & parentheses in libris quibusdam reperiuntur circumscripta e vtrinq. binis punctis.

His addimus notas veteres numerorum ex Herodiano, quarum usus inquit Herodianus, apud Solonem reperitur, & in alijs legib. atque edictis, & monumentis antiquitatis, quib. respondebunt Romanae, & vulgares, vt vulgo putant, Indicae, vt facilius Graecarum uis percipi possit.

I.	I.	1.
II.	V.	5.
Δ.	X.	10.
[Δ].	L.	50.
H.	C.	100.
[H].	D.	500.
X.	∞	1000.
[X].	ΙΙΙΙ.	1000.
M.	CCIIII.	10000.

Ex his notis quū maiorū numerorū notas sequuntur minorū notae, crescit numerus, at quū praecedunt, minuitur vt II, VI, σ. II, IV, 4. II, CV, 105, ΔII, XC, 90. XH, ∞C, 110, ηX, c∞, 900. facilior tamē, & expeditior est altera ratio, quae notis lit

E 4

terarum

rarū fit additis tribus alijs: quae sunt, squinarij & nonaginta, & nonaginta, & nonaginta: quae etiā aliter sic expressa legitur γ. media illa nota ζ. ut memini me legisse in ueteri quodam codice vocabatur a praeis cophe, quae nota quum similis sit litterae, q, Latinorum, intelligetur obiter locus ille Marij Victorini in quo disputans de ordine litterarum Latinarū scribit, q, sequi posse post, p, ut apud Graecos. qui locus plane confirmat hunc ordinem numerandi Graecorum. nam de ordine litterarum alphabeti nullo modo accipi potest. nisi dicas Rho Graecorum eadem nota qua, q, Latinorum describi solitum: quod per absurdum videtur.

DE NOTIS NUMERORVM.

α, β, γ, δ, ε, ς, ζ, η, θ.	Singulares, monadici.
ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ς.	Deceni.
ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, Ϸ.	Centeni.
α, β, γ, δ, ε, ς, ζ, η, θ.	Milleni.
α β γ δ ε ι ζ κ θ	
M, M, M, M, M, M, M, M, M.	Deceni milleni.
ι κ λ μ ν ξ ο π ς.	
M, M, M, M, M, M, M, M, M.	Centeni milleni.
ρ σ τ υ φ χ ψ ω Ϸ.	
M, M, M, M, M, M, M, M, M.	Millies milleni.

Hae

DE MUTATIONE LINGVAE Graecae in Latinam.

Linguam Graecam videtur Cadmus, ut & litterarum figuras primus ex Phoenicia aduexisse. quare verborum multorum Graecorum origines necesse est Punicas, aut Syriacas, aut quae princeps illarum lingua est, Hebraicas esse. Frustra igitur videtur Plato in Cratylo operam posuisse in exquirendis tot etymologijs, nisi suam linguam fortassis ornare voluit. eidem vitio affinis videtur Varro in linguae Latinae etymis eruendis: quod & Quintilianus obseruauit. Plato tamen modestior, qui γλισχρος ea se tradidisse profiteretur. Latina quidem magnam partem ex Graeca fluxit, ac praesertim ex dialecto Aeolica, ut Varro, & Fabius tradiderunt. nec mirum, Pelasgi enim, qui Arcades erant, duce Euandro in Italiam venerat. Arcades autem dialecto Aeolica usus fuisse docet Strabo lib. 8. deinde Dorientes in eam partem Italiae, quae magna Graecia post aduentum illorum vocata fuit, migrarunt. sunt autem finitimae maxime Dorica, atq. Aeolica dialectus. Ex quo perspicuum fit, qui recte has dialectos nosset, eum facillime rationem redditurum huius artificij. Doricam certe cognoscere licet ex Tragicorum choris, & Pindaro.

daro, & Theocrito, & alijs, Aeolicam vero vix
 integrum est nosse hac aetate, nisi ex fragmen-
 tis quam paucissimis Lyricorum, & ex scripto-
 rib. qui de dialectis aliquid tradiderunt. hoc
 labore superfederemus. si Tyrannionis senio-
 ris, qui libertus Terentiae fuit, liber de hoc ar-
 gumento, atque Hypsicratis, & Verrij Cloatij
 Grammaticorum, quorum meminit Agellius,
 libri de eodem argumento extarent. Sed quo-
 niã hi iniuria tēporū perierunt, conabimur ali-
 quid opis huic studio afferre: quia saepe exper-
 ti sumus quā expeditissime linguā Graecam ab
 illis percipi, qui utrāque sic cōpararunt. quod
 & in ceteris linguis non sine magno cōmodo di-
 scentium fieri solet. neq. vero ignoramus perfe-
 ctius hanc rationem, & copiosius tradi posse,
 si ijs traderetur, qui perfecte rationem linguae
 Aeolicae, & Doricae tenerēt: sed quia pauci eius
 modi cōtingūt, & nostrū laborē latius patere vo-
 lumus, rationē faciliore ingrediemur, & elemēta-
 rijs, vt verbo Sene. philosophi utar, cōgruētiore.
 Dictiones igitur Graecae aut manēt eadē apud
 Latinos, aut aliqua ratione ab illis deflectūtur.
 Manent eadē: vt ἀδάμας adamae, ἀντρον antrū
 ἀπαγε apage, δόγμα dogma, ἐγὼ ego, λυθάρα ci-
 thara, λέπρα lepra, λύρα lyra, παροψίς paropsis,
 προπίνω propino, πυξίς pyxis, τρίμω tre-
 mo, φαρέτρα pharetra, & aliae sexcētae. At mu-
 tant accentuum sedem: est ita. Sed hoc maxi-
 me

me proprium est Aeolum. vt tonum ex vltimā
 ad antecedentes syllabas transferant, quod La-
 tini imitantur plerumque, illud autem semper
 vt numerum dualem exēplo Aeolum reijciant.
 Mutatio quae multo obscurior est, fit multis
 modis & praesertim quattuor simplicibus addi-
 tione, detractio, trāspōsitione, & ea quae pro-
 prie mutatio dicitur. Ex his fiunt alij modi cō-
 positi, vt ex binis horum, aut ternis, aut quater-
 nis. Atque hi omnes aut initio, aut in media di-
 ctione, aut in fine dictionis efficiuntur. Conueni-
 unt autem litteris, syllabis, spiritibus, temporibus,
 & accentibus. Haec enim sunt quae addun-
 tur, aut detrahuntur, transponuntur, aut immu-
 tantur. Detractioni subijcitur contractio, quae
 est in Graecis frequentissima, vt additioni, con-
 traria eorū quae cōtracta sunt, dissolutio. sola igitur
 mutatione factū ex φύγη fuga, mutatae
 autē litterae in fine, & in medio, atq. tonus. De-
 tractione sola στέγω tego. additione tantum:
 vt οἶς ouis. Transpositione sola: vt ἀγρᾶξ rapax.
 detractio, & mutatione tantum: vt πρῶκτος po-
 dex, ab ὄπρος obs. additione, & transpositione
 tantum, νικῶ vinco. additione, & mutatione solū,
 λύζω lugeo. additione, & detractioe solis: vt θέ-
 ρω torreo: detrahitur siquidem aspiratio. detra-
 ctione, & transpositione: ὄπιθε post. mutatione, 27
 & transpositione: vt κίρκος circus. ternis additio-
 ne quidem, detractio, & mutatione: vt δίσκτος
 dig

dignus, σκαῖος scaeuus. trāspōitione, d̄tractione,
 & mutatione: ἀρπάζω rapio, λατάνω pendo:
 trāspōitione, additione, & mutatione: χιτῶν tu
 nica, ἐχίνος erinaceus. additione, d̄tractione, &
 trāspōitione: νεφρός rien. quaternis: vt σταγῶν
 gutta, φύτλη planta. His ita positis separatim d̄
 singulis modis dicēdū est, & praesertim d̄ muta
 tione, in qua sūma huius artificij posita esse exi
 stimatur. mutatio igitur omnis aut facilis est &
 procliuis, quā maxime fit secundū naturā inter
 ea quae magis cognata sunt, aut difficilis. & min⁹
 congruens naturae, inter ea scilicet quae dissimī
 liora sunt. at similitudo quidē potest altius a ge
 nere, & quasi capite repeti: vt litterae cum spiri
 tibus commutentur, non cum quibusuis tamen,
 sed cum ijs qui habent aliquam cum illis co
 gnationem: vt aspiratio cum f, quae proxime
 accedit ad φ, & cum s, quae quum vix praeter
 sibilum quicquam exprimat, aspirationi finiti
 ma est. hinc illa ὀμιλία familia, ab ἔρμα firmus
 Fest. & illa priscorum Latinorum, foedus
 pro hoedus, fordeum pro hordeo, ἔξ sex.
 Fest. ἐπὶ septem Fest. ἔρπω serpo, ὑπὸ sub,
 ὑπὲρ super, supra, ἔδος sedes, ὑδῶρ sudor, ἐκ
 ρός locer, ἔρπετα serpentes Fest. ἔξιο sexus, Fest,
 ἄλς sal. ἡμισυ semis Fest. ἄλομαι salio, οὐ sui, ἔ
 σε, ὄλκός sulcus Fest. ὑάδεις fuculae Agel. muta
 tur etiam aspiratio in, u, consonantem, quae si
 millima est illi vau, quo utebantur Aeoles loco
 aspira

aspirationis ἔσπερος uesper, ἔσπερα vespera Ma
 crobius. ἐνεπὶ Veneti, ἐσία Vesta, ἔιλα voluo,
 ἔωπτες vepres, quasi βρωπτες Aeolic. vertitur itē
 aspiratio in gu, quae cognata est vau Aeolico,
 sed in nominibus barbaris: Ἰλλερμος Guiller
 mus. Aeoles tamen in multis quoque, vt obser
 uat Priscianus, apponebant suum digamma
 pro spiritu tenui, e quibus transit in u, Latino
 rum: Féας ver, Féντερος venter, ἴβυξ vibex, ἰξὸς Fί
 σκος Aeolic. viscum, Foῖνος vinum D. August.
 Feμῶ vono, ἔνος hornus, ἰταλός vitulus, ab εἰδέω
 video Macrob. ἔλω valeo, εἴκοσι viginti, εἰλατι
 Dorice, Fῖν, ἰνός vena, Fίς vis, ἄνέομαι venio, &
 vendo, ἐσθής vestis, ἰου viola, ἄντης Aeolice ven
 tus. sic & exilis spiritus in sibilū elementi, s, mu
 tatur: vt εἶρω, aut ἔρω sero, εἰρμός sermo, ἔρος, & Ae
 olic. ἔρ Fos seruus. Litterae cū litteris cōmutātur
 facilius, & frequentius, quae maiorem habent af
 finitatem. ea autem cernitur in habitu oris, quo
 proferuntur, & instrumentis, quibus praecipue
 nititur earum pronuntiatio. ita vocales saepius
 mutabuntur in vocales, aut diphthongos, quam
 in consonantes, quae sunt illis dissimiliores: &
 in vocalibus longae potius in suas breues, & vi
 cissim, quam in ancipites: vt, η, in ε, potius,
 quam in ι, & in consonantibus mutae magis
 cum mutis, & semiuocales cum semiuocalibus
 atq. in mutis, quae sunt eiusdem ordinis sae
 pissime inter se: quod sint ceteris coniunctio
 res,

res, licet cum alijs etiam commutentur: quae mutatio non tam proclivis est, & naturalis. ex semioccalib. vero duplices in eas mutas ex quib. compositae facile vertuntur, & in, σ, aliquando. sed immutabiles frequenter item in alias immutabiles migrant: ut ν, & μ. habet enim hoc commune ut in illis proferendis spiritus in nares transferatur, ut docet Dionysius Halicarn. λ, etiam & ρ, ut docet Lucianus. quae commutatio etiam a balbutientibus fit. & σ, in duplices quae ex illo componuntur. atque ut haec certius intelligi possint, exponendum brevi quibus maxime partibus oris quodque elementum proferatur. labris igitur potissimum efferuntur β, π, μ, φ, & υ, Latinorum, palato, γ, κ, χ, & q, & gutture, ι, consonans Latinorum, lingua, ρ, τ, λ, ν, dentibus σ, ζ, ρ, ex his constat posse mutari λ, in ν, & ρ, in λ, & π, in φ, & υ, & β, π, φ, in μ, sed de his satis, nunc singulae litterae quando maneat, & quando mutantur, exponendum. Α, retinetur a Latinis: ut in his ἀγρός ager Quinē. ἀγω ago. ἀκρόαμα acroama Cic. ἀνδρῶν andro Vitruu. ἀντρον antrum, ἀργίλλος argilla. ἀρτοκρεα artocrea Pers. ἀσπράγος asparagus Var. ἀσπίς aspis, ἀστερίσκος asteriscus, ἀστρον astrum, κάλαμος calamus, χῆμα schema Phoca, atque vno verbo omnia neutra finita in α, sunt Graeca, ut ait Palaemo. mutatur in ε: ἀντα ante, δεκα decem Agel. Non. δίαπλαξ duplex, καμάρα camera Lucre. & camira Caris

Caris. λεπαστή lepesta Var. παλλαστή, & παλλασκίς pellex, πάλλω pello, πετάω pateo, σέγαστρον tegestrum, τάλαντον talentum, ταραττω terreo, & territo, τέσσαρα tessera, φάλαρα phalera. in, ι; ἀκούω audio, βαλανείον balineum, βυκάνη buccina, ἀδιάω, δάσκω disco, δεκάω decimo, κἀναστρον canistrum, κἀτανοσ catinus, μάχανη μηχανή Dor. machina, ὀμφαλῆς umbilicus, πατάνη patina, ἀπελάω impedio, ῥυκάνη runcina, σαλάζω stillo, τρυζάνη trutina. in, ο: ἀρόω, & ἀρόμαι oro, ut sit, ο, longum Boeotice, ἀβύζω, βέξω loquor, vox, δαμάω domo, δαμάτωρ dominator, κάρα coram, καρλία cor, μάρμαρον marmor Prisc. in, υ: ἀμβων umbo. Var. θρίαμβος triumphus, κρανιάλη crapula, μύσταλα muscipula, στραγγαλίζω strangulo, τάβω turbo. in, αε, sed raro, & Aeolice: ut ex ἀμιλλάσθαι aemulari, Ασκληπιός, Αἰσκληπιός Aeol. Aesculapius Prisc. Β, manet ut in his: ἀβύσος abyssus, βαλανείτης balneator, βάρβαρος barbarus, ἀ βασιλεύς βασιλική basilica Fest. βασιλικός basilicus Plaut. βάσις basis, βάσταξ baiulus, βλιτῆς blitera Plautus. βῶω boō Fest. βομβός bombus, βορέας boreas, βύβαλος bubalus, βύγλωσσον buglossum, βύμαστος bumaste Virg. βυμελία bumelia, βούπλευρον bupleurum, βούπρηστις buprestis, & alia multa composita ex βου. βοῦς bos βωλίτης boletus, φοῖβος Phoebus, τύρβη turba. mutatur in, υ: ab ἄββα, ut quibusdam videtur, auus, ἄββιν Siculo

culiaruina. Βαλίζω vado, Βαίνω venio, Βεβαῖν vō
 ueo, Βίε vis, Βιάζομαι violō, Βίω viuo, Βῆρ Ion:
 ver Var. a Βορά voro, Βορός vorax, Βίσκω vescor
 Βύλομαι volo, Βραβεῖον brauium, ἔροβος eruum, a
 ῥάβδος raudum, vnderudis, Eusta a σεβάσμιος,
 aut σεβαστός fortassis seuerus. in, p. Βαβὰ papae
 Βλέφαρον palpebra, Βλήχων pulegium, Βόσσω
 pasco, Βύκθ Hetic. praeco, Βυθός puteus, Κένω
 θ Canopus, Κύββα cuppa, στρίβω stipo Var:
 τάρβέω trepido. in, ph: θρίαμβθ triūphus, Pril.
 in, f: Βάσκανον fascinū, Cloatius Verrius apud
 Agel. Βασκάνω fascino, Βένθθ fundum, Βόρμαξ.
 Aeol formica, a Βράζω ferueo, Βρέμω fremo. in,
 m: a Βυλός limen, a Βραβεῖον fortasse praemium:
 in, τ: a στρίβω stringo, nisi malis a σφίγγω duci, a
 σθεννώ itinguo. in, t: ab ἀμέβω for. muto, a Βρε
 δός bardus, & tardus.

Γ, seruat: ἄλγέω algeo, Fest. γαλκίτης gala
 ctites, γαλαξίης galaxias, γαλέος galeus, γαύλος
 gaulus Plau. γενεαλογία genealogia. γένεσις ge-
 nesis. γένος genus, γένυς gena, γεωγραφία geo-
 graphia, γεωμέτρης geometra, γεωδαισία geodae-
 sia, γεωργικά georgica, γίγας gigas, Γραμματι-
 κός Grammaticus, γυμνικός gymnicus, γυναι-
 κείον gynaeceum Cic. γυναικώλιτις gynaeconitis
 Aimil. Probus mutatur in, c: ἀμόργα amurca,
 ab ἀτρώγεις atroces Fest. Γαίος Caius. Γανυμήδης
 catamitus Fest. γλάυς clanius, γόγγρος conger,
 γράφω scribo, γορυτός corytus, ἔργω arceo, ἐρεύ-
 γω ru

γω eructo, μίσγω misceo in, n: ἄγγελος ange-
 lus, ἄγκυλος angulus, ἄγκυρα ancora, θιγγάτω, aut
 θίγω tango, θάμιγγες tomices Fest. λόγχη lan-
 cea, συγγραφὴ syngrapha, συγκίρασον syncera-
 stum, σφίγγ, sphinx in, x: ἀλίγα lixa, lixiuum.
 in, d: γλυκύς dulcis, γλυκάζω dulcesco, γυμνός
 nudus. in, l: σιγάω fileo, γαμφή mala, ab ἀγλίβες,
 aut ἀγλίδιον allium. in, p: λαγώς lepus, ῥώξ,
 ῥωγός rupes. Δ, remanet in his: a Δαιδάλλω
 Daedala, Δάιμων daemon, Δέκατος decimus,
 Δελτωτόν deltoton Cic. Δενδρίτης dendrites
 Plin. Δία Cretenises diem vocabant Macrobius
 Fest. a Διὰ praepositione di, & dis, vt Διαφέρω
 differo, a Διός Iouis dium, & dies Fest. Δίπλωμα
 diploma Cic. Δίσκος discus, Διψακός dipfacus,
 Διψάς dipfas, Δόλος dolus, Δόμος domus Fest.
 Δομάω domo Var. Δράκων draco, Δράκαινα dra-
 caena, Δραματικόν dramaticum Diom. Δρυάδες
 dryades, Δύο duo, ἔκδικος ecdicus Cic. ῥοδέν-
 δρον rhododendrum. mutatur in, l: ἀδαικρὺς
 alacris, licet Ascon. Latinum esse uelit, ab ἀφρο-
 Διτη Aprilis Porphyr. Δαίρη leuir, Δάκρυον la-
 cryma, ἔδωδὴ edulium, ἔδρα sella, ὄδυσσεύς, &
 Aeol. ὄδυσσεύς Ulysses, ab ὄδωδέναι olere
 Viét. πολυδέυκης Pollux, σεμίδαλις similago
 Fest. in, t: Δειμαίνω timeo, Δειμαλῆος timidus, Δέ-
 μος timor, a Δύσκολον Tusculum Fest. ἐνδον
 intus, ὄδερὸς uterus, σπυρίς σπυρίδος sportula.
 in, b: Δίς bis, Δίπδες bipes. in, s: ῥόδον rosa, ἀλ-
 σάδης

σώδης aliosus, sic ab alijs nominibus in ωδης, vt
 a φαμεώδης arenosus. in, g: ενδύσιον eugium. in
 z: διαβολος zabolus, Paulinus, vt ex διαβάλλω
 λαβάλλω.

E, retinetur: δέπεια depestum, vas vina-
 riū Var. λεπία Fest. έδος sedes, εξέδρα exhe-
 dra Cic. εξέδριον exhedriū Cic. εξωτέρω extra,
 επιστολή epistola, έπος, epos έποποιεία epopoeia,
 vnde επικός epicus Cic. ab έργον ergo cōiūctio
 & virtutis ergός, έρώτιον erotium, paruus Cupi-
 do, λέκτρον lectus Var. λέμβος lembus, a λεπής
 lepidus, μεμενέμος nemus Fest. πέτριον per dīx,
 πέτρος petra, φέρετρον feretrum Var. φέρω fero
 Var. mutatur in, a: έννος annus Fest. έρώδιος ar-
 dea, έρράσaris, έτερος alter, alij ab άλλος & έτε-
 ρος Fest. ακείρω tondeo κέρρω Aeol. carrere, idest
 lanam purgare Var. μέγας magnus, μένω maneo,
 a σείω basio trāspōitione, a σείσθαι Sabini Var.
 qui & Sebini Plin. & Sabaei Seru. a σειγνόν sta-
 gnū Fest. a φλέγμα flama. in, i: άνεμος animus,
 γενέτωρ genitor, γενέτιρα, genitrix, εμπλέω im-
 plico Fest. εμπλέω impleo, έρ in, ενδύω induo, εν-
 τερον intestinū, εντός intus, εντρίτον intritum, a
 κλέπτω clipeus Plin. Seru. a λεγών regio, a νε-
 κρός niger, πλέω plico, Σικελία Sicilia, τέγγω tin-
 go. in, o: a δέρμα corium, dormio, έλαία olea, έ-
 λάιον oleum. ab έπω tracto, operor, ab έρδω
 for. hordeum, nisi malis a φέρβω, κέρρας cornu,
 κερά-

καράτιον corneus, νέον nouus, ab άλλερόν olidū
 a σπένδομαι spondeo. in, u: ab ακέσασθαι sar-
 cire, acus Fest. άμειλω mulgeo, Var. a βρέτ-
 τιοι Bruttij, populi Italiae, έσω υτορ, & έθος v-
 fus, έλκος vlcus, ab ένός vnus, έός suus, έπο-
 νρυπα, καταπέλτης catatapulta, παλιός At-
 tice pullus, σκοπελός scopulus, τένδω tundo,
 τός tuus. in, ae: διλῶ a διλέω laedo, ab έδος
 aedes.

Z, conseruatur in plerisque ζεά zea, ζέφυρος
 zephyrus, ζώνη zona. mutatur in, s, geminatum
 Αττικίζω Atticisso Plau. βαπτίζω baptisso, μά-
 ζα massa Prif. μύζω musso, Prif. πατρίζω pa-
 trisso Prif. πιτίζω pitisso Terent. in s, simplex:
 Ζάκυνθος Saguntum Prif. Ζήθος Sethus Prif. in d:
 έζω sedeo, a ζημιόο damno, Μεζέντιος Medētius an-
 tiq. Prif. ab όζειν odor, & odorari, nisi malis, quod
 planis est, ab άλλω άλλειναι, πίζος pedes, πέζε-
 τος pedester, ρίζα radix, χίζω scindo, χα-
 ζω cedo, χαλαζα grando, χρήζω credo, idest
 mutuor. in, i: a ζεύγνυμι, ζεύγω iugo, & iun-
 γο, ζυγός iugum Diome. κυζω gannio, μά-
 ζου maius. in, g: λύζω lugeo. in, n, aut in, r:
 a λακίζω lancino, aut lacero. in, x: μαλακίζω
 malaxo.

H, e longum fere manet in sexcentis: vt in
 nominibus femininis finitis in e, quae sem-
 per Graeca sunt, vt tradit Palaemo, vt An-
 droma-

dromache Ανδρομάχη, Tyche Τύχη, Penelope Πηνελόπη, Διαλεκτική dialectice, & alia innumera. omnes casus numeri singularis horum nominum, si Graece flectantur, & uocatiuus nominum masculinorum desinentium in es, retinente, longum, ut ait Probus: ut Ανδρομάχης, Ανδρομάχη, Ανδρομάχη, Andromaches, Andromache, Andromachen. & ατυδείδης ὠτυδείδης, Tydide. Sunt praeter haec alia multa, in quibus H, uertitur in a, longum, aut, ut uetius loquamur, idem remanet: ut αἴηρ aēr, αἰθήρ aether, ἀνήθον anethum, ἀστήρ aster, ἀποδύτηριον apodyterium Plin. ἀρτηρία arteria, αὐλητής auletes Cic. αὐστηρδς aulterus Pris. Βόηθος Boethus, γέθυον gethyum, δηλητήριον deleterium, δημοκρατία democratia, διαβήτης diabetes Colum. διάδημα diadema, ἔμβλημα emblemata Caris. ἐπιδημιός epidemius, ἐρημός eremus, ἐρημίτης eremita, ἐφημερίς ephemeris Cic. ζήλος zelus ἠβη Hebe ἠριγέρον erigeron, ἠρώς heros, θηρία καὶ theriaca, κάμηλος camelus, κηρός cera, κήτος cetē, λίβης libes, ἐκ λήθη lethum, ἐκ ληνός Lepaeus Seru. λιντήρ linter Pris. μέδω medeor, ἐκ μήν, aut μήνη id est luna, mensis Var. μήτηρ mater μυστήριον mysterium, ἐκ νη̄ priuandi particula in compositione, ne, πανδέκτης pandectes, παραλληλα parallela, πατήρ pater, πηγμαρεγμα Cic. πρόβλημα problema, ἀ ῥήγνυμι Rhegium Strab. Fest. σηρικόν sericum, σκήπτρον sceptrum,

ptum, σπήλαιον spelaeum Seru. ἀ σπήλυγξ spelunca, τερηδῶν teredo, ἀ τελεῖ procul, telum Pandec. & Fest. & protelare Fest. aliquando in e, breue mutatur: ut ἐκ ἠρώς herus, ἐκ θηρ fera, ἀ κρηπίς crepida, & crepido mutatur in a, Acol. ita nomina finita in η, mutantur in a, Latine: ut δίκη dica Don. in Teren. δραχμή drachma, ἐκβολή ecbola Var. ἐκλογὴ ecloga Donatian. κύμβη cymba Fest. πληγὴ plaga, προβατικὴ probatica D. Iohan. σαγυῖνη sagena, συμβολή symbola Teren. τέχνη techna Teren. φυλακὴ phylaca Plaut. & nomina desinentia in ης, masculina primae declinationis simplicium Latine plerumque uertuntur in, a: ut ἀθλητής athleta Caris. ἀλίπτης alipta Cic. βαπτιστής baptista, βιβλιοπόλης bibliopola Acro. γεωμέτρης geometra, δανιστής danista Plau. ἐρμής Herma, Auien. ἰδιώτης idiota Nō. ἀ καταρράκτης catarrhacta, κιθαριστής citharista Pris. κομήτης cometa, μαργαρίτης margarita Caris. μυροπόλης myropola Plau. νηρίτης narieta, πανδέκτης pandecta, ποιητής poeta Pris. προπόλης propola Plau. Cic. προφήτης propheta, σοφιστής sophista Pris. τρώκτης trocta D. Ambros. φαρμακοπόλης pharmacopola, χάρτης charta Var. sunt & alia in quibus η, in a, conuertitur: ut ἐκ ἠδουλιζῶ aduolor, ἐκ ἠραν, καλήτωρ calator, καὶ Dor. προπῆ, licet, & πᾶ illi dicant, qua, ἀ κηλὶς squalor, κρατήρ cratera, ἀ μήκος maceria

ceria, μάλον μάλον Aeol. malum Var. quamuis Plau. mutauit in e, quum dixit pecus molina, Νηϊς Nais, a πηγὴ pagus Seru. a πηλὸς palus, σήκωμα sacoma Vitru. σίνηπι sinapi, σήμων flamen, φηγός fagus, φήμη fama Fest, a χηρένω careo, & si alij a χασίω ducunt. in, i: σίκκος χασίω, quod alij νόμος χασίω, dicis caussa Var. ξείτηλον exilis Pris. a λῆρ delirus, nisi malis a lira nomine rustico Latino, Carisio tamen delerus dicendum videtur, μύρμηξ formica, πήγω figo, πρίστis pristis. Plato quoque in Cratylo docet priscos τῶ, ι, vsos pro η aliquando. in, o: vt illa verbalia ἀροτήρ arator, δότηρ dator, προσίτης proditor, & κῆρ cor, πρηνής pronus. in, u: δὴ dum, ἀγέδην agendum, σελήνη luna. in, ae: a νήπι, idest extrema naenia Fest. σκηνή scaena Pris. in, ea, Dor. a γαλῆ galea, a λόγχι lancea Fest. a φορβή forbea Fest.

Θ, seruatur vt in his: ἀρθριτικός arthriticus Cic. διαβάτρα diabatra Var. θέατρον theatrum, a θέου thena, Seru. θησαυρός thesaurus, θυρσός thyrsus, καθέδρα cathedra Iuuen. κάλαθος calathus, καλάθισκος calathiscus Catul. mutatur in t, sine aspiratione Aeol. ἄρθρον artus Fest. βέρω torreo, a βιάμαι tucor, θίγω, aut θιγγάνω tango, a θρανίστιον transtrum, θρίαμβος triumphus Pris. a θυμός tumor, a θυώ tus Iul. Modest,

Modest. apud Caril. λίδω λάθω Dor. lateo, a μαλθακός malta Non. a μίνθη menta, a πάχος ἵπαδορ, patior, ex ποθῶ opto transpositione, ῥοθῶ roto, a σάθῃ, idest, veretrum Saturnurnus, & Satyrus Macrobius. in, d: a γηδέω, γαδέω Dor. gaudeo, quanquam Fest. a γαυρίω illud ducit, ἐνθεν inde, θεός deus Prii. θεά dea, πέρθω perdo. in, f: a θῆρες, & Aeol. φῆρες ferac, θυμιάω fumare, θύρα foris, a θύω fio, a quo compositum suffio. in, b: ἀλλοθι alibi, ab ἐλεύθερος liber, ab ἐρυθρός ruber, ἄθαρ vber, πλεθός plebes. in u, consonantem: θέλω volo. in, s: ψιθυρίζω susurro, a θεάφιον sulphur.

L, manet: a γίγνομαι gigno Var. ἵβυσκος hibiscus, ἰδέα idea, ἰδίωμα idioma, a κλίνω inclino, κλίμα clima, λίνον linum, a λιτός tenuis, lictus, a τιμῶ aelimo. mutatur in, a: θίγω, aut θιγγάνω tango, ab ἰληαλα, ab ἵμερος amor, a νίπτω Neptunus, ῥίζα radix. in, e: ab ἀδιγής integer, ab ἀντί ante, θαλία talea, κρίνω cerno, vnde διακρίνω discerno, μίνθη menta, ναυσία Ion. nausea, ποιηή poena. in, o: a μιλλός mollis. in, u: διπλός duplex Fest. κικυός cucumis, a λεβιρός id est humidus lubricus, πένδιλα pedulla Fest. ψιθυρίζω susurro.

Κ, cōseruatur vt. in C, K, & q, quae elementa idē valent, vt: ἄβαξ, ἄβαλος abacus. ab ἀκόνη acornitum Seru. a δοκίω for. doceo, καβάλλης caballus Hesi. κἀδῖ cadus, a κάλαμος calamitas Dona. καμίνος caminus, καμπός Sicul. campus, κάνοτον canistrum Var. κάππαρις capparitis Carrii. a κάπῳ idest auide voro, capio. ex specie genus, a κερδός cerdo, a κίβος idest pera, cibus, a κίκυς vis, cicum per antiphrasim quasi sine viribus κίσκη cista, a κλέγγω clangor, a κλάρες foci humiles Hesi. clarus, a κλέπῃν clepere Var. a κλήσις i. vocatio, classis Dion. Halic. a κλίνω clino Cic. Arat. inde inclino, a κλιτύς cliuus, & clitella, κόμη coma, κομῶ como, κοντός contus, a quo percontari Dona. κόφινος cophinus, κρόκος crocum. κύαθος cyathus Var. κύγνη cygnus, κύμνον cuminum Var. a κῶμος comis, & comissatio, κώνος conus, σάκκος saccus. in, K, Latinum. ita Var. a καλέω Kalare, & Kalendae. in, q: Ἀκύλας Aquila cognomen Pris. κάρκηρα querquera Fest. κερκίβαλλίς querquedula Var. κῆ qua, κῶ quo, κῶσος quotus, κῶτε quando omnia Dorica. A κωινῶ scortor, iniquino. mutatur in, g, a δίκαιος dignus, ab εἰκοσι viginti, τριάκοντα triginta, τεσσαράκοντα quadraginta, & ita deinceps, Ζάκωνθος Saguntum, ἀκλίος gloria a κνήρας gnefonsum. i. obscurū Fest. κῶμι gummy κωββάτος grabbat⁹, κυβερνῶ gubernō Pri-
scianus, κύγνη cygnus, κωβίος gobi⁹ Pris. μυκά

μαε πι-

μαε mugio, a πλάξ, πλακός plaga. i. rete, a φρίκη frigus. in, p: a κεντῶ ρῦγο, λύκος lupus Lucretat. σκῦλον (φο)ῖον, σκυλεύω spolio, a σκῶλον spina, σφῆξ, σφικός vespa. in, b: ab ἐκῆ for. ibi, a τήκω tabesco, τικεδῶν tabes, τικερός & τακερός tabid⁹ in, s: a κέλυφος for. filiqua, a κύπασσις iupparū. in, r: a βλάξ, βλακός blaterare Festa. βόσκημα bestia, ab ἔρκω rete, a φόρκυς Etymol. portus. in, d: ἰκανός idoneus. in u: a κορῶ verro.

Λ, retinetur, vt in his. ex λάας, aut λαός lapis, λάϊνος lapideus, λαμπάς lampas, ex λάνος apud Callim & Polybium lana Var. λάπαθον lapathū Var. λάρος larus, λατομία lautumia Sene. pater, ex λάτρον (stipediū, latro Var. aut a λατρεία, vt voluit Festa. λείαινα leaena, a λεπῖς lepid⁹ Dona. λέπρα lepra, a λιγνός fuligo, lignū, λίνον linū. a λίτῆ ianua, littus, λίψ libis, a λοισάσαι longare, a λόγος logos, & logi Plau, & Cic. & composita ex λόγος, vt ἐπίλογος epilogus, πρόλογος prologus, & alia, a λύκη lux Macrobius, λυγξ lynx. λωτός lotus. mutatur in, d: ab ἀρδαιῶς iordidus, μελετάω meditor Seru. Victor μυδαλίος maddidus, ab ὀφλέω debeo, φωλέω fodio Festa. in, g: μάλλον magis. in, n, Dor. γρυμίζω grunnio, a καπκλένω cauponor, a λιαρ nimis, μεγάλος magni λίτρον nitrum, χάλιαζα grando Festa. in, p: a πάλω palpo, palpito. in, r: ἀλωῶ area, βαλιός uarius ἔλμινς Aeol. ἔλμινς vermis, κανθήλιος cantherius, a μάκελλον maceria, στλεθίς strigilis. in, s: a μέλις

μελῶ miser. in, t: ἄλις satis, μελίζω mitigo. hinc in d, vt quibusdam placet: vt ab ἄλλᾳ per apocopam sed, & ex ἄλλ' οὐρ sedum prisce. ex quo factum sed. in, x: χωλῆς coxus. i. claudus.

M, permanet: γραμματικός grammaticus, a μαδᾶν madulla, id est ebrius Fest. a μάκελλος ostio horti Ionice, aut a μακελλώτης, vbi oleum copia, dialecto Laconica macellum Var. μάκτρα maetra, μαλακίζω malaxo Var. μέμνημαι memini, μετρίω melior, μίμω mimus, μίνθη mentha Var. μίθρα mitra Var. μνᾶ mina, μονόγραμμα monogrammus Cic. μόρεα morus, μόρον morum, a μόρω mors, μορτός Hesl. mortalis. vertitur in, n: a πυγμή pugna, pugnus, a σιγμή signum. in b, Aeol. vt ex μήλου balare Var. αῤῷμη robur. in u, Aeol. a μαλλός vellus. in f, sed interuentu, b: a μύρμηξ Aeol. βέρμαξ formica. in, p: λιμαία lippio, μίαχον praeulū, a μόλυνω polluo. in, g: ἄμνος agnus Fest. ὄρμαῖο vrgeo.

N, seruator: crines a κρίνω, νᾶνος nanus, Apollin. apud Agel. νάρκισσος narcissus, νᾶυλον naulum, ναῦς nauis, ναύτης nauta, ναυτίλλος nautilus, νῆμος nemus Fest. νίτρον nitrum, νόθος nothus Cato, νύξ nox Var. hinc & accusatiuus singularis nominum primae declinationis apud poetas, vt Aenean Αινείαν Probus. mutatur in, l: vt in notis numerorum ν, quingenta significat.

gnificat, quod apud Latinos L, Pris. ab ἀμύνω melior, ἐκείνους κείνος, Ion. ex quo per aphaeresim ille, ἀκρίνω iudico, crimen, κώνω culex, νύμφη lympa. Pris. πινώ flo, τίμεν templem. in, m: omnes cassus nominum Graecorum desinentes in n, conuertuntur in, m: γραφείον graphium Scav. σάλου salum, Αινείαν Aeneam. μῦσα musam, μέθοδος methodum, Μενελάου Menelaum, οἴων ouium, σύν con, & cum. sic & in verbis aliqua mutantur: vt ἐδίδωμι dābam, ἐδεδώκειν dederam, ἦν eram: non in omnibus tamen respondet, vt in passiuis ἐτυπτόμην verberabar. in s, Dorice. ita priinae personae plurales verborum Graecorum quae finiuntur in ν, migrant in s, apud Latinos: vt ἐσμεν sumus, ἴομεν eamus, τρέμομεν tremimus. sic ex πλέω facta contractione plus, & ex πρίν prius, in, b: πίνω bibo. in, d: ἀκίνω caedo, & caedes Fest. in, r: ἀγνώμων groma Fest.

Ξ, manet idem: vt ἀξίωμα axioma, ἄξων axis, ἀπέξω πέκω pexum, ἐξοδός exodus, ξένια xenia, ξυστός xystus, πύξος buxus, φόξινος phoxinus. mutatur in, sc, Aeol. ἀξίον ασκία. in, c: κίξιος cicada, ἀμύξια mucus. in, s: ἀφοίνιξ palma, funis, κίκκυξ cuculus. in duplex, s: ἀξίον asseres. in, g: ἀυξάνω, ἀυξίω augeo.

Ο, seruator: δόλος dolus, δόμος domus, κόραξ

ραξ coruus, a κόρη pupilla, coram, ὀβολός obolus
 ὀβελίσκος obeliscus, οἷς ovis, ὀκτώ octo, ὄλος solus,
 ab ὄνος asinus, onus, ὄργανον organum, ὄψιον
 orsonium, πόλος polus, πόντος pontus, πότης po-
 tus Var. a σπόγγος spongia Caris. τένος tonus.
 vertitur in, a: vt ἄροτρον aratrum, λόγχη lancea,
 ἄρριζομαι irascor, πομφόλυξ ampulla, ἀπέρω pa-
 ro, a σοφός sapiens. in e, Aeol. γόνυ genu Pris.
 a νομαί nemora Var. ὄροθος eruum Fest. ἀπο-
 κᾶς specus, πούς & Aeol. πός pes Pris. προπο-
 ρεύω propero, ῥιγύω quamuis & ῥιγία reperitur
 rigeo. a σπρηννυμ sternere, strutheum a σπρθός
 Fest. ita nomina virilia tertij ordinis finita in,
 ρος, muta aliqua antecedente flectuntur a Lati-
 nis in, er: ἀγρός ager Ser. Ἀλέξανδρος Alexander,
 κάπρος aper, ὄναγρος onager. Caril. in, i: ab ἀγχόνη
 angina, ἀκόνη acies Fest. κόνις cinis, ὄμβρος im-
 ber, a πάνος Messapiorum dialecto panis, ab ὄς
 ablata aspiratione Aeolis, ὄσε iste, ὄσκε isce, ὄκε
 hicce, προσδοσία proditio, προσδοτής proditor sic
 & cassus gignendi singularis finitus in, os, conuer-
 titur a Latinis in, is: vt Πάριδος Paridis, ita a σή-
 μων, σήμονος stamen, staminis utroque o, in i, cō-
 uerso. in, u, quasi in, v, Aeol. ἀκονᾶ acuo, ab ἀκόνη
 acus, & acuerē Fest. ἀμύργη amurca, βολβίνη bul-
 bina βολβός bulb⁹ Var. a βέλβιτον imbulbitare
 Fest. a βρότος brutus, γόμος gumia, a δούκω ducō,
 id est puto Fest. Ἰάβας Iuba, κόθορνος cothurnus.
 κόκκυξ cuculus, κολέος culeus, λαοσομία lautumia

Scau

Scau apud Senec. μορμύρω murmuro, a νόμισμα
 nummus Fest. & Dor. a νόμος nummus, ὄγκος
 vncus, ὄδυναρέης, & Aeol. ὄδύναρευς Vlyffes, ὄβει
 vnde, ab ὄλολύζω vlulo Fest. ὄμβρι Umbri, ὄμ-
 φαλός umbilicus, ab ὄνος onus, ὄνυξ unguis, ὄπρ
 vbi, ab ὄρος vrus Seru. Macrobi. tamen Gallicā
 vocē esse cōset. ab ὄτερος ex ὄπότερος vter, πέλα-
 γος pelagus Pris. ἀπολτός puls, pultis, ex τόκα
 Dor. tunc, τρίβολος tribulus, a φόνος funus. Hinc
 nomina masculina tertij ordinis nominū simpli-
 ciū finita in, os, & neutra eiusdem ordinis exeū-
 tia in, ου, mutant o, in, u: ἀμνός agnus, βάτος ba-
 tus. i. rubus Fest. διάβολος diabolus, δίσκος di-
 scus, δῶρον donum, κέντρον centrum, πλάνος pla-
 nus Cic. πλάτανος platanus Pris. προκάρδιον
 praecordium, σιρός sirus Var. φιλόσοφος philo-
 sophus. nomina item neutra finita in os, mu-
 tant o, in, u: vt γένος genus, χάος chaus Pris. verti-
 tur in ae, sed raro: vt ἀπρό prae. vnde προσώται,
 & προσετήριοι praestites. in, au, multo rariū: vt
 ἀρείχαλκος aurichalcum.

Π, retinetur in multis: vt πάππας papa, πάπ-
 πος pappus, Πάνορμος Panormus, πατρίς patria,
 πέκω pecto, πέλυς peluis, πέπλος replus, ἀπην-
 νίον pannelium, pannus Var. ἀπιμην pingue-
 do, πίπος ripus avis, πίσσον pisum, πιακίον pi-
 stacium, ποδάγρα podagra, πόρκος porcus Var.
 ἀπόρρο porro, ποτίζω poto Var. ἀπροδίδωμι
 prodo, ἀτραπέση trapes. mutatur in, b: ab ἀπὸ 29
 ab

ab, ὄπρ ubi, a πᾶξ baxeae, a πίνω bibo, πόλεμος bellum, πῶπλικος publicus Pris. a πρᾶσιᾶ area, brassica, Felt. tamen Latinam originem asserit a praescando πύξος buxus Felt. πυρρῆος burrhus Felt. πυρρῆας Burrhia, Scau. ὑπὸ sub. in, ph: Βόσπορος Bosphorus, γρῦπτις gryphes, Ριπᾶσιᾶ ὄρη Riphæi montes, & a τροπᾶσιᾶ tropæum, tamen si quibusdam tropæum sine afflatu a τροπῆ dicendum uidetur. in, f: a πῆγω figo, a πῆθῶ. aut a πῆσις fides, a πλωταῖ flu-tac. in, u: a πῆππος auis Felt. a πολῦς vulgus, a πύλο valua, a ῥέπω per transpositionem verto. in, m: ab ἀπειλαῖ minae, a πέπῆρος maturus, a πῆλος limes per transpositionem, ab ὕπνος somnus Agel. in, e: a πάνιος candidus, a πῆπῶ coquo, a σπῆπῆρ scintilla Dor. in, q: ab ἵππος equus, λῆπω linquo, unde λοιπός reliquus, πέντε quinque, πῆ qua, πῶτι quo, πῶσοι quot. in, t: a πῆρας trans, a πῆρῆνύω, & πῆρῆνυμαῖ sternuto, σπῆπῆρῆν studium, & σπῆπῆρῆν studeo.

ρ, redditur cum afflatu in sexcentis: ut Ρᾶμαῖνθος Rhadamâthus, Ρῆα Rhea, ῥέπῆριον Hesi. rhedula, ῥινόκερωρ rhinoceros, ῥῆπῆρ rhetor, ῥόμβος rhombus, item sine aspiratione plerumque more Aeol: ut ab ἔρρῆμ errare Agel. ῥαφανῆρ raphanus Var. ῥῆγῆλος rigidus, ῥῆγῶω rigeo, ῥῆζα radix, ῥῆπῆριον rosa, a ῥῆκῆρ riuus, ῥῆπῆρῆν interp. Nicâ: rita. conuertitur in, l: ab ἀγῶρ Cyprior. dialecto a quila,

quila, ab ἀκῆρῆρ Hesi. aquilo, βᾶκῆρῆρ baculus, γᾶρ γᾶρῆρ gurgulio, ab ἔρις lis, λῆριον lilium Var. a παῦρομ paulū, ῥακῆρῶ lacero, ὑφορῆος subulcus, Agel. φραγῆλλιον Ioh. 2. flagellum, a χῶρῆος locus pertrâi positionē, quāuis ἀλόχος duci possit, ab ἀρᾶνῆρ Hesi. lorū. in, d, Dor. ut a γᾶρῶω gaudeo κῆρῆρῆρ caduceū, λαμπῆρῆρ limpidus, ab ὀλερῶω olidum in, n: ἀργῆρῆρ argentū, δῶρομ donū Felt. μᾶρῆρῆρ manus, πῆρῆρῆρ plenus, πῆρῆρῆρ penna, a τῆρῆρῆρ teneo. in, s: a δολερῶω dolosus, a τᾶλῆρῆρ talasis.

ς, permanet: σᾶκῆρῆρ saccus, σᾶλῆρῆρ salpa, a σᾶννας, aut σᾶννος sannio, σᾶργῶω sargus, σᾶνκῆρῆρ Syracus. lingua Hesi. siccus, a σκαλλῶω scalpo, σκαῖνον scammum, a σκαῖπῶω scaptenfula Lucret. σκαῖφῆρ scapha Pris. σκῆμβῆρ scomber, σκοπῆρῆρ scopus, σκόρῆρῆρ scorpius, σκῶμμα scomma, σκαρῆρ scoria, σᾶδῆριον stadium, a σῆγῆρῆρ stagnum Var. στόμαχος stomachus, σραγγαλόω strangulo, τριφᾶσι bifarius, ut διφᾶσι bifarius. vertitur in, r, Aeolicet & Laconice: ab ἐντῶω inter, ab ἔσω, ἔσομαι ero, κῆλῆρῆρ celer, κυβερῆρῆρ Aeol. κυβερῆρῆρ, & κυβερῆρῆρῆρ gubernator, μῆσῶω moretum quali μοσῆρῆρ, a πῆρῆρῆρ porrum, τῆρῆρῆρ turris, a φόβῆρῆρ pavor. ita forma verborum desideratiuorum fit ex Graecis finitis in, σῆω: ut a πολῆμῆρῆρ bellaturio. in, x, Dor. & Aeol. ut Αἶαξ Ajax, πῆρῆρῆρ pistris pistris Pris. & praesertim quum

quum fuerit duplex, s: vt a μασάω maxilla, πᾶ
 σαλος paxillus, πῖσσα pīx, a τεσσίχου exiguum:
 in t, Dorice ἄλσος saltus, μυρσίη myrtus, πῶσα
 quot, σὺ tu, & σεός tuus, in omnib. cassibus. a σπᾶ
 λαξ, aut ἀσπάλαξ talpa, τόσα tot, ab ὄσ vt. in, c:
 a βάρης barca, quasi barifa, a πρᾶσία porca, a σὺν
 con, & cum. in g: βλασός valgus, quasi valsus.
 a ῥυκῶ rugo, sic a ῥυσαλέος rugosus. in, d: a μέ-
 σος medius, a λνίσσα nidor, a νεοαία nidus. in, ps: a
 δαῖς daps Fest.

T, manet: ἀντίδοτος antidotum, τάλαντον talē
 tum, τᾶπης tapes Fest. τάρταρος tartarus, a τείρω
 τερῶ tero, τέρμα termen, a τήκω, ἔτακον taceo, το-
 ξικόν toxicū, τόρνος tornus Vertitur in, b: λίτρα
 libra, τήρετρον terebra, a τριπύς tribus. in, p: mo-
 re Tarantino: a λιπία pica, a σάχυσ spica, τᾶὺς pa-
 uo, ex τήπᾶρες, τήπῶρες, πῆτορες, vnde petoritū
 pro quattuor rotarum curru, etsi alij Oscum no-
 men esse existimant Fest. ita a χῶς, χρωτός cor-
 pus. in, c: ab ἀντλῶ anclo Fest. κάλτιο Poll. cal-
 ceus. in, g: λεντῶ pungo, ῥυτίς ruga. in, q. Dor.
 τέτταρα quattuor, τίς quis. in, d: βρενθίσσιον aut
 Βρυνθίσσιον Brundisium, πίσις fides, a τᾶτῶ, τᾶξω
 duco, a τᾶγός dux, ducis. in, n: a πίτυς pinus. in,
 r: a χατέω careo. in, s: ἀρκτός extrito, κ, vrsus. ὀσᾶ
 ossa Prif. a πύω spuo, ῥητίνη resina. in, u: a τίλλω
 vello.

Y, retinetur: ἀνδρόγυνος androgynus Cic.
 βούτυρον butyrum, γῦρος gyrus Cic. γύψος gy-
 psus,

psus, κύλινδρος cylindrus, κύμβιον cymbiū Ma-
 crobius, λύχνος lychnus Virg. μυστήριον myste-
 rium, μυστικός mysticus, πάπυρος papyrus, πυ-
 ρᾶ pyra Virg. σκύφος scyphus Cic. συμπόσιον
 symposium Cic. τύπος typos, ὑδράργυρος hy-
 drargyrus, ὑμέναιος hymenaeus, ὑστρίξ hystrix,
 & vno verbo omnia vocabula in quibus y, repe-
 ritur, vt ζ Graeca sunt. inigrat in u, quae illi
 finitima est, frequentissime: ab ἀγκύλος angu-
 lus Fest. ἄστυ astu Teren. & Cic. βότρως botrus,
 βύας bubo, a βύω buo, vnde imbuo, βύρα bur-
 sa, a γυᾶλο concavus gula, γλύζω glutio, γίνου
 genu, δύο duo, ἐνδύω induo, ζάκυνθος Sa-
 guntum, a δέδυμαι dumus, nisi malis a δουμῶς
 exerito, τ, θύννος thunnus, κλύω cluo antique, κού-
 κος cuculus, κόλυμβος columbus a gestu vrinan-
 tium, κύβος cubus, κύβιτος cubitus, a κύμα cum-
 tilis Non. a κύπῶ cubo, κυρτός curtus, a κυφός
 curuus, a λιγυρόν ligurio Don. a λύκη lux, & lu-
 ceo Macrobius, a λύχνος lucerna, λύω luo, & ab
 eodem lustro. vnde a διαλύω diluo Fest. μαρσύ-
 πιον marsupium, μινύθω minuo, μῦα musca, μύ-
 γαομαι mugio, μύλλος mullus, μυλλῶ mullo,
 idest suo antique, μύξος mucus, μύρανα murac-
 na, μύρρα murrha Prif. μῦς mus Var. μύσκος
 musculus, μῦθος Hesi. mutus, μυτίλος mutilus,
 licet alij legant apud Theocr. μυτίλος, a νύμφη
 nupta Fest. νῦν nunc, πορφύρα purpura Prif. πύ-
 θομαι putreo, πύκτις pugil, πυλλῶ vulgo Hesi.

ῥυτή ruta, ῥυτίς ruga, ῥύω ruo, a σκύτος scutū, σκυ
 τωλή scutica, σπήλυξ spelūca, στυπείον sturpa
 σὺς sus, Var. συβώτης subulcus, ῥυτάνη trutina,
 τὺρβη turba, τυρβάζω turbo, ὕλος Aeol. ὕλος ud^o,
 ab ὕδωρ sudor, ὑπέρ super Age! ὑπέραιρω supero
 ὑπηρετῶ suppedito, ὑπὸ sub, ὑπῆριος supin^o Age!
 ὕς sus Tul. Tyro. a φρύγω torreo, fruges Prif.
 φῦκος fucus, a φύω suo verbū priscum, a φυτεύω
 fero, futuo. sic ex diminutiuis Graecis in υλος
 finitis fiunt Latina in ulus: vt a σιμὸς simus σιμύ
 λος simul^o. in, o: ἄγκυρα ancora, a κύκλω cocles
 μύλακρον molucrum Fesl. μύλη mola, μυλωδρὸς
 molitor, μύρμηξ formica, νύξ nox Var. a quo νυ-
 κτιμένη noctua, νύπῳ noto, σπυρίς, ἰδ^o sporta,
 ὕπνος somnus Age! ὕρχη orca, φύλλον folium. in
 e. ἀλκυὼν alcedo, ἄργυρος argentum, ῥυμὸς temo,
 ῥυμολκῶ remulco, ex φύραμα fermentū. in, i: Ἀκὺ
 λος Aquila Prif. γαρύω garrio, a λύγος vimen,
 aut vitex, & λυγίζω ligo. μινύον Hesi. minium,
 a πέλεις peluis, στύφω stipo, φρύγω frigo, ab
 ὠκὸς ocior Prif. in, a: γένυς gena, a κόνδυλος con-
 dalus, & condalium Plau κύλιξ calix Fesl. a κύων,
 κύνος canis, a κυψέλη capsula, a λύγος laqueus, a
 λύμη labes, a λύπη labor, μυδαῶ madeo, μυ-
 δαλί^o madidus, a πύλη valua, in, e: ab ἴβυξ
 vibex, a κύρη Gnidio idiomate for. Ceres Ety-
 mol. a λάγυνος lagena. in ae: a βρύκος Hesi.
 praeco.

φ, seruaturs hoc est, phi: ἀμφορέης amphora
 Prif.

Prif. γρίφος griphus, δίβαφος dibaphos Plin.
 ἔφηβος ephēbus Teren. Cic. ζωόφυτον zoophy-
 tum, φιλόσοφος philosophus, φυσικός physicus. in
 f, Latinum: a νεφροὶ nefrondines, id est renes Fesl.
 σίφων sifus Fesl. a φάλαγγον falae, ἀφάλλης follis,
 a φέει^o fingere, φέρετρον feretrum Luētat. φέ-
 ρω fero, φήμη fama, a φλέει^o inuidia Hesi. flere.
 ἀπὸ τῶν φόδων flectit Athen. februarium, a φοί-
 νιξ, id est palma funis, φρατρία fratria Var. a φρί-
 κη, id est horror frigere, φυγή fuga, φῦκος fucus,
 φύλλον folium, a φύω fui, fuisti, φῶρ fur Prif. in-
 p, sine afflatu Aeol. ab ἀφύη apua, ἀφλασα a-
 plustra Lucre. ab Ἀφροδίτη Venus, Aprilis
 Var. ἀφαίνας apinae, βλέφαρον palpebra, a κάρ-
 φω carpo, κεφαλὴ caput, ῥάφος rapum, a σρέφω
 strepo, a σρόφιον stropus Fesl. φάγος pager, φα-
 λάγγιον palatium, φαλύνω polio, a φιλήτης, id est
 fur Hesi. compiler, φλύκταινα pustula, φο-
 βέω pauco, φονίκεος puniceus Prif. φοίνιξ Poe-
 nus, a φοδὸς pellis. a φόρτος onus, porto, a φρί-
 κη apricū Fesl. in, b: ab ἄλφον albū Fesl. ἀμφω am-
 bo Prif. a ἄνοφεραι id est caliginosae, tenebrae,
 a νέφος, aut νεφέλη nubes, a νύμφη sposa, nubo, ὄμ-
 φαλὸς umbilic^o, σιφλάσσω sibilō, σφίγ sibi, σῶφρων
 sobrius, ὑφός subulcus Age! φαλαίνα balae-
 na Fesl. a φίλος libens per transpositionem, a-
 φιδός caudex, corbis, a φλύω bullio, φρύγες
 Bruges antique apud Ennium Cice. & Quin-
 eti, in u, consonantem: κυφός curuus a νίφω

ningo, unde nix, niuis, a σφῆξ, σφικός vespa, a σφῶ vos per transpositionem, σφωῖ. τέρως vester, a φύσκα vesica. in, i: φόβη iuba. in, s: φιλίω soleo, φωνῶ sono.

X, manet: ἀρχαῖον archium, ἀρχέτυπον archetypū, ἀρχων archō Cic. βραχίον brachiū, ab ὄρχις olea orchitis Fes. ex Atteio philologo, ex πολύχρον pulchrū, vt visum Antiatia apud Scaurum, σχολή schola. a χάος inchoare Eutychedes, repugnante tamen Probo. χάρτης charta Prif. χόνδρος chondrus, χορδή chorda, χορὸς chorus. migrat in, c, sine aspiratione Aeol. vt ab ἄχυρον acus, aceris, κοχλίας cochlea, λέχος lectus, λόγχι lancea, λύχνος lucerna, a μάχομαι mico, & dimico, a ῥύγχος runcina Var. σικκός siccus, χίλω scindo, τεμάχιον tomacina, tomacula, ὄρχη orca, a χάζομαι cacula, quamuis Festus illud ducat a κάλον, ab eodem χάζομαι praet. κέχασθα cado, a χαιρε Caere opidū Prif. a χάλιξ calx, ab ἔχαινον ex χασκω hio, cano, a χάος caussa, & cauum, a χαρμυτικὴ ἐσθῆς carinari, χέλω caco, χιτῶν, χιτῶνος tunica, a χλιδαῖω delicatus, a χηρίζω credo. in, q: a χηρεύω quaero, & queror. in, g: ab ἀγχόνη angor Fes. ἀγχω ango Prif. βληχών pulegium, ab ἰχνος, id est vestigiū signum, ex σιγμαῖν tamen alij ducunt, κυλίχνη culigna Fes. λίνεσθαι lingere Var. a λόγχο fort. longus, ὄνυξ, ὄνυχος unguis, χάλια granda, χαλβάνη galbanum. χάρις gratia. in, x: a χαλῶ laxo per transpositionem. in, b: a χολῶ

λῆ bilis, ex ὄχετος obex. in, p: χηλή saxum, πηλα, a χέρω for. peior. in, f: a χύνω fundo. in, s: ab ἔγχοσ enlis. in, t: a μέσχοσ multus, id est nouellus, νηχων nato Fes. ab ὄρχος hortus, & ab eodem mutato χ, in d, ordo, ῥοχανον rutrum. in, u: a βραχὺσ breuis, μαλάχη μαλαua Var.

Ψ, dissoluitur ab Aeolibus, in, ps: Αἰθιοψ Aethiops, ἀψίς apsis, διαψιλῆς daptilis, συνδέψειν condesere Non. a ψῆ Dor. ipse, ψευδοθύρον pseudothyron Cic. ψήφισμα plephisma Cic. ψιλῶρον psilothrum. in, bs: Αραψ Arabs, ἀψ abs Fes. ἀψίνθιον absinthium, Αψυγτος Abtytus, ὄψον, & ὄψώνιον obsonium. in, b, solum: a ψελλῶσ balbus. in, f: ψῶχω frico. in, s: a σίψος per transpositionem sitis, ψιδυρίζω susurrio. in, x: κῶνωψ culex, νίψ Hesi. nix.

Ω, longum conseruatur: vt in nominib. Graecis finitis in, o: Διδῶ Dido, μαντῶ Manto, & acus. singul. eorundem nominum, vt Αλητῶ Aleto Probus, & genit. singul. nominum in, os: vt Ανδρόγειω Androgeo Probus, in alijs item: vt ἄρωμα aroma, ἄρωτος arotus Cic. δῶσ dos, εἰδῶλον idolum, ἐσῶ esto, ἦρωσ heros, κύκλωψ cyclops νῶϊ nos. νῶϊ. τέρως noster, σωζῶ sospes Fes. ὠκεανὸς oceanus, ὠκίμον ocimum Var. ὠρον ouum. in, o, breue, aut commune potius: vt thema verbi φέρω feio, ἐγῶ ego. in, u: βραχίον brachium Fes. a βρῶμα rumen, sic deūm a θεῶν, κῶνωψ culex, πατρός patruus, πῶλος pullus, φῶρ fur Prif.

χιτων tunica, ὠλένη vlna, ὤμος humerus, ὡς vt
 ὡς vt i. in, a: ἴωμεν eamus Fest. sic & alij subiun-
 ctivi, vt φέρομεν feramus, βῶσις pastor, δῶτωρ
 dator. in, a u: a φωνή vox, Faunus Seru. ab οὖς &
 ὡς Aeol. ὠτός auris. in, e: a φράτωξ frater. sic
 ex aduerbijs Graecis in ὡς, fiunt Latina in, e: ὄ-
 μικρῶς Homericè Diom. sic & participia in ωρ
 finita mutantur: vt ἴωρ iens, φέρωρ ferens,
 ὠρ ens, quo Caesarem Latine vsum scribit
 Prisc. lib. de 12. carm. in, i: Androgei pro Ἀνδρό-
 γεω Prob. ἄξωρ axis Fest, a ῥωγμῆ rima. atque
 haec de singularum litterarum mutatione, nunc
 de diphthongorum mutatione differendum est.

DE MUTATIONE DI-
 phthongorum.

AI, manet: vt Αἴας Ajax, Μαῖα Maia
 Prisc. mutatur, vt ab αἰ particula, aegro-
 tus Fest. αἰγίλωξ aegilops, αἰγόκερος
 aegoceros Luca. ab αἰθερῷ aethas Fest. Αἰεΐας
 Aeneas, αἰνίγμα aenigma, ab αἰετῶν aerumna
 Fest. αἰρεσις haeresis Cic. αἰών aeuum, βλασῶς
 blaesus, διαίτα diaeta Plin. κίναιδος cinaedus,
 λαῖος laeus, ναῖναε, Παῖαν Paean, πάλαιστρα
 palaeitra, σκαῖος scaeuus, a quo Scaeuolae co-
 gnomen, σφαῖρα sphaera. in, e: a βᾶνω ve-
 nio, βῆβαιον voueo, ἔλαια olea, ἔλαιον oleum,
 ἀκράνω

ἀκράνω perficio, cresco Fest. ἀπότῳ φάνωθι,
 idest apparere, fenestra Non. in, i: Ἀχαιοὺς A-
 chiuus, βιασκάνω fascino. ita cassus dandi plu-
 ralis nominum primi, & secundi ordinis mu-
 tant vltimum αε in, i: vt γεωμέτραις geometris,
 μέσαις musis in, a, Dor. extrito, i, & Aeol. δαῖς
 daps Fest. ab ἐταῖρος, poet. ἐταῖρος sodalis, κρα-
 πάλῃ crapula. in, u: a παιδάριον puerulus
 παιδαριώδης puerilis, a παῖω depuere, idest
 caedere Fest. in, au: κλαῖστρον. Pind. claustrum.

Αυ, conseruatur: αὐλή aula, αὐλαία aulae-
 um, αὐλισκῶν auliscus, ab αὐξω auxiliares Fest.
 γλαύκωμα glaucoma Plin. διαουλῶν diaulus,
 αὐρα aura, & ab eodem nomine aurum, aut ab
 antiquo αὔρον, quod apparet in θεσαυρῶς the-
 saurus, καυλός caulis, ναῦς nauis, ναύτης nauta
 Prisc. ταῦραι taurae Fest. ταῦρος taurus. in, o:
 ταυρηδότης torue. in, u: σαῦρος surus piscis, qui &
 lacertus. in, a: παῦρον parum.

Ει, non mutatur: vt plerumq. cassus accusandi
 pluralis nominū tertij ordinis: quale illud τραῖ-
 λαις Tralleis. vertitur in, e, longum Aeol. Αλφειᾶ
 Alexandria Hora. Αλφειῶν Alpheus
 Prisc. Αχαιοὺς Acheus, γυναικείον gynaeceū Prisc.
 Ζεῖα zea, Λυκείον Lyceum, Μηδεια Medea Ser-
 πλατεῖα platea Dona. ποταμογείτων pota-
 mogeton Plinius, σπονδῆϊον spondeus Pri-
 scianus. ita & nomina epitheta in αῶ, transeunt
 in, eus: vt Ἀριστοτέλειον Aristoteleus. in, e.

breue raro Doric. a πείρα periculū, a πείρα πείραμα perior, & ex eo compositum experior, σείρα sera, a σείρα sterilis Fes. in, i, λόγῳ praesertim sequēte cōsonante: ἀπείρα abi, ἀπείκος apica, idest glabra, Δαρείος Darius, εἰδωλόν idolum, εἰλεός ileon Pli. λείβω libo, λείμα Hesi. limax, λείριον liliū, Νείλος Nilus, ὀρέγανον origanum, ὀρέχαλκον orichalcum, hinc ex ὀρφεΐ dat. Graeco Orphi poet. πειρατής pirata, σπείρα spira. in, i, breue: ab ἐγείρω erigo per transpositionem, εἰδέω video, εἶτα ita indignantis, ἐλεγεία elegia. in, ae, Dor. ab εἶπός, αἶπος aequus, a κείρω, κείρω quaero. in, au: a κλείς clavis, κλείω claudō. in, eu: λείω leuis. in, o: a δεινός for. idoneus, εἰλύω voluo. in, u: ab εἰμί sum Prif.

Ευ, fertur: βουλευτήριον buleuterium Cic. εὐγε euge, εὐρύς eurus, νεῦρον neruus, προσευχή proseucha Iuuen. φεῦ heu, mutatur in, a: ἀμφορεύς amphora. in, e: Ἀχιλλεύς Achilles, Ὀδυσσεύς Vlysses Prif. ab ἀμύνω meo. in, i: a δεύτερον iterum, ab ἐλεύθερος liber, a μαντεύομαι mentior, πένκη picea. in, u: βατεύω batuo Cic. γεύομαι γεύομαι gusto Var. ἐρενθός rubor, ἐρενθός ruētō Prif. a λευκανοί Lucani, Δεύκιος Lucius, Δεύκολλος Lucullus, a νέω nuo, vnde renuo, a πένθομαι puto, πλεύμων pulmo, a πλέω pluo, φεῦ aduerbium auersantis phi Plaut. φεύγω fugio. in, au: a πέτερον petaurum, licet πέταυρον quoq. dicatur. in, p: a σκαλέω scalpo Var.

Οι,

Οι, manet: τροία Troia Prif. conuertitur in, oe: ἀμοιβάιον amoebaeum carmen scilicet Scru. a κοινόν coenum, ὄκος oecus Vitru. οἶνοπώλιον oenopolium, οἶνοφόρος oenophorus Horat. οἶστρος oelstrus, ποιμή poena, προίμιον proemium, a φοιτᾶν coire, foetus. in, ei, Aeol. οἶ hei. hinc a κοινόν inquino. & recti cassus plurales, & datiuī atque ablatiuī nominum tertij ordinis apud priscos Latinos in ei, mutabantur. vt constat ex MM CC, & ἀκροσχιδῆς argumentorum in comœdijs Plautinis idem confirmant: vt κάλαμοι calamei, καλάμοις calameis. contra Siculo- rum dialecto Loebesius pro liber, ex λοιβή Fes. in, o, detractō, i: vt ποιήμα poema, ποιητής poeta, sic & a δειοίκσις non solum dioecesis, sed etiā dioecesis, vt vulgo vsurpamus, duci posset. in, u: a κοιμῶ cubo, Aeol. verfo μ, in, b. a μοῖρα munus μοῖτος dialecto Sicula, idest χάρις mutuum Var. φοινίκεος puniceus Prif. a φοῖνιξ funis.

ου, mutatur in, u, vocalem Latinam: Ἀρκτούρος Arcturus, εὐνοῦχος eunuchus, λυχνῆχος lychnuchus, Cic. μουσα musa, Οιδίπους Oedipus, οὔρου vrina, & in vocatiuo singulari Panthu ex πάνθου Probus. in, ae, ingenit. singulari nominum primae declinationis: Αινείου Aeneae Probus in, e: ὀδούς dens, πλακός, πλακούντος placenta, πούς pes Prif. vnde τρίπυς tripes. in, i, in genitiuo singulari nominum tertiae declinationis: vt Κόδριον Codri, & primae contractorum,

Δημοσ

Δημοσθένους Demosthenis: quamuis in indicibus fabularum Terentij remanet genitiuus Graecus Apollodoru pro Apollodori antiquitatis, & auctoritatis fortasse causa. in, o, Dor. & Aeol. extrito, υ: βόλομαε volo, βός bos Prif. νέπους Theocr. & Apollon, nepos. ita accusandi causus pluralis nominum tertiae declinationis mutat u, in, o: vt φιλοσόφους philosophos. sic Αρετός, o longo legitur eodem casu apud poetas. in, u, consonantem: οὐλίω Ion. valeo. in, au: λούω lauo. ita ab οὖς ausis antique, & auris.

A, in, ae, vt in tertio casu singulari nominum Graecorum primi, & secundi ordinis: Αινεία Aeneae, τῆ Ληϊδα Ledaе.

Hi, in, ae, in eodem casu tertio: vt τῶ Χρύση Chrysaе, τῆ μουσῆ musaе.

Ωι, in, oi, more antiquo retinebatur in dandi casu singulari nominum Latinorum secundi ordinis, vt obseruat Terent. Scaurus: vt τῶ φιλοσόφῳ philosophoi. ex quo posteriori saeculo detracto, is factum est venustius philosopho. mutatur in oe. more Boeotico: αὐλοδός auloedus Cic. κωμωδία comoedia, κωμωδός comoedus, τραγωδία tragoedia Prif. in, o longum. ἐπώδης epodus, ἐπῶς eous Virg. ῥαψῶδία rhapsodia, ὠδήον odeum Cic. ὠδήν oda.

Vi, remanet: ἄρπυγῆα harpyia. mutatur in, u: ἀμύα musca.

Hu, i

Hu, in, eu: ἠύ ceu. Haecenus de mutatione elementorum, & diphthongorum, dinceps de spiritibus paucis agendum. nota aspirationis in multis retinetur a Latinis: ha lapanta ab ἄλη error Fest. hallus digitus maximus pedis ab ἄλομαι Fest. & si alibi allus sine afflatu legatur. ab ἄμμη harena Hammo cognomen Iouis Fest. ab ἄρπυγῆα harpago Prif. ἑκατόμβη hecatomba, ἔρπυς herpes, ἐχῆμισυ hemina, ἱλαρός hilaris Ser. ἱλαρότης hilaritas, ab ἵππαγωγέως hippago Fest. ab ἑμῶς simul, vt quibusdam placet, homo, quod sit animal natura ciuile, ῥήτωρ rhetor, ὕμνος hymnus, & omnino quae ab ρ, aut ab υ, incipiunt, retinent aspirationem apud Latinos, nisi aliquando more Aeolico illam amittant. quod si aspiratio mutetur, vertitur in, u, quae nota erat aspirationis Aeolicae, vt supra monuimus: vt Eνετοὶ Veneti, aut in, f, quae finitima est ipsi, u, ὄμιλα familia, ab ὄμινη Formiae Seru. hoc genere mutationis quam Falisci habam, Romani fabam dixerunt Scaur. aut in, s, quae suo sibilo proxime accedit ad aspirationem: vt ἔρπω serpo, ἱστῶ sisto. quin & quod mirabilius videtur, aspiratio vertitur aliquando in eas consonantes, quas tenues nominamus: fortasse quod sint ex cognatione aspiratarum: vt in, q: ὡσεὶ quasi, in, t, ab ὄμωσ tamen, in, p, ἄσσω pubesco, ἠβη pubes ὕστερος posterus. illud minus mirandum si quando consonantes aspiratae

aspiratae mutantur in notam aspirationis: ut a φέρω, id est pascō, herba. & a φεύ heu, ex ὄχῳ, & Aeol. φοχῶ veho, ex χάω, & χάλω hio, & a χαμαὶ humi, & χαμαλός humilis, & ab ἐχθρῶνος for. hesternus, a χελιδῶν hirūdo, a χειμῶν hiems Nam & Graeci, ut obseruat Eustat. multo ante id fecerant in sua dialecto: ut ex verbo φάνω fecerant ἄνω, & ex χάζω factum ἄζω. hoc genus mutationis imitati Romani, qui, ut ait Var. ex fircus & foedus Sabinorum fecerunt hircus, & hoedus, Nunc de additione, detractioe, & transpositione disputandum. ac primo de additioe.

DE ADDITIONE.

Adduntur saepe & abundant litterae.
 A, ut πανθήρ panthera, σπινθήρ scintilla, χιτῶν tunica.
 B, a βλέφαρον palpebra, ab οἶ sibi, a βρεῦμα bruma Aeol. a τοῖ Dor. tibi, ab ἕβος gibbus.
 C, a βοῶ voco, βυκάνη buccina, a μαρμαίνω marcesco, a μῦα musca, a νάκη nacca, Fes. a νῦν nunc, a σπέος specus.
 D, a κήλιος calidus, a μελός medulla, a πένις candidus, a τείνω τενῶ tendo, a χύνω fundo.
 E, βλήχων pulegium, θέρω torreo λύζω lugeo, μίσγω misceo, πεδανός pedaneus, πῖλος pileus.
 F, Aeol. μικρότε femur, ἔρηγνύω frango.

G, βῆλος

G, βῆλος gleba, a γίγνω gigno, a πολύς vulgus, a ῥέτω vergo.
 I, ab ἄρδην aridum Fes. per antiphrasim, γλάμα gramia Fes. μινᾶ mina, ναῦς navis, ναύτης nauita, & σὶ & nauta dicitur, ἦ Dor. ipse.
 L, ἄπλο labor, ἀτράφαξι atriplex, ἀυλῶν valis, a βουλῆ bulla Fes. πέλως pullus color, πῶλος pullus animal, a φλύω bullio, φόλις bellis.
 M, ἀπλῆς simplex, ab ἄρης for. Mars, δάκρυον lacryma, a δάνασον mutuuum, damnum, a κλάω clamo, a λάπῳ lambo, a σίφῳ simpulum.
 N, a γάνυμαε gannio, δασύνω denso, δασύς densus, κέρας cornu, λείπω linquo, λείχῳ lingo, μέγας magnus, Μεγαλήσια Megalenses Don. μείων minor, μέση mensa, Var. ἰδός dens, a πετανά volucra, pennae Fes. σπινθαρίς spinturnix, χίζω scindo, a χαλάω langueo.
 O, a μνέω moneo, μνημείον monumentum, a τλήμι tolero.
 P, ἰπίαλος papilio, τέμενθον templum, χοῖρθον porcus.
 R, γαρύω garrio, ab ἔνθον hornus, ἐρέθω irritō, νυός nurus, ὀά ora, ὀρέγω porrigo, ὄρειον custodia, horreum, a πρόσω prorsus, πυθεδῶν putredo, πύθω putreo, σπινθαρίς spinturnix Fes. σφίγῳ stringo, φλέγω flagro, & verba deponentia ducta ex Graecis finitis in, ω: ut ἴθω vtor, μελετῶ meditor, & in genit. plurali nominum Latinorum more Eretrienῆ interponitur

ponitur, r: vt ex μῦσάων mularum!

S, αἶλος aestus, αἶψος αἰδός sagitta, γλύφω sculpo, γράφω scribo, γρύττω scruta. εἶσι, εἶμι sum θήπω itureo, a κέλης celsus Fest. κρύπασκε κρύπτιζια & κρύπεται Hesi. sculponeae, a μήρ μηνός mē sis. νῶϊ nos, νῶϊτερος noster. a πύω sputum, πρίζω strido.

T, ἔρα terra, ὄρζάω turgeo, τίκω fecio. Ita addunt Latini, t, extremis tertijs personis singularibus verborum: vt βρέμει fremit, ξέμει tremi.

V, Ἀλκμήνη Alcmena, Πλαυ. ἀρύω haurio, Ἀσκληπιός Aesculapius, a γάσεται Dorico gaudet Ηρακλῆς Hercules, κάπηλ & caupo, κάχλις calculus, κλάζω Dor. claudio, πύλη valua, φλέγω fulgeo.

X, μήτρα matrix, ῥίζα radix. Adduntur plures litterae, aut syllabae: vt ἄρα, ex quo ἄρ & ab hoc ergo. βλίτωρ Hesi. blatero, a γύν for. iugerum, έντερον intestinū, ινάω inanio, καλαμίσ calami strum, λιγνύς fuligo, μέλος membrum, νεαπολίτης Neapolitanus Prisi. νίφω ninguo, ὀμφαλός umbilicus, πείδη pedica πιασῆς Pifatiles Naeu. σπασδία studium, τάρκνον sartago, ὤμ & humerus, additur aspiratio: ἀρύω haurio, ὄρζάω horreo ὄρζύω hortor. additur etiam, u, quod respondet aspirationi, aut vau Aeolico: βῶς βοός bos bouis, Δᾶ & Dauus, Δι & diuus, έννέα nouē, a κεράς ceruus, κλείς & κλάξ

& κλάξ Dor. clavis, κέραξ coruus, νικῶ vinco, πρύον & priuignus, σκαίος scaeuus Fest. ὕλη sylua Fest. a χῶς cauo, ὠόν ouum. additur, f, loco aspirationis, quia simillima vau Aeolico: ἴνις filius, αυγ filia, a νᾶς fanum per transpositionem.

DE DETRACTIONE.

Detrahuntur & elementa: A, ἀκρα arx, ab ἀμείνων ἀμείνων Aeol. melior, ab ἀμνητός meto, ἀνάγκη necesse, ἀρρα rus: arua. Seru, ab ἀρτάω traho: ab ἀχαλαῶ angor, squalleo, ἀτάσθαλος stolidus, βάλαν & glans, γάλλος glos Fest. δια, in nominibus compositis amittit plerumque: vt διαλύω diluo, διαφέρω differo, διαφορὰ differentia, κυπάρισ & cupressus, a παρα per licet alij a περι ducant: vt παραμένω permaneo, φοράδες fordae.

B, βραγχαῶ raucesco, βράγχε & raucitas, a βρήχω rigo, βρυχάομαι rugio, τριβ & ritus.

C, ἀράχνης araneus, κάωρος aper, κείνος ille, κνίσσα nidor, κόκκυξ cuculus, λάϊκος lacus Fest. μοχλεύω molior, σκάλλω sarrio, χλαῖνα laena.

D, vt a δεύτερον iterū, δίλειλλα ligo, gonis, δρόσ & ros, δροστέρος roscidus, ἐκδύω exuo, παρδάριαδης puerilis.

E. breue: ab ἀρετή ars, Dona. ab ελευθερ & liber, ερεύω ructo, ερίζω rixor, ερυθρός ruber, μυσάλλε & madidus, ὠλένη vlna. e, longum: ἀγκμα agmē ab ἔρση ros.

G, αγίτ

G, a γέρονθ & γυρῖνθ ranūculus, a γνώμων, αὐτὴ
a γνώμα norma, πυγμαλίωμ pumilio, ῥήγμα
rima φλέγμα flama.

I, δεξιτερὸς dexter, εἰς est, ἐν en, licet legatur &
ἤν ἡνὸς vernus, ἰαλεμίζω lamentor, ἰαπῆα-
ταῖ at at, ἰσῶ στο, καπίστριον capistrum, μέλι
mel, ἠνυκτερινὸς nocturnus, a περὶ, vt quidam
putant, per, χάλιξ calx, ab ὠπὶς ops. sic La-
tini ex larido lardum fecerunt.

L, ἄλλος alius, ἄλλοθεν aliunde, ἄλλοθι alibi, ἀ-
μιλλᾶσθαι aemulari, δάκτυλθ digitus, τολ-
μῶς temere, φύλλον folium Felt.

M, ἀμματα amenta, a νύμφη sponsa, nubo, a σά-
γμα sagus, vt quidam volunt: legitur tamen
σάγοι pro sagis apud Polyb.

N, ἀκονάω acuo, ἀφάδναε arinae, ab ἐνδομ endo-
poeticum, κινέω cieo, a μάννος monile, μολύ-
νω polluo, σιλιγνίς siligo, σρίγγες striges Ver.
Flac. & nominibus, finitis in ωμ. detrahunt La-
tini, n, ultimum: ἀρῆαβῶμ arrabo, Var. λέωμ
leo Prif. ὀππολίωμ opilio, πέπωμ pepo, πλεῦ-
μων pulmo, σπάδωμ spado. sic & nomina
propria amittunt ultimum, n, in quo pleriq;
vulgo peccant: Δίωμ Dio, Θεῶμ Theo, Πλού-
τωμ Pluto, Στράβωμ Strabo.

O, breue: ἀπὸ ab, ἀπολεγμοὶ ablegmina, βιοτή
vita, a δυσκόοι Thufci Felt. μόρος mors, ὀκέλ-
λω cello, vnde percello, ὄνομα nomen, ὄπισθεν
post, ὄραμνθ ramus, ὄροθθ cruum, ὄρῶ
ruo,

ruo, πύθθ pus, ὑπὸ sub. ο, longum: ἀλώπηξ
Falώπαξ Aeol. vulpes, ἐξώτερος externus,
ἐρώδιος ardea, κορώνη cornix.

P, ex ἵππθ equus, πάππος auus, πιμπλάω
impleo, πίππος Athen. pipio, onis, πιπ-
πίζω pipio verbum.

R, ἄρθρον artus, ἐρῆαός aries, κέντραμ cento, κρα-
δάω quatio, λέκτρομ lectus Felt. περῶω pe-
do, πυρῆός rufus, φαλακρός caluus.

S, a λήϊσθρ latro, πίσις fides, πρόσφυξ profu-
gus, πῆλανή ptisana, σέγω tego, σφάλλω
fallo, σφενδάνη funda. & nomina primae de-
clinationis simplicium in recto singulari a-
mittunt, s: Ερμαγίρας Hermagora Cic. κο-
χλίας cochlea, Carif. μασιγίας mastigia Plau-
νάυτης nauta, ποιητής poeta.

T, ἕρεμὸς remus, κλέπθω clepo Non. πτέρνα
perna, σήγασθρμ segestra, τεσίχον exiguum,
τέρβηλθ Hesi. for. querulus, τριπύς tribus.

V, παῦρον parum, παῦρονπερ parumper.

Υ, ὀλολύζω vlulo, ὄνυξ ὄνυχθ vnguis. & in ac-
cusandi casu plurali nominum tertiae decli-
nationis, φιλοσόφους philosophos.

Z, ἀρπάζω rapio, ὀλολύζω vlulo, πιππίζω pi-
pio. detrahuntur syllabae: ἀκονάω acuo: ἀκύ-
λος ilex, ab ἀλμυρὶς muria Prif. ab ἀμφί am,
vt in compositis ἀμφιτέμονες amtermini
Felt. ab ἀρετῆ ars, ἄξυρος axur, Ser. ἀυθάδης
audax, βιάδίζω vado, γιγνώσκω nosco, a διδασκ

σκαμαε disco διδῶ do, ειλαιπινωζω epulor, ἐξίτι
 λθ exilis Prif. καπιδυ capis, ακηλις macula, κο-
 λωνος collis, ακυκλοτερης, ieres, ακαζυμαε sumo,
 μαλακος mollis, ακαλθακίς maltha Non. μερίτιος
 medin, νόμος mos, νυτ άζω nuto, ab όπως ob,
 πολυδύκης Pollux Iris, άδλαμν Suid. ramus,
 σελήνη luna, σφενδύνη funda, τυρβαζω turbo. de-
 trahitur aspiratio: ab αίμα aemidus, idest tumi-
 dus Fest. αίματα amenta, ab άπιτομαε tango, ap-
 tus, & apτο Seru. άρμύς armus, εχάρα Icara &
 squarra, vnde squarrosi Fest. θρίαμβος triūphus,
 έυδομ rosa, έώμη robur, Υρφαeus nomen familiae
 Romanae aliquādo in numismatis ab Υψαι, &
 χαλις calx.

DE TRANSPOSITIONE.

TRansponuntur litterae & syllabae: αιδά
 νομαε sentio, αλεξίω auxilior, ab αλίκος
 Acol. qualis, tamenli proprie quantus
 significat. αμύς αμύδ matula, αεισερδς sinister,
 άρωαξ rapax, άρωάζω rapio, άρχω rego, άρχος
 rex, άτάλλω laetor, άτροκίς certus, αύλων vallis
 βδ'εω pedo, βιβλος liber, βυκόλος bubulcus, βρα-
 βαιύς arbiter, βραδύς bardus, Non. βράζω fer-
 ueo, βροντή tonitru, βρυχθος guttur, γάκλαε,
 γαμφίλη maxilla, δλαετ'is taeda, ακά for. sed, δλα
 μάω

μψω metuo, διηλιώ laedo, ακδύναμαε dominor,
 ab εγείρω, ακεγρομαε surgo, εγυμαε imago, ab εκα-
 τερος vterque, ελπίς spes, ελπω speio, ερητη car-
 cer, ερμηής Mercurius, ερσητος, έτι item, ιδανός
 iucundus, ακαγχαζω cachinnor, ακαλαδίς quasil-
 lus, ακαρκίνος cancer, Καρχηδών Carthago, κέρ-
 σος lucrum, κηλιώ noceo, κολοκύνη cucurbita,
 κρείκος circus, κρίνω cerno, vnde διακρίνω discer-
 no, κύνος decus, λαίφος velum, ακάξ & ακακτι-
 ζω calx, & calcitro, μελωδίω modulor, μέμνη-
 μαε meminī, ακ μίνπσ for. nempe, κρηύκω rumi-
 no, κίτυλος mutilus, ακ μίνος for. omnis nisi ma-
 lis ab όμώς simul, μορφή forma, μών num, νεύ-
 ρον neruus, νήσσα anas, νικώ vinco, οίδημα tu-
 mor, ολοφύρομαε ploro, ab όφλέω debeo, παύροι
 parui, πελιδύος liuidus, Περσεφώνη Proserpina,
 πηγνύω pango, πλάγιος obliquus, ποθώ opto,
 πομφίλυξ ampulla, πράσσυ porrum, ex πρ'βα-
 του brutum, πτύσμα sputum, πυρρός rufus, ζαι-
 βός varus, ρίνες nares, ρίνημα ramentum, ρί-
 πτω vibro, ροφέω sorbeo, ρύπτω purgo, ακ σά-
 πρδς turpis, ακ σέβω basio, σίαλος salua, σκάλευ-
 θρον sarculū, σκίτω specioverbū priscū, σκωπίο
 μαε speculor, σκύβαλον quisquiliae Carilius, σα-
 γών gutta, στασιώλης seditiosus, στεγανός angu-
 litus, στιβέω vestigo, στιλπνός splendidus,
 στρωννύω sterno, σφακέλλος fascis, σφώνος,
 σφώτερος vester, χαζω seco, χείνος iuncus,
 Η 2 τερδς

τερσός ratis, ταυροδόντος torus, ταχύ cito, τε & α
 τεινμαε nitos, α τείλαμα lutū, τέριμ tener Felt. τερ
 πωλή voluptas, τρέπω verito, τρέχως Hesi. trūc
 τρίτος τρίτος Aeol. tertius, ύψηλός sublimis, φα
 λακρός caluus, α φορβή fibra Seru. φράζω farcio,
 χαλδίαχο, χάρις χάρις gratia, α χηλός locu-
 lus, χιτώμ tunica, χορτάζω saturo, α χορτος co-
 hors. Van. χωννύω coloro, α ψαρός passer, ψέδυ
 ρος Hesi. στρεπίτος, ψηλαφώ σπηλαφώ Aeol.
 παρρο, ψύλλα σπύλλα Aeol. pulcx. transponi-
 tur quoq. aspiratio Ionice. θρίαμβος triumphus
 Prif. illud ad extremum obseruandum est pos-
 se aliquando videri idem verbum ductum ex
 diuersis verbis Graecis. vt amo ab έμα simul,
 aut άμμα vinculum, arista ab άθίριξ, aut άθίρ,
 autem ex άντάρ, aut άντε, balneator a βαλα
 νείτης, aut βαλανείωτης Suid. dico a δέκνυμι ostē
 do, aut a δέκω iacio, donum a δάνος, aut a δάωρον,
 fallo a φηλώ, aut σφάλλω, fluo a βλύω, aut a
 βρύω, aut a πλίω, frigus a ξίγος, aut a φρίκη, gra
 uis a γαυρ, aut a βαρύς, labor ab άπος, aut a
 λύπη, mutus a μύσος, aut a μύτης, norma, α γνώ
 μων, aut a γνώριμον, praenuria a πένις, aut a πωα
 νις, pedo a βόλειω, aut a πέρδιω, pello a βάλλω,
 aut a πάλλω, pinguis, α πιαλί, aut α πωμελώ
 δης, proculū a κύπελλον, aut α κύφειλον, puteus a
 πύτος, Aeol. aut α βυθός, rima a ζήγμα, aut α ζώ
 γμη, saliuā a σίαλον, aut α σιέλον, aut α σιέλ, α
 icarifico a σκαριφκόμαι aut α σκαριφεύω, scipio a
 σκίπωμ

σκίπωμ, aut σκίπωμ, aut σκίμωμ, similis ab ίκα
 λ, aut ab έμοι, specula a σκοπή aut α σκοπία,
 spelunca a σπήλαιμ, aut σπήλυγξ, superbus
 ab ύπέροφρος, aut ab ύπερφρω, aut ab ύβρις, te
 ctum a σίγη τέγη, aut α σίγη, τέγη, valeo
 ab ουλίω, aut ab έλω, vello ab έλλίζω, aut α τίλ
 λω, vis a βία, aut ab ίς Terentia. vitulus ab ίτα
 λός, aut α πείκαλ, & vicissim duo verba Lati
 na videntur ab eodem Graeco originem ducere
 posse: vt ab άμέλω mulceo, & mulgeo, ab άπτ
 άπτare, aptum, aperere antiquum, vnde apex,
 apex, & adipisci, ab άρμος armus, & arma, ab άρ
 ρα aruum, & rus, α βόσκω pasco, & vescor, α βρα
 δύς bardus, & tardus, ab έδι, acdes, & sedes,
 ab έρωω repo, & serpo, ab έρωωμ serpens & ver
 pus, α κάλαμ, calamus & culmus, α κολώνη col
 lis & colūna, α κυδιάζω cudo, & quatio, α λακίζω
 lacero, & lacino, α λέγω lego, & loquor, α μανίς
 mēdax, & mendicus, & mens, α μέρ, mors, pars,
 & portio, α νέω nuo, & no, α πατρώ, patrius, pa
 truus, & patronus, α πελιδύς liuidus, & luridus,
 α πετάννυμι pando, & pateo, α πιλ, pila Eust.
 & pileus, & pilus, α πρδ pro, & prae, α ξήγνυμι
 rumpo, & frango, α ξίγη rigor, frigus, α σκυ
 τ, scutum, & cutis, α σπείρω sero, & spargo, α
 σπέρμα semen, & sarmentum, α σύπη stipes,
 stirps, & stupa, α χίζω scindo, & seco, α τένω te
 neo, & tendo, α τηλδ procul, tela, telum, & talus,
 α τίς tantus, & totus, ab ύπέρ super, & supra,
 Η 3 α ψέδυρ

a Ψ έδους © streperus, & strepirus. illud etiam an notare oportet ex compositis Graecis fieri sole re simplicia Latina, & contra: vt ab ἀμβάειν ambulō, nisi malis ab ἀμείβω, ab ἀνάπλεω amplū, a μεθείω mitto, a ξυνάω γυνάω γυνάω, & illa quae duriora videbuntur ex ἄλλος & ἕτερος iunctis alter, ex ἀναβολή ἀμβόλλα Tarēt. abollā, ab ἀχοά Dor. pro ἡχοή, vt quibusdam uidetur, aqua, sed malim ab ἰχώρ quod est ὑγρότης λεπτή, vt explicat Galen. id est humor tenuis, ab ἔρσεν quasi se pellere seorsum, a ἔρτερα cetera, ab ὄλον λύειν, soluere, a πρὸ ποδῶν priore, ex τὸ μένυ temetū. sed quoniam non possunt omnia breui disputatione cōfundi, neque ea quae ad dialectos spectant, hoc loco accurate explicari, danda opera vt multa nobis subiiciamus exempla, quib. hoc artificium possit accommodari. neq. vero hoc omnib. verbis Graecis congruit: quia pleraq. habent originem peregrinam, vt supra monuimus. haec autem exercitatio fiet quam commodissime, si ex ijs scriptorib. qui synonyma collegerunt, vt ex Polluce, & alijs. omnia, quae verbo Latino proposito respondent, sigillatim excusserimus. ex his siquidem facillime eliciemus, quod praecipue nostro instituto conueniat: exempli causa si quaeramus huius nominis puluis etymon, & a quo nomine Graeco ducatur, haec sunt animaduertēda synonyma, quae illud significāt: ἀζα, ἀμβος, γαίαι, κόνις, κονιορτός, κονισαλός, κονισρα

κονισρα, κίννα, φθίς, χνός, ψυκιδών. ex his planū est nomē κόνις, aut κονισαλός, illi aptius quadare. nā vt ex superiorib. cōstat, κ, in p, & o, in u, & v, in l, cōverti solent: quūq. ex his duob. nominib. elici possit, si ex nomine κόνις eruatur, addēdum, erit vau Aeolicū, vt quum ex ὕληστυα dicitur ita fiet ex κόνις puluis. quod si ducatur a κονισαλός idem vau interponendum, sed aliquot litterae eximendae, sit praeterea propositum verbū faueo cuius origo Graeca indaganda sit. huic cōsentient haec verba Graeca, quib. eadē notio subiicitur: βοκείω, εὐνοέω, εὐχομαι, προσήμιαι, προστίθεμαι, σπιδάζω, συμμαχέω, συμπάρημι, τίθεμαι. in his nullū plane congruentius verbo βοκείω. & merito quidē. nam explicatum est & β, in f, & θ, in u, cōmutari solere, atq. o in a. ita de tracto, κ, quod supra fieri quoq. posse demonstrauimus, relinquatur ipsum verbū faueo. illud ad extremū obseruandū omnia verba quae scribuntur apud Latinos litteris y, & z, & ph, ch, atq. th, a Graeco fonte cadere: quamuis excipiunt Grammatici haec lurcho, orchus, & pulcher, quae Probus Latina esse arbitratur. de pulchro aliter alij existimauerunt. His praeeptionib. si quis adiūxerit exquisitā dialectorū intelligentiā, de quib. nos copiose in tertia editione Grammaticae Graecae disseruimus, & assiduam poetarū lectionē, a quibus dialecti praecipue appetuntur is poterit maximam huic disputationi facere acetsionem.

Grammatica Graeca
 GENERA DICENDI A C-
 commodatissima ad epistolas conscriben-
 das ex Synesio Attico scriptore
 elegantissimo.

epistolam reddens Ο τῆ ἐπιστολῆς ἐπιστολῆς. peruenerunt a te mihi litte- ἀφικταὶ παρὰ σου ἐμοὶ γράμ- ραε. ματα. uale et filium iube cum ἔγγωσο καὶ τὸν υἱὸν κέλευ μετὰ matre. τῆς μητρὸς. hunc ego amo et in τῆτον ἐγὼ καὶ φιλοῦ καὶ ἐν fratre auco. ἀδελφῶ ἄγω. inexplebiliter habeo scribēdi ἀπλήτως ἔχω τοῦ γράφειν tibi. σοὶ extendi epistolam in longitu- ἐξέτανα τὴν ἐπιστολὴν εἰς μὴ diuē mediocri maiorem. κος τῆ μετρίᾳ μείζον. occurri litteris tui. ἐπίτυχον γράμμασι σου.	Qui hanc epistolam reddidit. Litterae tuae mihi red- ditae sunt. Vale, et filium iube saluere cum matre. Hunc ego amo, et lo- co fratris habeo. Ardeo cupiditate ad te scribendi. Iusto longiorem epi- stolam ad te scripsi. Incidi in tuas litteras ate

a te nouires de amicis παρὰ σοῦ οἶδα τὰ περὶ φίλων perlator harum littera- ὁ δὲ ἀκομισὴς τῶν γράμμα- τωμ. τωμ. Littera tui significabat, quomo- γράμμα σου ἐμίνυε, ὅπως do haberes. ἔχης. mihi nō sine cura est nosse res ἐμοὶ οὐκ ἀμελὲς ἔστιν εἰδέναι de tui. τὰ περὶ σου. occurri tui epistolis, et di- ἐπέτυχον σου ἐπιστολαῖς, καὶ dici in quibus comorareris. ἐμαθον ἐν οἷς διατρίβης. dignatus est me humanitate ἠξίωσέ με φιλελευθροπίας omni. ἀπάσης. nihil habeo ad te scribere. μηδὲν ἔχω πρὸς σε γράφειν. dictani hanc episto- ὑπεγόρευσα ταύτην ἐπιστο- lam. λήμ. tu ualeas, et saluta σὺ ὑγιαίνεις καὶ ἔσπασαι	Ex te cognouires a- micorum. Qui attulit has litte- ras. Epistola tua signifi- cabat, ut ualeres. Mihi curae est res tuas nosse. Incidi in tuas episto- las, ex quibus intel- lexi in quibus locis esses. Tractauit me huma- nissime. Nihil habeo, quod ad te scribam. Dictani hanc episto- lam. Vale, et saluta so- tos

solales.	dales.
αὐτῶν ἐταίρους.	
+ illi in tā quā amicū amicīssimū θεῖνον οὗ φίλου φίλατου	illum salutato meis uerbis, ut amicū carī- ssimum.
saluta a me. ἀσπασαε παρ' ἐμῶν.	
a me hic diligitur dif- παρ' ἐμῶν ὄτος ἀγαπᾷ διὰ	Hunc unice diligo.
ferenter. φερῖνως.	
ine xolebiliter habeo conuer- ἀπλῆως ἔχω τὸ ξωεῖναι	Vehementer cupio tecum corā uersari.
saui tibi secundum personā. σοὶ κατὰ πρόσωπον.	
hunc cum cognatis	
+ εἶτον μετὰ τῶν συγγενῶν	Hunc habeo loco co- gnati.
ordino. τάττω.	
morsum sum cor quomodo διέδηνγμαί τὴν καρδίαν, πῶς	Sollicito animo sume de tua ualitudine.
habeas. ἔχης.	
imposui huic ad te litte- ἐπέθηκε τούτῳ πρὸς σὲ γράμ- τας.	Dedi huic litteras ad te perferendas.
ματα. lustris communes nos mu- παιδιὰ κοινὰ ἡμῶν ἀλλή-	Cōmunia studia lu- den

accomodarunt.	dendi nos coniunxe- runt.
λοις ἀκείων.	
criminos in quibus nō dignus ἐγκαλῶ ἐφ' οἷς οὐκ ἀξιού-	Accuso te quod ad me non scribis.
censeor linerarum a te. μα χειρῶν παρὰ σὲ.	
manus supplices tollens ad χειρας ἐκέτισας ἀρας πρὸς.	Venit ad me sup- plex.
me uenit. μὲ ἦλθον.	
hoc non alienum ab animo tui. οὗτο δὲ ἀποδύμιου σὲ.	Hoc tibi graue non est.
hoc denunciatiū fuit tui litte- οὗτο κατηγγέλθη σου γράμ- tis.	Hoc nuntiatum est tuis litteris.
μασι.	
proponēti mihi scribere ad te ἐπιθεμένῳ μοι γράψαι πρὸς σὲ	Statuēti mihi ad te scribere.
accepi tui epistolam, ἐκομισάμην σὲ τῆς ἐπιστολῆς	Accepi tuam epi- stolam.
hic mihi secundum animū est ὄτος ἐμοὶ καταθύμιος ἐστὶ.	Hic est mihi proba- tus.
tuorum mihi curae est. τῶν σῶν ἐμὸν μέλει.	Mihi tuae res curae sunt.
hic ualde per memoriam ὄτος σφίδρα διὰ μνήμης	Ego huius uehemen- ter memoriā cōseruo
+ mihi est. ἐμοὶ γίνετα.	

hunc ualde honoro.

ἄτοῦ σφίδρα τιμῶ.

hic adductus est mihi ab

ἑτοῦ προσήχθη μοι παρ' ἐκεί-

illo.

νου.

rogauit meis litteris ad

ἑδ' ἐκεί μοις γραμμασι πρὸς

te ipsum misisse

σε αὐτὸν ὡς ἐμῆς.

dicunt oia bene habiturū esse i

ἡγείη πάντα καλῶς ἔξειν αὐ

psi consecuto a me tibi com-

τῶ τυχόντι παρ' ἐμῆς σοι συ-

14 mendasse.

σῆναι.

tu ostendes quod non frustra de-

σὺ δέξῃς ὡς μὴ μάτρω ἔδω

di ipsi litteras ad te.

κα αὐτῶ γραμματα πρὸς σε,

non in causa mihi uideor fa-

22 ἔκ ἐν αὐτίκα μοι δλοκῶ πρὸς

atum esse hoc.

ποιῶναι τὸτο.

est coniunctus sententiae meae

ἑστὶ συνημμένος τῇ γνώμῃ ἐμῇ

ad te mittitur.

πρὸς σε σίλλεται.

Hūc ualde obseruo.

Hic traditus est mi-

hi ab illo.

Rogauit, ut litteras

meas ipsi ad te darē.

Omnia se consecutu-

rum arbitratur, si a

me impetrarit, ut eū

tibi commendem.

Tu efficies, ut litte-

rae meas in telligat

sibi apud te profuis-

se.

Non uideor mihi ob-

hoc reprehēdendus.

Est eadem uolunta-

te, qua ego.

Ad te mittitur.

foueto

foueto secūlū eū qui inest mo-

βοληφορῆσι τὰν ἐνόντα τρέ-

dum.

ωου.

constitit mihi a te.

συνέσκη μοι παρὰ σοῦ.

uellem boni alicuius causa

βουλομῶ ἀγαθῆς τινὸς αὐτίως

ipsi fieri.

αὐτῶ γίνεσθαι.

tibi curae esse dignū cui⁹ utiq.

σοὶ μέληρ ἀξίον δ' αὐ

ego immitto.

ἐγὼ ἐπιβάλλω.

hic hospes est mei.

οὗτ' ὁ πρὸς ἐξεν' ἐς ἐμοῦ.

persolui meam partem.

ἀπέτιξα τοῦ μὲν μέρ'.

differenter perendit mei

διαφερόντως ἐξήρτη' μου τῆ

in omnia studio.

55 ἕως ἀπαντα σπῶδ'.

gratificare honorem huic.

χάρισαι μὴν τὸτῶ.

uirum bonum bene faciens

ἀνδρα ἀγαθὸν εὖ πεποικῶς

eris

ἔσῃ.

Foueto quantum po-

teris.

Mihi a te commens

54 datus est.

Vellem illi aliqua in

re commodare.

Tibi curae esse dea-

bet, eius quē tibi tra-

do.

Hic hospes meus est.

Persolui meam par-

tem.

Me ualde compre-

henderat oī studio.

Habeto huic honore

Virum bonum bene

ficio affeceris.

gratifi

gratificans eris huic.

χαρισάμενος ἐσὶ τούτῳ.

orabit iurare aliquid mearum

ἐπιθήσει ἰνὰ δαίτῳ ἐμῶν
litterarum.

γραμματῶν.

in adiumentum ipsi fuerunt

εἰς ἰνκσιπ αὐτῶν ἐγίνοντο τὰ

litterae mei.

γράμματα ἐμοῦ.

in adiutorium in si fuisse

εἰς ἰνκσιπ αὐτῶν γενέσθαι τῆ

epistolam a te inquiri-

ἐπιστολήν παρὰ σοῦ ἐπιζη-

tur.

τῆς.

laetatus sum a profunda

ἡσθη πᾶν ἀπὸ βαθείας

sententia.

γνώμης.

neminem iustius tui amo.

ἄλλιν ἀκαίοντερον σὲ φιλῶ.

si ipse ualeas hoc mihi sa-

κεν αὐτὸς ὑγιαίνεις, τὸ το μοι

tishabet.

ἄλλος ἔχει.

tu mei oblitus temporis

σὺ ἐμοῦ ἐπιλήσιμων χρόνου

Gratū huic feceris.

Oravit, ut illū meis

litteris adiuuarem.

Adiumento ipsi fue-

re meae litterae.

A te contendimus,

ut epistola ipsi usui

sit.

Delectatus sum ue-

hemēter ex animo.

Neminem iustiori-

bus de causis quam

te amo.

Si uales, satisfactū

mihi est. q. d. bene

est.

Iam pridem tu mes

obli-

crebri:

συχνῶς.

ip̄a uehementer affectio cōti

ἡ σφιδρα διαθεσις σωματικῆ

git nos mutuo.

ὁ ἡμᾶς ἀλλήλοις

non duco otium a

ὄκ ἄγω χολήν ὑπὸ τοῦ τῶν

rerum tumultu.

πραγμάτων ὄχλου.

honorasti me litteris;

ἐτίμησάς με γραμμασι.

te ipsum nobis reduc.

σῶ τῶν ἡμῶν ἐπανάγαγε

per solū tibi gratiā dignam.

ἀποτίσω σοι χάριν ἀξίαν

pro quibus fecisti bene me:

ἀνδ' ὧν ἐποίνεσάς ἐν με.

utinam beatus sis optime phi-

λοσοφῶν ἀριστὸν φιλοσό-

φῶν.

duco te per omnem honorem.

ἄγω σὲ διὰ πάσης τιμῆς.

dignissimus est hic conse-

ξιώτατος ἐστὶν ὁ τῆς τῆ

quendi huius.

χρῆς τὸ τῆς,

oblitus es;

Summo studio inter

nos coniūcti sumus.

Non est mihi otium

propter negotiorū

multitudinem.

Ornastime litteris

Te ipsum nobis red-

de.

Persoluan tibi gra-

tias meritas pro be-

neficijs in me colla-

tis.

Sis felix philoso-

phorū prestāissime

Ego habeo te in sū-

mo precio.

Dignissimus est qui

hanc rem consequa-

tur.

super quo ad te scribo.
 ὑπὲρ οὗ πρὸς σὲ γράφω.
 omnes accurrunt mihi.
 πάντες προστρέχουσι μοι.
 accusas me huius.
 ἐπιτιμᾷ με τούτου.
 ignosce mihi longitudinem
 ἀγνοῦ μοι τὸ μῆκος τῆς
 epistolae.
 ἐπιστολῆς.
 bene noui quod bene facies.
 εὖ οἶδ', ὅτι εὖ ποιεῖς.
 memini honorum quorū caus-
 μέμνημαι τῶν ἀγαθῶν ὧν ἀ-
 sa mihi fuisti.
 τί μοι γέγονας.
 hūc quia te amat propter ipsū
 τὸν, ὅτι σε φιλεῖ δι' αὐτὸ
 hoc amo.
 τὸν φιλῶ.
 cognatus est hic mei.
 συγγενὴς ἐστὶν ἐμοῦ.
 ex una attentione inerit tibi.
 ἐκ μιᾶς προσοχῆς ὑπάρξει σοι
 & mihi.
 καὶ μοι.
 si tibi amicitia ad hunc cōmē
 εἰ σοι φιλία πρὸς τὸν συνη-
 Si tibi cū hoc neces-
 situdo

Is de quo ad te scribo,

Omnes ad me accurrunt.

Accusas me huius rei.

Ignosce prolixitatē mearum litterarū.

Scio te beneficium daturum.

In memoria teneo beneficia, quae mihi dedisti.

Hunc amo, quia te diligit.

Hic est coniunctus tecum cognatione.

Eadem opera mihi & tibi continget.

Si tibi cū hoc neces-

mendato ipsi me.

σοι ἐπιτιμῶ.

saepe mihi utilis

πολλάκις ἐμοὶ χρήσιμος

fuisti.

ἐγένου.

faciam quaecumq. potestas di-

ποιήσω ὅσα ἡδύναμις ὑπα-

stabit.

γορεύσῃ

libens in amicos

πρόθυμος εἰς τοὺς φίλους

bonum aliquod facere.

ἀγαθὸν τι ποιεῖν.

ut potestas tibi opitulabor.

ὡς ἡδύναμις σοὶ βοηθήσω.

consulo tibi appa-

συμβουλεύω σοὶ τὰ φα-

rens optimum.

νόμιμον βέλτιστον.

humanus est, & gratifica-

φιλόανθρωπος ἐστὶ καὶ χαρίζε-

tur mihi hoc.

ταε μοὶ τοῦτο.

Iuauis sum amicis.

ἡδύς ἐμὶ τοῖς φίλοις.

gratiam habeo tibi in hoc

χαρὴν ἔχω σοὶ ἐν ταύτῃ.

situdo intercedit me
 ipsi commendato.

Plerumq. me adiu-
 uisti.

Faciam, quantum po-
 tero.

Libenter cōfero be-
 neficium in amicos.

Quantum potero, te
 adiuuabo.

Cōsulo tibi quod o-
 ptimū factū uidetur.

Humanas est, et hoc
 mihi gratificatur.

Iucundus sum ami-
 cis.

Gratiam habeo tibi
 huius

rogo ualde tui ut hoc
 δι' εμαε πάνυ σου ἵνα τοῦτο huius rei.
 fiat. Vehemēter te rogo
 γίνεταε. ut hoc facias.

capies & mittes epistolam?
 λήψῃ καὶ πέμψῃ ἐπιτολήν. Accipies. & mittes
 multa bonatae consuetudi- litteras.

πολλὰ καλὰ τῆς σῆς ξυνο- Multos fructus per
 nis usus sum. cepi ex tua consue-
 σίας ἀπέλαυσα. tudine.

perferens hanc epi-
 δολιακομίσθω τούτῃ ἐπιτο- Qui has literas per-
 stolam. fert.

λήν.
 hic tuus amator est?
 οὗτος σοῦ ἐραστής ἐστὶ. Hic te amat.

renuntio tibi de filio tui,
 ἐπαγγέλλω σοὶ περὶ υἱοῦ σου Nuntio tibi filium
 quod ualeat. tuum ualere.

ὡς ὑγιαίνει.
 quoties occurreret tui fiet
 ὅσάκις ἐν τυχαίῃ σου γένοιτο
 perlatori scribe. Quotiescumque ha-
 διακομισθὴ γράφῃ. bebis cui des, scribe
 ad nos.

iuuabis hoc huius con-
 ὀνήσῃ τὸ βῆτις τούτου ξυνο- Hunc fructum ca-
 suetudinis. pies ex huius consue-
 σίας. tudine.

Amicus

cui dedi epistolam
 ᾧ δέδωκα τὴν ἐπιτολήν Amicus est is, cui
 amicus est. dedi epistolam.

φίλῳ ἐσί.
 noui tibi gratiam.
 ἴδιστα σοὶ χάριν. Ago tibi gratias.

legi tui litteras.
 ἀνέγνω σου τὰ γράμματα. Legi tuas litteras.
 reddidi litteras ad
 ἀπέδωκα γράμματα πρὸς

te. Reddidi litteras ad
 te.

σε.
 iuuabis in amicum uirum.
 ὀνήσεις εἰς φίλον ἄνδρα. Adiuuabis amicum

peto ueniam in
 αἰτῶμαι συγγνώμην ἐπὶ Peto ueniā a te hu-
 hoc te. ius rei.

τούτω σε.
 mihi gratificaberis.
 ἐμοὶ χάριν. Gratū mihi feceris?

accepi tui episto-
 ἔδωξάν μου τὴν ἐπιτολήν. Accepi tuam episto-
 lam. lam.

λήν.
 + trans mitte ad me
 διὰ πέμψαι πρὸς ἐμὲ τὰ Rescribe ad me ui-
 mutua. cissim.

ἐμοὶ βαῖα.
 I 2 I 5

cui dedi epistolam. Is, cui dedi epistolā.
 ἡ ἐπιστολή μου οὐκ ἔρχεται πρὸς σὲ. Litterae tuae ad me
 non veniunt mihi litterae a non perferuntur.
 σου. te.
 occurri cuidam Incidi in quandam
 περιέτυχον τινὶ epistolam tuam.
 ἐπιστολῶν σου. tuam.
 aperte intellexi Noui plane hominē
 σαφῶς κατανόηκα τὸν hominem.
 ἀνθρώπου.
 rogavit me super tui in sui.
 ἐπέρωτησέν με ὑπὲρ σοῦ περὶ τοῖς
 iofius litteris. is litteris.
 ταῦτα γράμμασι.
 tu illi utilis eris. Tu afferes illi utili
 σὺ ἐκείνῳ χρήσιμος γνήσιος. tatem.
 enuntiabo sententiam mei ip
 ἐξαγγελεύσω τὴν γνώμην ἐμαυ
 tui tibi. tui tibi.
 τὸ σοί. tuum tibi.
 nihil de tui apertum renū
 οὐδὲν περὶ σοῦ σαφὲς ἀπαγγ
 tiabatur. tiabatur.
 γίγνεται.

hic attu

hic attulit epistolam Hic attulit epistolā
 ἧς ἐκόμισε τὴν ἐπιστολήν. ac iterum petiūā.
 et contra petiuit et contra petiuit
 καὶ ἀντίτησε. et.
 hic utilitas erit mihi. Hic erit mihi usui.
 ἧς ὄφελος ἔσται μοί. dignissimus est + recipere
 ἀξιότατος ἐστὶν ἀπολαβεῖν. Dignissimus est tua 6
 tui consuetudinis. consuetudine.
 σου ἀξιοσύνης. hunc suauiter uidi.
 εὐχάριστα ἴδοντα. Hunc libenter uidi.
 epistolam impo ui huic. Dedi huic epistolā
 ἐπιστολήν ἐπέθηκεν τούτῳ ad te.
 πρὸς σέ. ad te.
 honorabis hunc propter me. Observabis hūc meo
 τιμήσεις τοῦτον διὰ ἐμέ. nomine.
 hic decens est tui mo Hic est accommodat⁹
 ἧς ἡλικίας ἐστὶν ἡ τῶν tuis moribus.
 τῶν. narrabit hic tibi. Hic tibi narrabit.
 ἀκούσεις ἧς σοί. hunc equalia et filiū honoro.
 τοῦτον ἴσα καὶ υἱὸν τιμῶ. hunc loco filij ha-
 redi cito que et se co.
 ἐπιέλθει ταχέως τε, καὶ κα Redi cito et felici-
 ter.

ne.
 λῶς.
 uellem tibi utilitas esse
 βουλομαι σοι ὄφελος εἶναι. **Vellem te adiuuare.**
 faciam bonum, quod potero
 ποιήσω ἀγαθόν, ὅτι δύνησθε
 te priuatim. **Adiuuabo te priuatim, quantum potero.**
 μαε σὲ ἰδίᾳ.
 laesatus sum quem admodum cōsen
 ἔβλη ὡσπὸρ εἰκός **Delectatus sum, ut**
 taneum sodales ex antiquo fa
 ἑτάρους ἐκ παλαιῶ γε
 αἶος. **par erat eum qui ue**
 γονότας. **teri necessitudine**
 censeo hunc numerari in
 ἀξιῶ τῶν ἀριθμῶν εἰ **Censeo hunc nume**
 amicis. **randum in amicis.**
 τοῖς φίλοις.
 uenit quidam nuntians hoc.
 ἦκα τις ἀγγέλλων τῶν.
 utinam sis in omnibus bonis.
 εἰς ἐν ᾧ πάσι ἀγαθοῖς.
 curae est mihi tuae gloriae.
 μέλα μοι τῆς σῆς δόξης.
 hoc mihi optimū uidetur cō
 τῶν μοι ἀριστοκεί βδ
 filium.
 δούμκ.

ego

ego noui naturam tui.
 ἐγὼ οἶδα τὴν φύσιν σου. **Noui ingenium tuum.**
 redi cito.
 ἔπαυνηκε ταχέως. **Redi cito.**
 bonā fert narratiunculam de
 καλὴν φέρει διήγημα περὶ
 hoc. **Bonum nuntium af**
 τῶτον. **fert huius rei.**
 cedo tui ipsius ius-
 ἔχω τοῖς σουτὸ προσά
 sis. **Obsequor tuis impe**
 γμασι. **rijs.**
 bene quidem facis.
 καλῶς γε ποιεῖς. **Probe quidem facis.**
 multa et bona tibi fiant
 πολλά καὶ ἀγαθὰ σοι γένοιτο
 propter hoc. **Vtinam tibi contin**
 διὰ τῶν. **gant multa bona ob**
 non poenitet in quibus bene
 ἂ μετανοῶ ἐφ' οἷς εἶ
 feci hunc. **Non poenitet me be**
 πεποίηκα τοῦτον. **neficioꝝ, quae huic**
 existimaui faciendum mihi
 ᾤηθην ποιητέον μοι τοῦ
 hoc. **Hoc mihi faciendū**
 το. **existimaui.**
 non cessabo te bene faciens.
 οὐ παύσομαι σὲ ἐν ποιοῦν.
Nunquam beneficia
 I 4 in te

induc sententiae quod me oportet facere.

σοι εἶμ.

nondum accurate intelligo.

ὄνπω ἐκρίβως κατανοῶ.

narrasti in tua epistola

de aegritudine.

περὶ τῆς ἀρρώστιας.

de quibus petuisti missa esse

περὶ ὧν ἤτησας πεμφθῆναι

mittentur.

πεμφθῆσε).

valens perpetuo uiuas.

ἐξρώμεν & διαβίωης,

in quibus hunc bene fecisti me

ἐφ' οἷς ἔργων εὖ ἐποίησας ἐμὲ

honor. asti.

ἐτίμησας.

accussas non scribentem ad

αὐτίκα μὲ γέγραφα πρὸς

ipsum.

αὐτόν.

valens & beatus

ἐξρώμεν & καὶ εὐδαιμονῶν

perseuera.

διατέλλε.

in te conferre desistam.

Ex pone sententiam

tuam, quid me oportet facere.

Nondū plane noui.

Narrasti in tua epi-

stola de aegritudine

de aegritudine

Quae postulasti ut

mitterentur, mittentur.

Utinam perpetua et

firma sis ualetudine

Beneficia quae huic

dedisti, mihi dedisti.

Accussas me, quod

ipsi non scripserim.

Vale in perpetuum.

& felix esto.

Ex lecto tibi scripsi.

ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα.

Ex lecto tibi scripsi

precare optima nobis.

εὐξαίετ' ἄριστα ἡμῖν.

Statim cupio ad hanc ciuita-

tem.

λιν.

quando secundum principia in

ὅτε κατ' ἀρχὰς εἰς

hanc urbem ego perue-

ταύτῃ τῇ πόλει ἐγὼ ἀφι-

νή.

κίμη.

tempore autem non multo.

χρόνῳ δ' εὖ πολλῷ.

sed & illud oportet te cogi-

τάλλε καὶ κἀκεῖνο δεῖ σέινθυμῆ-

tare.

σθαε.

de his quidem igitur satis.

περὶ τούτων μὲν ὄν ἰκα-

νῶς.

hic mei in ijs qui maxime so-

δὲ ἐμοῦ ἐν τοῖς μάλιστα ἐ-

dalis est.

ταῖς ἐστὶ.

uale & mane in consuetudine

Ex lecto tibi scripsi

precare optima nobis.

Precare nobis opti-

ma.

Cogito statim in hac

urbem.

Quum primū in hac

urbem ueni.

Non longo autem

interuallo.

Illud tamen cogita-

re debes.

Ac de his quidem

satis.

Hic est meus famili-

arissimus.

Grammatica Graeca.

ἄρξασο & μέν ἐν τῇ συνθηκῇ Vale & tuum insti-
 cui & manes. tutū; ut facis, tuere
 ἢ πόρ καὶ μένεις. multum differre peruenisse te
 πολὺ διαφέρει ἀφικέσθαι σε Perimagni interest
 Athenas. te uenisse Athenas.
 Ἀθῆνας.

DE

P. Io. Nunneseij.

62

DE POTESTATE VVLGO
 recepta litterarum Graecarum.

A.	A. α. Αι. α.
B.	B. β. β. u.
C. K.	κ κ. κ.
CH.	χ. χ.
D.	Δ. δ. Δ.
E.	E. ε.
F. PH.	φ. φ.
G.	Γ. γ. γ. Γ.
H.	Η. In maiusculis: In minusculis
I.	Η. η. θ. Ι. ι. Θ. Οι. Ηι. η. υι. υ.
L.	Λ. λ.
M.	Μ. μ.
N.	Ν. ν. μ.
O.	Ο. ο. Ω. ω. Ωι. ω.
P.	Ρ. π. ϖ. π.
PS.	Ψ. ψ.
QV.	ΚΟΥ. κου.
R.	Ρ. ρ. ρ.
S.	Σ. C. σ. s.
T.	Τ. τ. τ.
TH.	Θ. θ. θ. θ.
V.	ΟΥ. ου.
X.	Ξ. ξ.
Y.	Υ. υ.
Z.	Ζ. ζ. ζ.

In diphthongis αυ, ευ, ηυ, ωυ, si sequatur conso-
 nans υ, profertur ut f: si vocalis ut, u:
 αυ profertur ut x.

DE

Grammatica Graeca.
**AUCTORES QUI IN HOC
 OPERE CITANTUR.**

A cro.	Carisius.
Adamātius Martyri.	Cato.
Aelius Dionysius.	Catullus.
Aemilius Probus.	Choeroboscus.
Agatho tragicus.	Cicero.
Agellius.	Claudianus.
Alypius.	Claudius Caesar.
D. Ambrosius.	Crassus.
Annaeus Cornutus.	Cratinus comicus.
Annianus.	Curtius Valerianus.
Antias.	Cyrillus.
Anto. Augustinus.	Demosthenes.
Apollonius.	Didymus.
Appius Claudius.	Diomedes.
Archinus.	Dionysius Halicar.
Aristides Quincti.	Donatianus.
Aristophanes.	Donatus.
Aristoteles.	Ennius.
Asconius.	Epicharmus.
Athenaeus.	Etymologista.
Atteius philologus.	Euripides.
D. Augustinus.	Eustathius.
Auionus.	Eutyches.
Ausonius.	Eutychides.
Callimachus.	Fabius.
Capella.	Festus.

Floz

Florentius.	Pamphili glossae.
Galenus.	Papirianus.
Hephaestio.	Paulinus.
Hermogenes.	Persius.
Herodianus.	Philoponus.
Hesichius.	Phoca.
Homerus.	Pindarus.
Horatius.	Plato.
Hypsicrates.	Plautus.
Iamblichus.	Plinius.
Ianus Lascaris.	Polybius.
Interpres Aristophae.	Pollux.
D. Iohannes.	Plutarchus.
D. Isidorus.	Polemo.
Lucanus.	Porphyrus.
Lucianus.	Probus.
Lucillius.	Proclus.
Lucretius.	Priscianus.
Lustatius.	Quintilianus.
Macrobius.	Scaurus.
Martialis.	Seneca.
Martianus.	Seruius.
Marius Victorinus.	Seruius Honoratus.
Modestus.	Sextus Empiricus.
Nicander.	Simonides.
Nigidius.	Solo.
Nonius.	Sophocles.
Ovidius.	Spurius Caruilus.

Strat

Grammatica Graeca.

Strabo.	Tullius Tyro.
Suidas.	Tyrannio.
Syrianus.	Varinus.
Terentianus.	Varro.
Terentius.	Velleius Longus.
Terentius Scaurus.	Verrius Cloatius.
Tertullianus.	Verrius Flaccus.
Theocritus.	Victorinus Afer.
Theodectes Phalestus.	Virgilius.
Theophrastus.	Xanthus historicus.
Trypho.	

FINIS.

BARCINONE.

Cum licentia ex Typographia Iacobi
Cendrat Anno. M.D.LXXXIX.